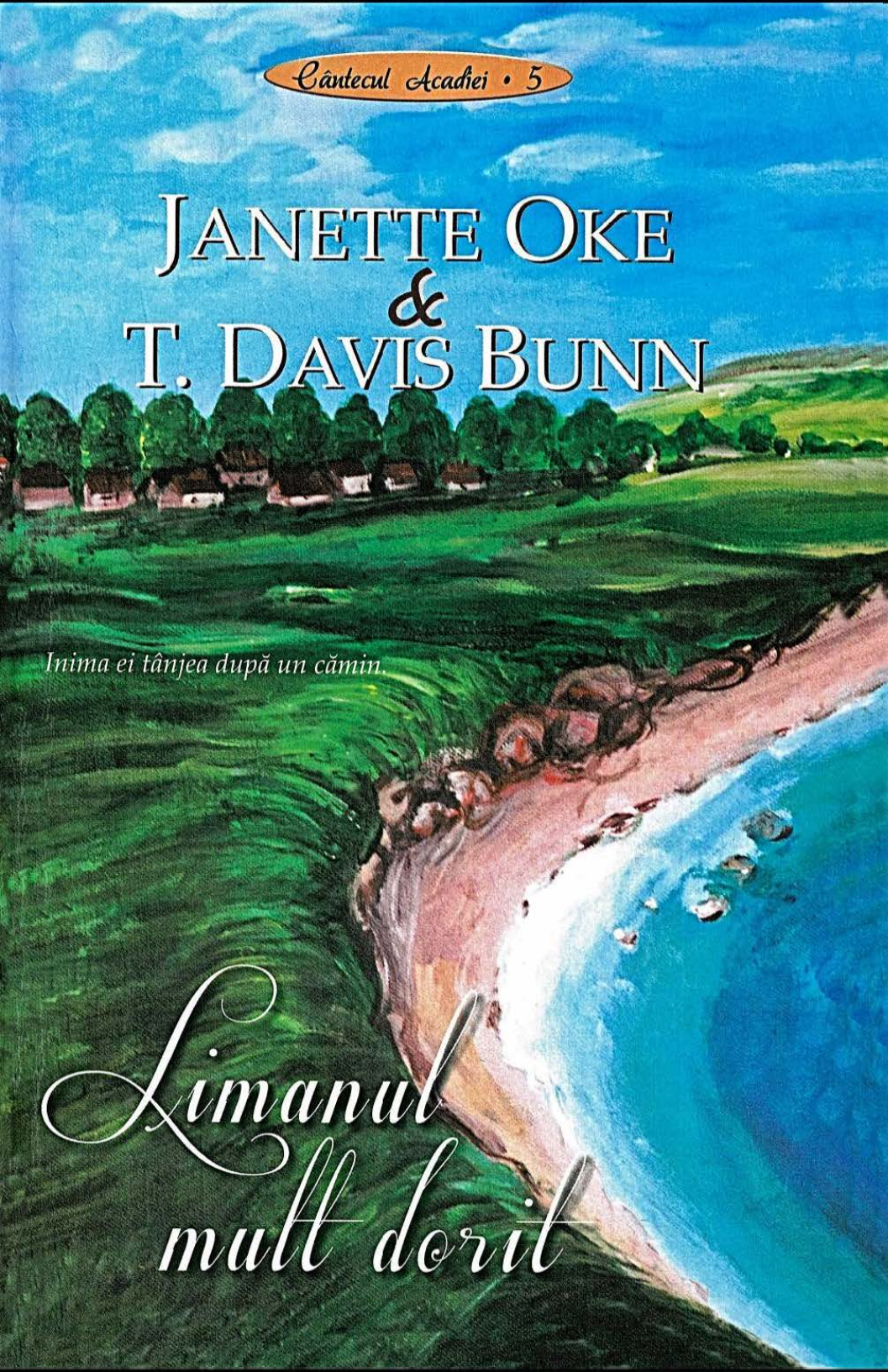
Cântecul Acadiei • 5
JANETTE OKE
&
T. DAVIS BUNN
Inima ei tânjea după un cămin.
Limanul mult dorit

Limanul mult dorit

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Limanul mult dorit

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărții, Oradea
2012

Copyright © 2002 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Beloved Land
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Limanul mult dorit
de Janette Oke și T. Davis Bunn
Copyright © 2012 Editura Casa Cărții
O. P. 2, C. P. 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRABB, LARRY
Limanul mult dorit / Janette Oke şi T. Davis Bunn ; trad.: Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2012
ISBN 978-606-8282-50-3
I. Bunn, Davis
II. Tocuț, Mihaela (trad.)
821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț
Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Adrian Mihocaș
Desenul de pe copertă: Andrada Pleșa

Acestea sunt timpuri ce pun la încercare sufletele oamenilor.
Thomas Paine, 1776

Prolog

Gândurile lui Catherine zburau la concertul la care o dusese tatăl său pe vremea când era copilă. Un amiral aflat în vizită la Halifax adunase de pe vasele flotei sale un grup de muzicieni. Se interpretase atunci muzică de Händel și Purcell la flaut, vioară, violoncel, contrabas și concertină. Deși avea doar nouă ani pe atunci, Catherine își amintea și acum perfect seara aceea. În cinstea amiralului, garnizoana organizase un dineu la care fuseseră invitate și familiile ofițerilor. În policandre, pe mese și în candelabrele de perete ardeau o puzderie de lumânări. Strălucirea salonului o lăsase mută de uimire pe tânăra Catherine, iar muzica o transportase departe, peste mări și oceane, într-un loc pe care îl cunoștea doar din cărți – într-o lume plină de palate somptuoase și de doamne distinse, cu suite de servitori, care se puteau delecta seară de seară cu acordurile minunate ale muzicii și cu astfel de bucate alese.

— La ce te gândești, draga mea? întrebă John Price, oprindu-se în cadrul ușii.

Catherine se întoarse spre bătrân și îi zâmbi.

— Le scriu fetelor.

Reveni cu gândurile în prezent. Aici, în orășelul Georgetown din Noua Scoție, ținutul sălbatic în care își trăise aproape întreaga viață. Un ținut a cărui simplitate contrasta puternic cu fastul și

strălucirea lumii pe care o descoperise în acea seară, pe vremea când era copil.

Era clar că pe tatăl său îl supărau picioarele și șoldurile. Venise singur, șontâc-șontâc, din dormitorul din spate, pipăind cu o mână peretele și proptindu-se cu cealaltă de tot ce întâlnea în cale. Știa drumul cu ochii închiși și cunoștea bine toate punctele de sprijin.

Bătrânul își desprinse mâna de pe tocul ușii și apucă spătarul canapelei de lângă cămin, iar cu cealaltă mână se sprijini de stâlpul de la mijlocul peretelui. Apoi de spătarul înalt al balansoarului. Apoi, de bufetul care despărțea sufrageria de bucătărie, apoi, de banca lungă pe care erau așezate un lighean și un ulcior cu apă și, în cele din urmă, de tocul ferestrei de lângă masa la care scria fiica sa. Catherine voi să îi sară în ajutor, dar se abținu. Deși în ultima vreme nu se mai mânia decât arareori, bătrânului John îi displăcea teribil ca vreunul dintre ei să se deranjeze din cauza lui. Așa că ținea morțiș nu doar să se descurce singur, ci chiar să dea o mână de ajutor la treburile casei. Ceea ce, dacă e să ne gândim la starea sănătății sale din ultimele șase luni, constituia un adevărat miracol.

John Price se opri în dreptul ferestrei deschise și trase adânc aer în piept, alungând toropeala somnului de după-amiază.

— Ce face Andrew?

— Se odihnește, răspunse Catherine.

Sau, mai bine zis, așa nădăjduia ea. În ultima vreme, sănătatea lui Andrew se șubrezise în mod îngrijorător.

— S-a întins în pat ... Sper să se poată odihni puțin, adăugă femeia cu durere în glas.

John Price îi aruncă fiicei sale o privire pătrunzătoare, apoi se întoarse, luă de pe poliță o cană de tablă și își turnă niște apă de fântână din ulcior.

— Văd că nu prea ai spor la scris, observă el.

Catherine zâmbi.

— Mă gândeam la concertul la care m-ai dus când aveam nouă ani.

— Te înşeli, fata tatei. Aveai doar opt anişori pe atunci. Mai erau două săptămâni până să împlineşti nouă ani, spuse bătrânul, luând o înghiţitură de apă. S-a cântat muzică de Händel în seara aceea, adăugă el oftând satisfăcut.

— Cum de îţi aduci aminte?

— Îmi amintesc mai clar zilele acelea decât ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

Îşi goli cana şi o aşeză lângă fereastră.

— Arătai ca un îngeraş, continuă el. Ca un adevărat îngeraş. Parcă te văd şi acum, cum stăteai îmbrăcată în rochiţa cea nouă, cu părul tău strălucitor, privind în jur cu ochii mari de uimire.

O bătu uşor pe umăr, apoi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

Catherine folosi conversaţia drept pretext pentru a lăsa pana din mână. Era o adevărată binecuvântare să descopere această latură sensibilă a tatălui său – sensibilitate pe care acesta începuse să o arate doar acum, la bătrâneţe, şi care, la drept vorbind, probabil că nici nu existase în trecut. Catherine se întoarse spre el şi îi cercetă chipul.

John Price fusese dintotdeauna un bărbat puternic. Deşi avea chipul brăzdat de cute adânci şi abia mai putea să meargă, bătrânul se ţinea la fel de drept ca pe vremea când era ofiţer. Totuşi, acum, în locul expresiei aspre de odinioară, privirea îi era luminoasă, plină de bunătate, înţelegere şi căldură. Era ca şi cum Dumnezeu l-ar fi făcut să întinerească iarăşi ca vulturul, vorba Psalmilor.

— De ce mă studiezi aşa, draga mea? o întrebă el nedumerit.

Catherine îşi întinse braţul peste masă şi îi apucă mâna.

— Mă gândeam că nu am fost niciodată mai apropiaţi ca acum, răspunse ea.

— O familie trebuie să fie unită în faţa greutăţilor.

— Eu nu mă referam la Andrew, tată.

— Ştiu.

Rămase aşezat şi privi adânc în ochii ei. Nu era nevoie să-i vorbească despre fiinţa complet schimbată ce sălăşluia acum în bătrânul

său trup. Nu era nevoie să-i explice din nou de ce renunțase la strictețea militară cu care privise odinioară religia și viața în general, și nici cum ajunsese să vadă credința cu alți ochi. Catherine știa deja toate acestea.

Privi spre foaia goală din fața fiicei sale. Catherine nu trecuse decât data, „10 martie 1778", în partea de sus a paginii.

— Până găsești cuvintele potrivite, n-ai vrea să-mi dai o mână de ajutor în curtea din spate?

— Cum să nu! Mă duc să-mi iau șalul.

Capitolul 1

De când se îmbolnăvise Andrew, bătrânul John ţinea morţiş să se deplaseze de unul singur, refuzând orice fel de ajutor, ba mai mult, insista să se facă util în toate felurile posibile. Astfel, ori de câte ori Catherine era prea ocupată pentru a rezolva anumite treburi gospodăreşti, el era gata să-i sară în ajutor. Într-una din zilele trecute, de pildă, fiica sa îl surprinsese cârpind o pereche de şosete. Episodul fusese de-a dreptul ilar, întrucât bătrânul folosise atât de multă lână pentru a acoperi gaura, încât probabil că şoseta nici nu i-ar mai fi încăput în cizmă.

Ieşiră împreună în curte. Catherine îl urma îndeaproape, atentă ca nu cumva bătrânul să se împiedice şi să cadă. John Price păşea atent pe cărarea plină de gropi, sprijinindu-se cu o mână de peretele casei.

— Iarna a trecut, iar primăvara încă nu a sosit, zise el, privind înapoi spre Catherine. În zilele acestea dintre anotimpuri, totul pare să stea pe loc, în aşteptare.

— Aşa este, răspunse tărăgănat femeia, meditând la adevărul cuvintelor lui.

Trecuseră patru zile de la ultima ninsoare, iar pe cer se adunau deja nori groşi, vestind-o pe următoarea. Totuşi, zilele dintre ninsori erau destul de călduroase pentru a putea ieşi din casă. Gheaţa

începuse să se topească, dezvăluind pământul brun și golaș. Catherine știa că, la fel ca întreaga natură, și tatăl său aștepta să vină primăvara. Un alt fel de primăvară, într-un loc mult mai bun. Clipi repede de câteva ori pentru a-și reține lacrimile.

— Am hotărât să le dau de știre fetelor despre starea lui Andrew, spuse ea, încercând din răsputeri să își ascundă tremurul din voce.

Bătrânul John ocoli colțul casei și se îndreptă cu băgare de seamă spre șopronul din spatele curții, folosit odinioară de ginerele său pe post de atelier de pielărie. Din cauza sănătății sale șubrede, Andrew nu mai dăduse pe acolo de mai bine de un an.

John se rezemă de ușa șopronului pentru a-și trage sufletul. Cercetă norii, după care își plimbă privirea întâi peste peticele de omăt de pe dealurile nordice, apoi peste crengile golașe din pădurea ce se întindea la vest, evitând în tot acest răstimp să privească în ochii fiicei sale.

— Așa se cuvine să faci, spuse el într-un târziu.

— Bine, dar n-aș vrea să le îngrijorez pe degeaba, protestă Catherine, mai mult față de sine decât față de cuvintele tatălui său.

— Nu aștepta până va fi prea târziu. Nu ți-ai ierta-o niciodată.

Se uită în ochii ei, și, în privirea lui, Catherine văzu cruntul adevăr – un adevăr pe care nu voia să-l accepte.

Vru să obiecteze, să spună că starea lui Andrew nu este chiar atât de gravă, dar privirea calmă a tatălui său o opri. Se afla în fața unui om care se apropia, la rându-i, de porțile raiului, un om care aștepta cu încredere să vadă ce îl așteaptă de cealaltă parte.

— Trebuie să le dai de știre, spuse el cu blândețe. Fetele trebuie să afle asta de la tine. Trebuie să afle acum, nu după ...

Nu duse până la capăt zdrobitoarea afirmație. Catherine își șterse ochii cu marginea șorțului și trase, suspinând, aer în piept. Nu voise să le scrie fetelor, pentru că asta ar fi însemnat să admită dureroasa realitate pe care încercase din răsputeri să o ignore atâta vreme.

Uneltele lui Andrew erau aranjate în ordine de-a lungul peretelui lateral. Ai fi zis că nu trecuse nicio zi de când lucrase cu ele.

Singurul indiciu al faptului că el nu mai intrase aici de luni de zile era o fâșie de piele lăsată pe masa de lucru, încreștită și uscată de trecerea timpului.

Catherine îl ajută pe tatăl său să deschidă obloanele din spate și rămase în dreptul ferestrei, cu privirea ațintită în gol. Nu voia palate și veșminte alese. Nu voia o viață plină de concerte și de festinuri. Nu voia decât ceea ce avea aici: căsuța ei, viața ei, pe Dumnezeu ... și pe soțul ei. I se strânse inima. Nu îi mai fusese niciodată atât de frică. Era posibil să îl piardă pe Andrew. În curând. Da, trebuia să le scrie fetelor.

— Ești bună să mă ajuți?

O așteptă, după care ridică o șa de pe un morman de pături vechi de campanie și o așeză pe jos. Îndepărtară păturile una câte una, iscând un nor de praf care îi făcu pe amândoi să strănute, le împăturiră și le puseră deoparte.

— Ia te uită! exclamă bătrânul când ajunseră la fundul grămezii. A trecut atâta amar de vreme și tot acolo este!

Catherine recunoscu, nu fără un oarecare efort, vechea ladă de campanie a tatălui său.

— Chiar așa, fata tatei, chiar așa. N-am mai văzut lada asta de ani de zile. Am lăsat-o aici atunci când ne-am mutat cu toții în Georgetown. De atunci nu m-am mai atins de ea.

Se scotoci în buzunarul vestei și scoase o cheie ruginită.

— Și cu toate acestea, am știut exact unde voi găsi atât lada, cât și cheia. Oi fi eu bătrân, dar ramolit nu sunt.

Catherine își clătină zâmbind capul, apoi își întoarse din nou privirea spre cufăr. Pe capacul lăzii erau încrustate cu foiță de aur sigiliul regimentului din care făcuse parte tatăl ei și rangul de maior. John Price trebui să întoarcă cheia cu ambele mâini. Într-un final zăvorul cedă, și împreună reușiră să ridice capacul lăzii. Catherine dădu cu ochii de obiecte pe care nu le mai văzuse de când se mutaseră în Georgetown. În mod normal, ar fi evitat să se gândească la acele vremuri de restriște – când Andrew fusese demis

din cadrul regimentului pentru că îi ajutase pe francezi în timpul exilării acadienilor –, dar acum se afundă cu nesaț în amintiri.

— Uitasem câte decorații ai primit, tată.

— Ei, lasă tinichelele astea vechi. Nu au nicio însemnătate, spuse bătrânul, îndepărtând de peste conținutul cufărului tava puțin adâncă, din lemn, pe care deschiderea capacului o dăduse la iveală.

Cu degetele tremurânde de emoția căutării, scoase întâi o uniformă de gală și un tricorn – ambele învelite în hârtie de orez –, apoi un vechi steag de batalion, niște pinteni și un pumnal. Le puse pe toate la o parte, ca și cum ar fi fost niște vechituri lipsite de valoare. Asta deși, în copilăria lui Catherine, cariera militară reprezentase centrul existenței lui John Price.

Catherine se gândi din nou la cât de mult se schimbase tatăl ei. Anii, dar mai ales încercările sufletești, îl transformaseră într-un părinte iubitor, care nu o dată se dovedise a fi un sprijin prețios pentru fiica sa în momente de nesiguranță și deznădejde.

— Cât de mult te-ai schimbat, tată dragă ...

Catherine privi preț de o clipă pumnalul pe care îl luase în mâini, apoi îl puse la loc, peste celelalte obiecte scoase din cufăr, și adăugă:

— Din toate punctele de vedere.

John Price își ridică privirea. Avea o dâră de funingine pe frunte, dar ochii îi erau în continuare plini de lumină.

— Cu adevărat importantă este schimbarea într-o singură privință. Iar pentru asta, trebuie să Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Și lui Andrew, pentru că mi-a arătat calea către El.

Cuvintele lui o readuseră brusc în prezent. O cuprinse din nou frica.

— Îmi este atât de teamă, spuse ea cu vocea răgușită, după care se lăsă pe un scăunel și își strânse brațele în jurul trupului.

John Price nu o consolă cu vorbe goale, și nici nu o încurajă să nutrească false speranțe.

— Cu voia Domnului, am să fiu aici să te consolez și să te ajut să treci prin orișice greutăți îți rezervă soarta, fu tot ce zise el, punându-și mâna pe umărul ei.

Se sprijini de ea, trase un scaun mai aproape și se așeză. Rămaseră o vreme tăcuți – un tată și o fiică uniți printr-o iubire profundă, ce înfruntaseră împreună greutățile trecutului, iar acum își dădeau putere unul altuia pentru a le înfrunta pe cele ale prezentului. În cele din urmă, Catherine rupse tăcerea.

— Ce cauți, de fapt?

— Asta, răspunse John Price, ridicând de pe fundul cufărului un pachețel învelit în pânză de sac. Mi-a venit o idee ce s-ar putea să ți se pară năstrușnică ...

Totuși, nu își duse gândul până la capăt.

— Nu credeam vreodată că am să trăiesc atât de mult ...

Pe chipul bătrânului apăruse o expresie stranie, a cărei semnificație Catherine nu putu să o înțeleagă. Totuși, intuiția îi spunea că acel pachet conținea mult mai mult decât un simplu simbol al trecutului tatălui său.

John Price dădu pânza la o parte, dezvăluind două caiete îmbrăcate în piele. Când îl atinse pe cel de deasupra, clampa pentru închiderea coperților, slăbită de trecerea timpului, căzu. Bărbatul puse cu grijă la o parte încheietoarea ruptă și apoi îi întinse fiicei sale cel de-al doilea caiet.

— Acesta este jurnalul mamei tale. Ar fi trebuit să ți-l dau cu ani în urmă ...

— Jurnalul mamei?... șopti Catherine.

În afară de bibeloul ciobit ce decora polița de deasupra căminului, nu știa să mai fi rămas ceva de la mama ei. Până acum nu putuse decât să-și imagineze chipul și înfățișarea ei. Fusese orfană de mamă toată viața.

— Azi-noapte, când Andrew se sufoca, ai spus că ai nevoie de un sprijin. Că ți-e dor de mama ta, că ți-ai dori să o fi cunoscut chiar și un pic. Să ai măcar o amintire cu ea. Erai atât de micuță când a ...

Se opri și își șterse ochii.

— Ar fi trebuit să-ți dau acest jurnal încă de pe vremea când erai copil. Dar atunci nu m-am simțit în stare să o fac. Voiam să ți-l dau

mai târziu, după ce vei fi crescut, dar, cu timpul, pur și simplu am uitat cu totul de el.

Privi spre caietul din mâinile lui Catherine.

— Nu sunt decât un bătrân netrebnic.

Catherine se aplecă în față și își puse mâna pe obrazul palid al tatălui său.

— Cum poți să spui așa ceva? Nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneata, tată, mai ales acum, când Andrew este atât de bolnav. Dacă nu ai fi fost aici, să mă ajuți să port această povară, eu pur și simplu nu aș fi rezistat ...

— Nici măcar nu l-am citit, spuse bătrânul, cu privirea ațintită în continuare asupra jurnalului. N-am avut puterea să o fac. La început, am fost doborât de durere. Apoi, am trecut ... am trecut printr-o perioadă de furie oarbă. O vreme am învinuit-o în sinea mea că ne-a părăsit! Știu că nu poți să înțelegi asta. Nici eu nu mai pot ... Credeam, probabil, că ar fi trebuit să fie mai puternică și să nu cedeze atât de ușor în fața morții. Apoi pur și simplu nu m-am mai gândit la asta. Mă temeam, vezi tu. Dacă ... dacă aveam să citesc în jurnalul ei că mă găsea supărător ori, mai rău, că de fapt nu mă iubea?...

Fără tragere de inimă, își ridică privirea. În ochi i se citea vechea durere.

— Mă cunosc destul de bine ca să știu că ar fi putut să se plângă despre câte în lună și în stele în privința mea. Eram un om înfumurat, dur și egoist. Mă mir că a putut să mă iubească măcar un pic ...

— Tată, nu mai vorbi așa. Dumneata nu ești nici înfumurat, nici dur și nici egoist.

— Poate că acum nu mai sunt așa, și asta doar mulțumită milei lui Dumnezeu; dar, înainte să-L cunosc pe El, așa am fost aproape toată viața.

Oftă și întinse mâna după primul caiet.

— Iar acesta este jurnalul tatălui meu. Avem aici jurnalele a două generații din neamul nostru, spuse el, deschizând cu grijă manuscrisul.

Din cauza vechimii, coperta se desprinse imediat.

— Trebuia să îți fi vorbit mai repede despre asta ...

— Despre ce anume?

— L-am citit o singură dată, răspunse bătrânul întorcând cu grijă filele fragile. Chiar după ce a murit mama ta, aducându-te pe lume. Acelea au fost niște vremuri cumplite. Nu știu ce s-ar fi ales de mine, dacă nu te-aș fi avut pe tine ...

Podeaua de lemn era rece ca gheața și Catherine simți că frigul îi pătrunde în oase. Totuși, se mulțumi să își strângă poalele rochiei în jurul picioarelor și ascultă cu atenție cuvintele tatălui său.

— Nu l-ai cunoscut niciodată pe bunicul tău. Bătrânul Edwin Price era un individ din cale afară de rece și de sever. Un amiral neînduplecat și trufaș. Iute și cumplit la mânie. Când se înfuria, scuipa foc, nu alta. A fost, la rându-i, ofițer în armata regelui. Colonel. Știi doar că toți bărbații din neamul nostru au fost ofițeri în Regimentul Regelui.

— Da, știu asta, dar ...

— Ei bine, bunicul tău a murit în aceeași perioadă în care s-a stins din viață mama ta. Lucrurile lui mi-au fost trimise la avanpostul la care eram cantonat pe atunci, dar eu nu le-am primit și nici nu am aflat că murise decât după câteva luni de zile. Și probabil că a fost mai bine așa. Când am primit pachetul, eu eram îndurerat de pierderea mamei tale. Printre lucrurile lui, am găsit acest jurnal. Iar ceea ce am descoperit citindu-l ... Ceea ce am descoperit ...

Se opri brusc și lovi cu palma pagina la care era deschis jurnalul.

— Am găsit! Știam că aici trebuie să fie!

— Ce anume ai găsit, tată?

Ochii bătrânului rămaseră ațintiți asupra foii.

— Deși a trecut atâta amar de vreme de când am citit asta, este exact așa cum îmi aminteam, spuse el într-un târziu, întorcându-și privirea spre Catherine. Pe atunci am fost atât de zguduit, încât mai că n-am dat foc jurnalului. Nici nu știu ce m-a făcut să-l cruț. Bănuiesc că voiam să-mi rămână ceva care să-mi amintească de el.

Își întoarse fața.

— Desigur că a fost mâna lui Dumnezeu, continuă el ca pentru sine. Acum înțeleg asta. Da. Iar azi mi-e dat să citesc din nou aceste rânduri.

— Tată, spune-mi despre ce este vorba! îl rugă Catherine, așezându-și mâna pe brațul lui.

John Price își întoarse din nou privirea spre ea și spuse:

— Tata a fost căsătorit de două ori.

— Poftim?...

— Bineînțeles că eu nu am știut nimic despre asta, continuă bătrânul, după care se opri și trase adânc aer în piept. Luptând într-unul dintre numeroasele războaie purtate de Coroană împotriva francezilor, tata a fost luat prizonier și aruncat în pușcărie. Împărțea celula cu un bătrân francez, închis pentru o fărădelege neînsemnată. Bătrânul avea o nepoată, pe nume Céleste, care îi aducea zilnic de-ale gurii și haine de schimb. Cu timpul, cunoscând-o mai bine, Edwin a ajuns să ... să prindă drag de ea.

— Bunicul s-a îndrăgostit de o franțuzoaică? întrebă Catherine uluită, cu gândul la secolele de conflicte dintre francezi și britanici.

— Știu că așa ceva este greu de crezut, chiar și acum. Poți să-ți închipui cât de uluit am fost când am citit pentru prima dată aceste rânduri. A fost o adevărată lovitură pentru mine. Istoria și rănile dobândite în război mă făcuseră să-i urăsc pe francezi cu toată ființa mea. Totuși, nu aveam încotro. Trebuia să accept realitatea. Tânăra a continuat să-l viziteze pe Edwin la închisoare chiar și după ce bunicul ei a murit. Au început să-și facă planuri de viitor. Voiau să se căsătorească. Deși erau vremuri de război și situația părea fără de speranță, nimic nu putea sta în calea iubirii lor.

Întoarse foaia, continuând să privească în ochii ei.

— Unul dintre paznicii închisorii era îndrăgostit de tânăra franțuzoaică și ea l-a dus o vreme de nas, până când i-a câștigat încrederea. Într-o noapte l-a îmbătat cu niște vin neîndoit, i-a furat cheia și l-a eliberat pe Edwin. S-au cununat în taină și s-au refugiat

undeva departe, într-un sat de pescari, unde au început să-și planifice fuga în Anglia. La scurt timp după aceea, au aflat de la unul dintre pescari că jandarmii cercetau întreaga regiune în căutarea unui ofițer englez ce evadase din închisoare.

— O franțuzoaică, murmură Catherine, clătinând uluită din cap.

Gândurile îi zburară în trecut. Își aminti de ura cumplită pe care o nutrise cândva tatăl său față de francezi. Câtă suferință cauzase ura aceea ...

— Femeia a căzut la pat. Din cauza stării sale, nu ar fi rezistat unei călătorii. Totuși, l-a implorat pe Edwin să plece, să-și salveze viața, făgăduindu-i că îl va urma de îndată ce îi va da de știre că a ajuns cu bine. Cu prețul vieții sale, fratele lui Céleste, care era pescar, l-a trecut pe tatăl meu peste Canalul Mânecii. Asta pentru că înțelesese, la fel ca toți sătenii de altfel, că iubirea celor doi era mai puternică decât toate conflictele și războaiele din lume. Acestea sunt cuvintele tatălui meu.

Bătrânul se opri, dar, judecând după expresia feței lui, Catherine înțelese că nu terminase povestirea.

— Spune-mi totul, tată.

John Price îi scrută tăcut chipul. Într-un târziu, Catherine înțelese.

— Era însărcinată? întrebă ea cu stupoare.

— Da.

Ochii bătrânului căzură din nou asupra paginii de jurnal.

— Vestea că am o soră vitregă a fost mai puțin zguduitoare decât cea pe care a primit-o tatăl meu. Prima sa soție murise imediat după naștere.

— Dumneata nu știai nimic despre asta?

— Toată viața am trăit cu convingerea că sunt unicul moștenitor al tatălui meu. Citind acest jurnal, imediat după ce te-ai născut tu, am aflat că tata a căutat-o ani de zile pe sora mea. Dar cele două națiuni au continuat să se războiască între ele și nimănui nu îi păsa de o biată fetiță orfană.

— Bunicul a avut o fiică, murmură Catherine. Sora dumitale. Mătușa mea.

John Price își ridică brusc capul.

— Mi-a venit o idee, zise el, apucând mâna lui Catherine cu degetele-i tremurătoare. Oare Charles, fratele lui Andrew, nu ar putea să ...

— Desigur! Am să-i scriu negreșit, răspunse imediat Catherine, și gândurile i-o luară năvalnic înainte. Sunt convinsă că va fi dispus să reia căutările. Poate că vom afla ceva. Este posibil chiar să o găsească! exclamă ea, strângându-i tatălui său mâna. Cât mă bucur că pot să scriu și despre ceva ce nu este lipsit de speranță! adăugă ea entuziasmată. Charles cunoaște o mulțime de oameni influenți, atât în Anglia, cât și în Franța. Dacă există cineva care poate afla ceva în chestiunea aceasta, acela este Charles, conchise ea încrezătoare.

Capitolul 2

Se adunaseră cu toții lângă căminul din sufragerie. „Deși îl apasă bătrânețea, tata mă ajută și acum cât poate", citi cu voce tare Anne. La începutul scrisorii, spre amuzamentul tuturor, Catherine le povestise pățania hazlie cu șoseta care nu mai încăpea în cizmă de cârpită ce era. „Mă tem că acesta este un efort mult prea mare pentru trupul său plăpând", continuă să citească Anne, „dar pur și simplu nu îl pot convinge să înceteze. Probabil că se simte răspunzător să mă ajute, mai ales acum, când Andrew este suferind."

Anne simți că i se pune un nod în gât.

— Are și el inima slăbită, murmură Charles, apăsându-și mâna pe piept. Dintre toate trăsăturile de familie, de ce trebuia să o moștenească tocmai pe aceasta?...

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi. Deși vedea ca prin ceață cuvintele așternute pe foaie, continuă să citească. „Andrew are zile bune și zile rele. Cu părere de rău trebuie să vă spun că acestea din urmă sunt tot mai dese, iar crizele, tot mai cumplite."

Anne nu putu să citească mai departe. Scăpă scrisoarea și își duse mâinile la ochi.

— Anne, scumpa mea, murmură Judith, soția lui Charles, ridicându-se de lângă el.

Judith știa foarte bine ce înseamnă durerea. Pe parcursul unui singur an își pierduse atât bărbatul, cât și pe fiul cel mare, primul soț al lui Anne. Știind că într-un asemenea moment vorbele nu au aproape niciun efect, îngenunche lângă Anne și o cuprinse blând cu brațele.

— Vrei să citesc eu mai departe? întrebă Charles cu blândețe.

Anne încuviință din cap. Nu avea puterea să vorbească.

Thomas, soțul ei, stătea de cealaltă parte a căminului, ținându-l în brațe pe micul John.

— Mami e tristă, spuse în șoaptă băiețelul.

Anne își tamponă ochii cu o batistuță și trase, suspinând, aer în piept. Micul John stătea acum în picioare pe canapea, cu brațele-i rotunjoare înlănțuite în jurul gâtului lui Thomas și cu obrazul lipit de obrazul bărbatului. La lumina focului, pletele lor închise la culoare căpătaseră o nuanță roșiatică și păreau să se amestece. Ochii lor, plini de iubire, o priveau cu îngrijorare. Micuțului începu să îi tremure bărbia și era cât pe ce să-l podidească lacrimile.

— Sunt bine, dragul mamei, murmură Anne, fără a fi totuși în stare să schițeze un zâmbet. M-a întristat doar vestea că bunicul tău nu se simte bine.

Thomas îl strânse în brațe pe băiețel.

— Să știi că acum sunt băiat mare, îngână John, desprinzându-se din îmbrățișare cât să își șteargă lacrimile.

Charles traversă încăperea și ridică scrisoarea căzută la picioarele lui Anne.

Tânăra își aminti cu mâhnire cât de tare resimțise lipsa părinților săi atunci când se cununase cu Thomas ... Dar acum, depărtarea i se părea mai mare ca niciodată ... O podidiră din nou lacrimile, și de această dată începu să plângă cu suspine, acoperind aproape vocea lui Charles, care începuse să citească scrisoarea din locul în care se oprise ea.

Gândurile îi zburară la dimineața însorită a zilei în care se măritase cu Thomas. Inițial avuseseră de gând să organizeze o ceremonie

restrânsă, atât pentru ei, cât și pentru Charles și Judith, în salonul cel mare al conacului. În fond și la urma urmei, atât ea, cât și Judith se căsătoreau pentru a doua oară. De când se opusese în mod public războiului împotriva coloniilor americane, Charles devenise *persona non grata* în înalta societate londoneză, motiv pentru care, familia alesese să nu mai pună piciorul în capitală timp de un an de zile. Și tot de aceea, cu ocazia nunții voiau să organizeze doar o mică petrecere în familie.

Totuși, când îi vorbiseră preotului despre planurile lor, acesta i-a sfătuit să aducă vestea cea bună la cunoștința celorlalți. Nu a societății londoneze, se grăbise el să adauge, ci a sătenilor, care țineau atât de mult la ei. Nu se cade, oare, continuase preotul, ca oamenii aceștia, care se bucuraseră în ultimii ani de roadele moșiei Harrow și de generozitatea familiei, să fie și ei prezenți la nuntă?

Împreună cu Anne, Thomas întemeiase școli și dispensare pentru săteni, și, cu acordul lui Charles, începuse demersurile pentru a-i împropietări pe țărani cu parcele din fostele terenuri comunale. Astfel, în timp ce numeroase sate engleze și mulți dintre micii proprietari de pământ sărăceau văzând cu ochii, țăranii de pe domeniul lui Charles erau din ce în ce mai prosperi și recunoscători. În fața argumentelor preotului, hotărâseră să facă nuntă la biserică.

Când au ajuns în sat, la ora stabilită împreună cu preotul, Charles, Judith, Anne, Thomas și micul John fuseseră întâmpinați cu ghirlande și steguleț de întreaga comunitate. Toți sătenii purtau straie de sărbătoare. Copiii, îmbrăcați în veșminte de duminică, presăraseră petale de flori de primăvară de-a lungul aleii ce ducea la biserică.

Interiorul vechii clădiri normande era împodobit cu flori și lumânări, ce umpleau aerul de lumină, culoare și parfum. Când păsise spre altar – unde îi așteptau Charles și Judith – cu Thomas de o parte și micul John de cealaltă parte, Anne simțise că i se umple inima de fericire. Era o zi binecuvântată de Dumnezeu.

Dacă părinții ei – atât Catherine și Andrew, cât și Louise și Henri – ar fi fost acolo, acela ar fi fost un moment cu adevărat perfect ...

Reveni cu gândurile în prezent chiar în timp ce Charles citea ultimele rânduri ale scrisorii.

... nu îți cer să vii, Anne. Distanța este mult prea mare, și în aceste vremuri de război, ce par fără de sfârșit, o astfel de călătorie ar fi, fără doar și poate, imposibilă. Totuși, am considerat că trebuie să știi adevărul. Nădăjduiesc ca Andrew se va fi înzdrăvenit deja până să primești tu această misivă.

Cu drag,
Mama

A doua zi, întreaga suflare de la conac păru să se trezească la revărsatul zorilor. După un somn destul de zbuciumat, Anne coborî la parter, în speranța că va putea medita în liniște măcar preț de un ceas. Spre surprinderea ei, în bucătărie îi văzu pe Thomas și pe John, așezați la masa servitorilor, și pe Maisy, lângă sobă, amestecând într-o cratiță.

— Mi-amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri, spunea jupâneasa, care încă nu o observase pe Anne. Pe balconul de la etaj s-or adunat nu mai puțin de cinșpe muzicanți. Mamă, ce tărăboi or mai făcut oamenii ăia! Iar ăi cin'zeci de invitați jucau de rupeau podelele în sala mare. Nici c-am mai văzut așa dans!

— Era o polcă, dacă reținbine, zise Thomas, legând un șervet la gâtul lui John. Polcile erau în mare vogă pe atunci.

— Or'ce-o fi fost, mie mi-o sunat ca o turmă de elefanți în târg, la parada circului, făcu joviala slujnică, după care îndreptă lingura de lemn către John. Și, în toiul tămbălăului, ce mi-o fost dat să găsesc, ai? Apăi pe conașul ăl tânăr, dormind buștean pe un coș cu rufe proaspăt spălate, plin cu macaturi alese!

— Păi, ce era să fac, dacă mi-era somn? ripostă ghiduș micul John.

Prefăcându-se că se încruntă, Maisy se îndreptă spre el, amenințându-l cu lingura de lemn.

— Păi, vezi? Tocmai d-aia s-ar cuveni să știi că trebuie să lași oamenii să doarmă atunci când li-i somn, domnișorule, nu să-i scoli pe toți cu noaptea-n cap, cum făcuși azi! exclamă femeia, prefăcându-se că se năpustește asupra lui.

Copilul chicoti și își acoperi ochii. Maisy, care avusese grijă de el încă de când sosise la conac, îl iubea din tot sufletul, și băiatul ținea la fel de mult la ea. Femeia îi ciufuli, bodogănind, părul, îl sărută pe creștet și apoi se întoarse lângă sobă.

— Oare ce ar trebui să-i dăm să mănânce unui domnișor atât de neascultător?

— Terci de ovăz!

— Hm, nu știu dacă un băiețel care mi-a stricat somnul merită o mâncare atât de gustoasă ... Cred că azi am să-ți dau doar niscaiva coji de pâine înmuiate în apă!

— Ba nu, ba nu! țipă copilul, agitându-și lingura în aer. Vreau terci de ovăz! Cu smântână!

— Mai încet, John, să nu trezești toată casa! interveni Thomas, luând cu blândețe lingura din mâna copilului, după care se întoarse spre soția sa, care stătea în dreptul ușii. Te rog să ne ierți, draga mea. În dimineața asta John a avut chef de cântat și a reușit să mă trezească.

Maisy zâmbi spre Anne.

— Să vă pregătesc un ceai, coniță? o întrebă ea, continuând să amestece în terci.

— L-am adus la bucătărie ca să-i pregătesc niște pâine prăjită, continuă Thomas înainte ca Anne să apuce să răspundă, dar țipetele lui o treziseră deja și pe Maisy.

— Nu e nicio supărare, coniță, spuse Maisy, apoi umplu un bol cu o cantitate generoasă de terci fierbinte, îl puse în fața copilașului care zâmbea cu gura până la urechi, și turnă deasupra niște smântână. Nu există nimic mai plăcut decât să-ți începi ziua hrănind un copilaș fericit.

— Mai vreau smântână!

— Te rog să fii politicos, John! interveni Anne.

— Da, mamă. Maisy, ești bună să îmi mai dai niște smântână? ciripi băiețelul.

— Nu, nu sunt. Dacă îți dau mai multă, are să ți se facă rău.

În momentul acela, în spatele lui Anne apăru Judith.

— Bună dimineața tuturor. Maisy, te rog să macini câteva boabe din cafeaua pe care am primit-o ieri, spuse ea, închizându-și nasturele din partea de sus a capotului.

— Da, doamnă.

— Îți mulțumesc. Te rog să ne aduci cafeaua în salon. Anne, ești bună să vii cu mine?

Anne o urmă de-a lungul holului, până în mica sufragerie în care obișnuia să se retragă în fiecare dimineață pentru a medita în liniște. Judith se duse direct la ușile înalte ce dădeau spre grădină și le deschise larg, lăsând aerul rece și înviorător să pătrundă în încăpere.

— Ador dimineţile de primăvară. Întreaga natură e gata să revină la viață.

— Așa este, încuviință Anne pe un ton oarecum absent. Doreai ... dorești să îmi vorbești despre ceva anume?

— Da. Să luăm loc, spuse Judith, arătând spre cele două scaune din partea opusă a încăperii. Ceva îmi spune că în dimineața aceasta ai luat o hotărâre.

Anne, care tocmai dădea să se așeze, încremeni.

— Te rog să continui.

— Știi bine că nici viața mea nu a fost lipsită de lovituri și de durere.

Judith purta un capot din bumbac, pictat în culorile aprinse ale răsăritului de soare. De când se măritase cu Charles, renunțase la hainele de doliu și își îmbrățișase noua viață cu hotărârea fermă de a lumina lumea soțului ei în toate felurile posibile.

— De aceea, știu că uneori cel mai greu nu este să iei hotărârea, ci să te împaci cu ceea ce știi că trebuie făcut.

Cuvintele și tonul femeii îi dădură lui Anne puterea de a rosti ceea ce îi venea greu să admită chiar și față de ea însăși.

— Trebuie să mă duc în Noua Scoție.

— Bineînțeles că trebuie. Cum se poate altfel? Desigur că într-un astfel de moment trebuie să fii alături de părinții tăi! De tatăl și de mama ta.

— Dar cum să fac, draga mea Judith? O călătorie peste ocean este periculoasă și în vreme de pace, darămite acum ...

I se puse un nod în gât și își coborî neputincioasă privirea.

— Hai, mai bine, să vedem ce te frământă cel mai tare în legătură cu această decizie, spuse Judith, aplecându-se spre ea.

Anne trase adânc aer în piept și privi în ochii blânzi ai femeii.

— John.

Judith încuviință din cap. În momentul acela, ușa din spate se deschise și intră Maisy, aducând o tavă cu cafea și pâine prăjită.

— M-am gândit că poate vi se face nițel foame, așa că v-am prăjit niște pâine proaspătă, zise jupâneasa, așezând tava pe măsuța dintre cele două femei.

— Mulțumesc, Maisy, este foarte amabil din partea dumitale, răspunse Judith, începând să toarne cafeaua în cești.

Prin ușa deschisă se auzi râsul cristalin al copilului.

— Copilul acesta e lumina ochilor mei, zău așa, zise zâmbind Maisy.

Judith așteptă până când slujnica se retrase, închizând ușa după ea, apoi spuse:

— Da, îmi dau seama că John reprezintă cea mai mare dilemă în luarea acestei hotărâri.

— M-am gândit toată noaptea la asta, murmură Anne. Pe de o parte, îmi doresc din tot sufletul să îl luăm pe John cu noi. Nu știu dacă aș putea rezista să fiu departe de el. Pe de altă parte, însă, îmi este teamă să-l supun pericolelor unui voiaj peste ocean în vreme de război.

— Ai discutat cu Thomas despre asta?

— Nu.

— Ei bine, eu te sfătuiesc să o faci, spuse Judith, așezându-și ceașca pe măsuță. Întâi și întâi, vei lua micul dejun. Apoi vei lăsa copilul în grija mea și vei ieși la o plimbare cu soțul tău. Prilej cu care îi vei vorbi despre toate dorințele și temerile tale.

— Și apoi?

— Apoi vei aștepta, răspunse Judith. Vei începe să faci pregătirile de călătorie, vei discuta cu noi și te vei ruga. Ne vom ruga cu toții. Și sunt sigură că, la momentul potrivit, vei primi răspunsul de care ai nevoie.

Cuvintele lui Judith o umplură pe Anne de speranță. Tânăra întinse brațele și îi luă mâinile într-ale sale.

— Ce m-aș face fără dumneata?

Judith o privi cu căldură și duioșie.

— Scumpa mea, să nu uiți nicio clipă că nu trebuie să te confrunți singură cu necazurile. Suntem cu toții alături de tine.

Ușa se deschise din nou și intră Charles.

— O, carevasăzică aici erați! exclamă el, luptându-se cu unul dintre papuci, care se încăpățâna să îi sară din picior. Unde e scrisoarea aceea? Nu-mi găsesc nicăieri ochelarii de citit!

— Aseară i-ai lăsat pe jos, lângă scaun, răspunse Judith, după care scoase calmă ochelarii din buzunarul capotului. Dacă nu i-aș fi luat de acolo, John i-ar fi făcut țăndări.

— A, înțeleg. Îți mulțumesc, draga mea, spuse Charles, prinzându-și ochelarii pe după urechi, după care se întoarse spre Anne.

Tânăra scoase scrisoarea din buzunar și i-o întinse zâmbind. Charles începu să studieze din nou epistola și, la un moment dat, exclamă:

— Am găsit! Deci nu m-am înșelat!

— Despre ce vorbești?

— Despre La Rochelle, draga mea. Orfelinatul la care a fost dusă fiica lui Edwin Price se află în La Rochelle.

— Și aceasta este o veste bună?

— Nu bună, ci de-a dreptul minunată! exclamă Charles cu un entuziasm debordant. În momentul de față, La Rochelle este singurul port francez cu care mai avem relații comerciale. Cum îl cheamă oare pe bunul nostru prieten comerciant?... Cum se numește pezevenghiul acela?...

— Te referi cumva la monsieur Duchat, dragul meu?

— Exact, Duchat! Deși îl cunosc de douăzeci de ani, nu-mi mai aminteam nici în ruptul capului cum se ... În fine, nu contează, conchise el, după care se întoarse spre Anne. După ce iei micul dejun, ești bună să mă ajuți la scrisul unei depeșe?

— Desigur, unchiule.

— Din păcate, caligrafia mea lasă de dorit. Duchat vorbește perfect limba engleză, dar pretinde că pur și simplu nu îmi poate desluși scrisul hieroglific - obraznicul! Oricum, am de gând să-l trimit pe tânărul Fred în port chiar în dimineața aceasta. Vreau ca scrisoarea să fie expediată cu primul vas ce pornește spre coasta franceză.

— Dorești să te interesezi de fiica lui Edwin Price? întrebă Judith.

— Bineînțeles. De unde altundeva să încep căutările? Vreau să aflu tot ce este posibil înainte de plecarea lui Anne.

Cu o zi înainte, doborâtă de durere, Anne nu acordase atenție paragrafului în care Catherine vorbea despre prima soție a bunicului ei și despre fiica acestora decât seara, când se retrăsese în dormitor împreună cu soțul ei.

— Așadar, legătura noastră - a lui Nicole și a mea - cu Franța nu constă doar în prietenia dintre mamele noastre, murmurase ea după ce recitise scrisoarea.

— Va fi interesant să vedem ce va descoperi Charles după reluarea căutărilor, răspunsese Thomas.

Capitolul 3

Nicole nici nu știa ce o zguduise mai tare: vestea că tatăl său era grav bolnav sau faptul că scrisoarea nu îi fusese trimisă direct ei, ci reverendului Collins.

— Sper că nu te superi că am deschis-o, spuse bătrânul preot văzând cât era de tulburată.

Nicole nu era în stare să zică nimic. Rămăsese pur și simplu fără grai.

— Trăim în vremuri de război. Catherine mi-a trimis mie scrisoarea, deoarece nu știa sigur unde te găsești dumneata în momentul de față. Iar eu am citit-o, gândindu-mă că poate este necesar să iau numaidecât niște măsuri.

Nicole încuviință din cap.

— Dumnezeu știe câte scrisori o fi trimis înainte să ne parvină aceasta, continuă pastorul.

Nicole privi cu ochii pierduți foaia pe care o ținea pe genunchi. Nici măcar nu putea fi numită scrisoare. Era mai degrabă un bilețel ce nu conținea decât paisprezece rânduri scrise la repezeală.

Probabil că ți-au parvenit deja scrisorile pe care ți le-am trimis până acum și știi despre starea tatălui tău, scria Catherine. *Totuși, în caz că misivele mele au întârziat din cauza războiului, cred că este mai bine să-ți trimit și acest răvaș prin oameni ai Bisericii.*

Ca să spun drept, a fost ideea bunicului John, explica ea. *În aceste momente de cumpănă, tata este sprijinul și alinarea mea.*

— Momente de cumpănă, murmură Nicole, fără a-și da măcar seama că rostise cuvintele cu voce tare.

— Totuși, suntem norocoși că războiul nu a atins și ținutul nostru, spuse pastorul Collins, crezând că tânăra se referea la conflictul din coloniile americane.

— Trebuie să mă duc la tata, zise încet Nicole.

Pastorul Collins începu să se învârtă fără țintă prin birou. Își aranjă hârtiile împrăștiate pe masa de lucru, îndreptă tabloul de pe perete, își trecu degetele peste spătarul fotoliului.

— Ce zici de un ceai? întrebă el în cele din urmă.

— Credeți că nu ar trebui să mă duc?... Dar tata este ... pe moarte, bâigui ea ridicând scrisoarea.

— Draga mea Nicole, înțeleg prea bine cât de mult trebuie să te fi zguduit această veste. Nu uita că am fost dascălul lui Andrew timp de patru ani. Patru ani în care eu și părinții dumitale am devenit atât de apropiați, încât am ajuns să îi consider ca pe propriii mei copii. Crezi că pe mine nu mă doare sufletul să știu că Andrew este bolnav? întrebă el cu mâhnire în glas, așezându-se în fotoliul său cu spătar înalt, cu tapițeria de piele crăpată pe alocuri. Dar, draga mea, ai văzut că aproape nimic nu trece de linia frontului. E mare minune până și faptul că am primit această scrisoare.

Nicole se ridică, traversă încăperea și deschise larg fereastra din spatele mesei de scris. Din depărtare se auzea forfota târgului din port. Își aduse aminte de ziua în care pusese întâia oară piciorul în Boston, în urma unui voiaj cu deznodământ de-a dreptul miraculos.

— Mi s-a întâmplat și odinioară să-mi ating scopul chiar și atunci când nimeni nu credea că este cu putință, spuse ea încet.

— Așa este.

— Iar acum nu mai sunt singură. Îl am pe Gordon alături.

— Da, dar nu uita că Gordon este ofițer și că acestea sunt vremuri de război, o atenționă cu blândețe pastorul.

Războiul. Bulversase întregul continent american, dar departe de ochii lor. Deși mare parte din provinciile din New York și Pennsylvania rămăseseră sub guvernare britanică, în primăvara aceea, americanii reușiseră să pună stăpânire pe Massachusetts. Norocoșii locuitori ai orașului Boston avuseseră parte de o iarnă liniștită și de o primăvară asijderea. Majoritatea bătăliilor se purtaseră departe, în sud. Adevărul fie spus, în Boston, cel mai fierbinte subiect al iernii nu îl constituise o bătălie, ci felul ingenios în care reușise generalul Washington să își reformeze armata în iadul înghețat și umed al taberei de la Valley Forge.

Ceea ce mulți sceptici consideraseră a fi un act nesăbuit, care putea cauza pierderea întregii armate de nord a coloniștilor americani, se dovedise a fi prima tabără de instrucție militară din istoria Americii. În cinci luni friguroase și chinuitoare, generalul Washington reușise să transforme o masă pestriță de fermieri, țărani și meșteșugari în prima armată propriu-zisă a Statelor Unite.

Acum, bostonienii nu vorbeau decât despre un singur lucru: unde urma să aibă loc bătălia decisivă din această vară? A venit timpul să ne răfuim, spuneau ei. A venit timpul să ia naștere o nouă națiune. Să ne lepădăm lanțurile.

„ ...și tata e pe moarte", cugetă Nicole.

— Trebuie să încerc.

— Știu. Dar ia seama că există o diferență între ceea ce este posibil și ceea ce este sigur. Nu te lăsa ispitită de făgăduieli mincinoase, și ferește-te de șarlatani!

— Ce mă sfătuiți să fac, domnule pastor?

— Vorbește cu Gordon. Este un tânăr destoinic. Acum că am ajuns să-l cunosc mai bine, considerația mea pentru el crește pe zi ce trece.

În inima lui Nicole se aprinse o primă rază de speranță. Da, era sigură că Gordon o va ajuta să ajungă la căpătâiul tatălui său.

Pentru că Andrew era tatăl el. Chiar dacă își petrecuse aproape două decenii departe de el și de Catherine. Chiar dacă, în mintea

și în sufletul ei, Louise și Henri Robichaud îi erau, la rândul lor, părinți. Avea două mame și doi tați. Oricât de neobișnuit ar fi putut părea un asemenea lucru în ochii altora, asta simțea Nicole în adâncul sufletului.

— Trebuie să plec, zise ea ridicându-se în picioare.

— Mai stai puțin, rogu-te, spuse pastorul Collins arătând către scaunul de lângă el. Înainte să pornești în această călătorie primejdioasă, aș vrea să ne rugăm împreună. Să Îl rugăm pe Tatăl nostru Ceresc să îl ajute pe Andrew, să vă călăuzească și să vă binecuvânteze pe tine și pe Gordon.

Nicole se apropie de scaun și pastorul întinse mâna către ea.

— Și să te ocrotească, fată dragă. Dumneata și părinții dumitale sunteți o adevărată familie pentru mine.

Pe măsură ce se îndepărta de seminar și se apropia de forfota portului, lui Nicole îi venea din ce în ce mai greu să-și păstreze calmul și, cu atât mai puțin, speranța.

Deși era mijlocul lui aprilie, după-amiaza era învăluită într-o mantie cenușie și groasă de ceață cu iz iernatic. Dinspre stânga, de pe apele ascunse în negură, se auzeau strigătele mateloților de pe catarge, și ale celor de pe vasele care intrau în port, sondând adâncimea apei pentru a putea acosta în siguranță.

De nicăieri, în fața ei apărură șase cai nădușiți ce trăgeau o căruță plină cu butoaie uriașe, legate cu cercuri de fier, de tipul celor folosite la păstrarea apei și a hranei la bordul navelor. Biciul căruțașului șuieră la un deget de obrazul ei. Retrăgându-se speriată, Nicole aproape că dădu nas în nas cu doi tineri ucenici ce înaintau asudați sub povara unor baloturi de pânză groasă. Când sări în lături pentru a le face loc să treacă, se ciocni de o femeie ce căra un coș mare, plin cu zarzavaturi ofilite. Se scuză, dar se alese oricum cu un potop de sudalme din partea precupeței. Se grăbi să scape de acolo, dar după doar câțiva pași dădu peste un zid de piatră. Se afla la doi pași de poarta principală a incintei portului.

„Măcar acum știu unde mă aflu", se consolă ea. Aleea centrală ducea la docurile ce răsunau de larma oamenilor și a dobitoacelor. Nicole o luă pe o potecă laterală nepietruită și apoi își continuă drumul de-a lungul radei, până când zări prin ceață micuța clădire a Căpităniei portului.

Când intră înăuntru, îl găsi pe Gordon așezat la biroul său. Acesta se ridică imediat în picioare, cu fața radiind de încântare.

— Draga mea Nicole, ești ca o rază de soare într-o zi cu ploaie.

Lângă masa lui de lucru aștepta în picioare un bărbat bărbos, cu uniforma plină de pete de sare. Părea să fie un căpitan de marină. Bărbatul aruncă o privire spre Nicole, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Gordon.

— Sper că nu deranjez, zise Nicole.

— Nicidecum, scumpa mea. Adevărul e că tocmai voiam să trimit pe cineva să te caute. Deși mă îndoiesc că ar fi reușit să te găsească prin ceața asta, spuse Gordon, după care se adresă căpitanului. Domnule căpitan Saunders, permiteți-mi să v-o prezint pe logodnica mea, Nicole Robichaud.

— Încântat de cunoștință, făcu bărbatul, fără a catadicsi să se întoarcă din nou spre ea. După cum vă ziceam, continuă el adresându-i-se netulburat lui Gordon, vremea aceasta poate să ne fie extrem de prielnică. Pot să trec neobservat de liniile britanicilor. Până să se dezmeticească ei, corabia mea ar fi deja în drum spre Charleston.

— Se prea poate, răspunse Gordon binevoitor. Doar că există două obstacole în calea realizării acestui plan.

— Și anume?

— În primul rând, nu bate vântul.

— Am să las bărcile la apă. Ele vor trage nava.

— Va fi greu să vă luptați cu curenții.

— Nu am nicio încărcătură. Nava e ușoară ca un fulg.

— Conform ultimelor informații, britanicii au două linii de blocadă. A doua se află la distanță de cinci mile în larg. Vă amintesc,

domnule căpitan, că britanicii sunt cei mai pricepuți mateloți de blocadă. Își vor lansa și ei bărcile la apă și vor navïga cu tunurile armate. Cel mai mic zgomot din partea echipajului dumneavoastră va fi egal cu o condamnare la moarte.

Căpitanul se făcu roșu de furie.

— Domnule, vă anunț că nu sunt obișnuit să fiu contrazis. Și cu atât mai puțin de către un marinar țintuit pe uscat, care nu și-a mai comandat tunurile de multă vreme!

— Pe de altă parte, continuă Gordon, ca și cum nici nu l-ar fi auzit, există posibilitatea ca vântul să se întețească.

— Vântul? *Vântul?!* răcni căpitanul. De patru zile încoace nu s-a simțit nici măcar o adiere! M-am rătăcit de două ori încercând să găsesc cocioaba asta nenorocită!

— Și cu toate acestea, domnule căpitan, intuiția îmi spune că, până la noapte, vântul dinspre sud va începe să sufle cu putere.

— Intuiția, hai?

— Au trecut trei sezoane de navigație de când sunt căpitanul acestui port. În acest răstimp, am avut prilejul să studiez mișcarea vânturilor și a curenților de apă. De aceea, vă sfătuiesc să așteptați până la reflux.

— Asta ar însemna să pornesc abia după miezul nopții, adică să pierd câteva ceasuri bune, în care aș putea să înaintez la adăpostul întunericului!

— La miezul nopții veți ști sigur dacă vântul se întețește ori ba. Și dacă se întețește, ar fi mai bine să așteptați până mâine, când vântul va sufla destul de puternic pentru a împrăștia ...

— Să înțeleg că îmi interziceți să ridic pânzele? strigă căpitanul, strângându-și nervos pumnii.

— Nu am dreptul să vă interzic nimic, stimate domn.

— Chiar așa! Nu aveți niciun drept! se zbորși căpitanul, îndesându-și cu năduf pălăria pe cap. Am pierdut prea multă vreme aici. Vă aduc la cunoștință că vasul meu va ridica ancora într-un sfert de ceas.

— Sper – și mă rog la Dumnezeu – să nu vă jucați cu viețile oamenilor din echipajul dumneavoastră.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și ieși cu pas apăsat, trântind ușa în urma sa.

Ca și cum nici n-ar fi observat ieșirea furtunoasă a căpitanului, Gordon se întoarse spre fereastră și privi cu ochii pierduți cum, prin ceața cenușie și apăsătoare, începeau să se arate primele semne ale amurgului.

— Sper din tot sufletul să mă fi înșelat, murmură el.

Nicole se apropie de logodnicul său și își așeză blând mâna pe brațul lui. *Probabil că așa cum eu nu am primit scrisorile lor, nici părinții mei nu le-au primit pe ale mele. Probabil că nici nu știu că m-am logodit cu Gordon.* Privi profilul iubitului ei. Pe chip i se citea zbuciumul interior. Era un bărbat care trata cu cea mai mare seriozitate misiunea și oamenii de care era răspunzător. De aceea întorcea pe toate părțile fiecare problemă, fie ea cât de mică, înainte de a lua o hotărâre.

Gordon își întoarse privirea de la fereastră și își puse mâna peste a ei. Încordarea dispăru de pe chipul său și ochii își recăpătară căldura.

— Am să întețesc focul, spuse el cu blândețe. Ne așteaptă o noapte ploioasă și rece.

— Ești amabil, dar mă îndoiesc că focul va putea să-mi încălzească sufletul.

Gordon se răsuci spre ea și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai primit vești rele?

— Da. Dar nu vreau să te amărăsc și mai tare ...

— Draga mea Nicole, am făcut tot ce era cu putință în această chestiune. De acum, soarta căpitanului Saunders și a echipajului său este în mâinile Domnului. Așa că fii bună și spune-mi ce te frământă.

Nicole scoase foaia de hârtie din buzunar și începu să citească răvașul cu voce tare. Citirea scrisorii nu dură decât câteva minute.

Nicole îi explică viitorului său soţ cât de mâhnită fusese când realizase că nici scrisorile mai lungi pe care i le trimisese Catherine anterior, nici cele trimise de ea părinţilor săi nu trecuseră de blocadă.

— Îmi doresc atât de mult să-l mai văd măcar o dată pe tata, şopti ea în cele din urmă, cu ochii înlăcrimaţi. Abia ce am ajuns să îmi cunosc părinţii. Nu se poate să îl pierd tocmai acum! Şi oricum, nu aşa, fără să pot să ...

Brusc, se opri şi ascultă cu atenţie. Din depărtare se auzea zvon de paşi şi de glasuri. Deşi soldaţii nu ajunseseră încă la Căpitănie, apropierea lor o determină pe Nicole să-şi înfrâneze imediat lacrimile. Îşi şterse ochii şi schiţă un zâmbet tremurat. Gordon îşi încleştă degetele pe mâna ei, apoi se duse până la soba cu lemne din colţul încăperii, luă ibricul de pe plită şi umplu o cană cu licoarea aburindă.

— Poftim, draga mea, spuse el, întinzându-i cana. Puţin ceai fierbinte are să-ţi facă bine. Ai mâncat ceva astăzi?

— Azi-dimineaţă.

— Şi la prânz nimic?

— Nu. Azi, cei de la seminar nu au primit proviziile aşteptate. Tocmai mă pregăteam să dau o raită prin târg când m-a chemat pastorul Collins să îmi spună de scrisoare.

— Târgul este aproape gol zilele astea. Alimentele sunt puţine şi preţurile, piperate. În dimineaţa aceasta, de pildă, am fost nevoit să intervin în încăierarea dintre câţiva marinari şi un tarabagiu care le ceruse plata în arginţi pe o mână de morcovi zbârciţi.

Gordon ridică de pe biroul său un document legat cu panglică, şi adăugă:

— Am o mulţime de ordine de rechiziţie şi nicio şansă de a le da curs. Cămările oraşului sunt aproape goale.

— Şi ce înseamnă asta?

— Bea-ţi ceaiul, draga mea, spuse Gordon şi aşteptă ca Nicole să ia o înghiţitură din licoarea fierbinte. Asta înseamnă că războiul nu mai poate dura mult. Lipsa proviziilor nu afectează doar oraşul

nostru, ci toate coloniile americane. Şi, conform informaţiilor mele, armata britanică se confruntă cu aceeaşi problemă.

— Să înţeleg că războiul este pe sfârşite?

— Nu aş spune că este pe sfârşite, ci mai degrabă că se domoleşte. Pe de altă parte, este la fel de probabil ca războiul să ajungă în curând la apogeu. Fiecare dintre cele două tabere are de ales între a ceda sau a face un ultim efort pentru victoria supremă. În situaţia de faţă, nu există cale de mijloc.

— Dar cât are să mai ţină?...

— Asta o vom şti la sfârşitul verii. Sunt sigur că până atunci lucrurile se vor fi schimbat radical.

— Dar eu nu pot să aştept atât de mult!... Tata s-ar putea să nu ...

Nu găsi tăria de a-şi duce vorba până la capăt.

Fără să se grăbească, Gordon puse doi buşteni pe foc, apoi luă foalele şi începu să sufle aer asupra focului.

— Nu înţelegi? Tata este grav bolnav. Nu pot să aştept până la toamnă!...

Bărbatul puse cu grijă foalele la loc, îşi scutură cenuşa de pe uniformă, îşi îndreptă spatele, şi în cele din urmă se întoarse, vădit încurcat, spre ea. Ochii lui, acum la fel de mohorâţi ca în urma discuţiei cu căpitanul Saunders, păreau să spună că starea lucrurilor s-ar putea să o împiedice să facă ceea ce voia. Ceea ce trebuia să facă. Şi că, forţând lucrurile, ar pune în pericol nu numai viaţa ei, ci şi vieţile altora.

— Of, Gordon, nu ştiu cât mai ...

Se auziră paşi pe verandă şi, în momentul următor, cineva bătu la uşă.

— Poftim, spuse Gordon.

De n-ar fi fost rana lăsată pe frunte de o tăietură de sabie, tânărul ofiţer care apăru în prag ar fi părut mai degrabă copil decât bărbat.

— Bună seara, domnule căpitan. Domnul comandant al garnizoanei vă transmite salutări şi vă invită să luaţi cina în compania domniei sale.

— La ce oră?

— Cât mai curând, dacă se poate!

— Transmite-i domnului comandant că îi mulţumesc. Eu şi logodnica mea vom da cu mare plăcere curs invitaţiei sale încă înainte de schimbarea gărzilor.

— Prea bine, spuse respectuos tânărul, după care îi salută pe amândoi printr-o înclinare a capului şi ieşi.

— Dar, Gordon, nu pot ...

— Draga mea, gândeşte-te că în felul acesta vom avea parte de o masă caldă. Şi vom afla, de asemenea, ultimele veşti de pe front.

Ambele argumente erau cât se poate de convingătoare, aşa că Nicole nu se mai împotrivi. Îşi strânse şalul în jurul trupului şi ieşi împreună cu Gordon. Mâncare gătită şi veşti care ar putea să anunţe sfârşitul războiului ... Nici nu ştia care dintre ele i se păreau mai ispititoare.

Capitolul 4

Lui Nicole, Boston-ul i se păruse dintotdeauna un oraş auster şi meschin. I-ar fi plăcut de o mie de ori mai mult să trăiască pe celălalt mal al râului, în satul Cambridge. De fapt, încă mai nutrea în adâncul sufletului speranţa că, într-o bună zi, va avea o căsuţă acolo. Din păcate – după cum spunea Gordon ori de câte ori se aducea vorba despre Cambridge – acesta nu avea un port adecvat şi nici o poziţie uşor de apărat. Motiv pentru care, după ce britanicii se retrăseseră la sud de New York, garnizoana americană a fost mutată pe malul opus al râului.

Bineînţeles că gloria reocupării Boston-ului, cu surle, trâmbiţe şi urale ale mulţimii, jucase şi ea un rol considerabil în mutarea taberei americane. Cele câteva gazete englezeşti, vechi de patru luni, care reuşiseră să treacă de blocadă, prezentau căderea oraşului ca pe o adevărată tragedie. Fapt care, având în vedere veştile rele primite de pe frontul de sud, constituise, de altfel, singurul motiv de bucurie al americanilor pe parcursul celei mai întunecate ierni din scurta lor istorie.

Un alt eveniment care le luminase acea iarnă nu tocmai uşoară fusese numirea lui Gordon în funcţia de căpitan al portului. Până atunci, Nicole trăise permanent cu frica în suflet. Ofiţerii garnizoanei descoperiseră în logodnicul ei un om valoros, a cărui

experiență maritimă ar fi putut fi cât se poate de utilă vaselor de coastă. Nicole știa că Gordon își dorea cu ardoare să ia parte la efortul comun și că s-ar fi îmbarcat bucuros pe una dintre corăbii, dar gândul de a-l vedea plecând de lângă ea o umplea de groază. Totuși, fiindcă războiul era încă în toi, preferase să nu-i vorbească despre temerile ei. De fapt, aproape că nici nu îndrăznise să se roage, neștiind care era voia Domnului în această privință.

Nu putea decât să spere că Dumnezeu Se va milostivi de ea și nu îi va rupe inima, despărțindu-i. Totuși, nostalgia care se citea pe chipul iubitului ei ori de câte ori acesta se plimba de-a lungul portului studiind mișcarea vântului, a valurilor și a corăbiilor, ca și însuflețirea cu care vorbea cu alți ofițeri despre viața de marinar, o făceau să înțeleagă dureros de clar cât de greu îi era să rămână pe uscat. Mai cu seamă acum.

Când Gordon fusese numit căpitan al portului, Nicole răsuflase în sfârșit ușurată, sperând că munca în apropierea oceanului îi va aduce măcar o fărâmă de satisfacție logodnicului său.

Drumul ce ducea spre reședința comandantului garnizoanei urca pe un povârniș, fiind mărginit pe ambele părți de șiruri de case lipite una de alta. Majoritatea erau construite din lemn și chirpici. Totuși, pe ici, pe colo se zăreau și case cu fațadă din piatră, aparținând fără îndoială unora mai groși la pungă. Lumina lumânărilor ce ardeau la ferestre se revărsa pe aleea pietruită și pe gardurile din fier forjat. Deși se lăsase frigul și iarna părea că nu se mai sfârșește, lumina caldă a văpăilor gălbui ce se reflectau în geamuri părea o promisiune a unor vremuri mai bune. Nicole privea prin ferestrele caselor pe lângă care treceau, închipuindu-și că într-o bună zi va avea și ea un cămin al ei, plin de iubire și de căldură. Se lipi strâns de brațul lui Gordon. Doamne, fă să fie așa! Și asta cât mai curând.

Erau aproape de vârful dealului, când din depărtare se auzi un bubuit puternic.

— Să vină, oare, furtuna? întrebă surprinsă Nicole. Acum?...

Gordon murmură ceva și își ridică bărbia, adulmecând parcă aerul în căutare de indicii.

Din cauza ceții groase care îi înconjura, era greu de spus de unde anume se auzea larma. Bubuiturile – specifice mai degrabă furtunilor din toiul verii – păreau să vină de pretutindeni.

— Să fie cu adevărat tunete? întrebă Nicole.

Simți că brațul lui Gordon începe să se încordeze.

— Mă tem că nu, spuse el, continuând să privească spre casele dinspre coastă.

Nicole ar fi vrut să insiste, dar ajunseseră deja la casa comandantului. Pe culmea dealului, drumul continua pe o porțiune plată. Înaintau în bătaia vântului. După cum prevăzuse Gordon, vântul dinspre sud sufla acum cu putere, împrăștiind ceața.

Reședința comandantului era o clădire de cărămidă roșie, cu chenare ornamentale la ferestre și cu pietre de colț din granit. Grădina din față și cea din spatele casei era acum pline de soldați și de corturi militare. Vântul înhăța scânteile împrăștiate de focurile de tabără și i le sufla cu nepăsare în obraz. Nicole își miji ochii pentru a se feri de rafala fierbinte și văzu că toți bărbații din companie, inclusiv duzina de ofițeri adunați în dreptul porticului, erau în alertă și priveau spre coastă. La fel și Gordon.

Înțelese imediat ce se întâmplă.

Din locul în care se afla, vedea acoperișurile caselor de pe terasele ce coborau în trepte spre poalele dealului. În fața grădinii se ridica un impunător gard de fier – stâlpi metalici înalți, cu vârfurile ascuțite, ca niște săgeți îndreptate spre cerul acum degajat. Dincolo de povârniș și de acoperișurile caselor se întindea îngusta peninsulă ce despărțea apele sigure ale portului Boston de Atlanticul de Nord. Și acolo, în larg, pe apele ca de cerneală ale oceanului, avea loc o bătălie, a cărei violență era sugerată de bubuituri și flăcări.

Distinse, printre coloanele de fum, văpăile împroșcate de gurile tunurilor de pe corăbii. Toți cei aflați în grădina de pe deal priveau scena înmărmuriți. Nu se auzeau decât vântul, trosnetul focurilor

de tabără și bubuitul îndepărtat al tunurilor. Apoi, una dintre navele din mijlocul bătăliei luă foc, arzând ca o torță sângerie.

Nicole țipă îngrozită. Gordon o apucă strâns de umeri, o întoarse spre el și își strecură mâna sub brațul ei. Porniră împreună spre clădire. Deși atingerea lui îi dădea putere, își simțea inima strânsă de durere la gândul familiilor celor uciși. Câți copii rămâneau chiar acum fară tați ... câte mame, fără fii ...

Ajunseră la capătul aleii pavate cu cărămidă și urcară pe veranda din fața casei. Comandantul se înclină adânc în fața lui Nicole.

— Milady, este îmbucurător să văd că mai există oameni simțitori, care nu au uitat să jelească, spuse el scrutându-i chipul.

— L-am rugat pe căpitan să nu pornească, interveni Gordon, care aștepta în spatele logodnicei sale. Aș vrea să îl fi putut opri ...

— Dar nu ai această putere. La fel cum nu o am nici eu, răspunse comandantul, ridicându-și privirea spre cer. Cine putea ști că vremea se va schimba atât de brusc?...

— Gordon, murmură Nicole, încercând din răsputeri să-și recapete calmul. Gordon a știut, și a încercat să îl prevină pe căpitan.

— A, da?...

— L-am avertizat că vântul s-ar putea să se înteţească brusc, răspunse Gordon. Dar nu puteam să mă pronunț cu certitudine în această privință ...

— Numai eu știu cât de mult a insistat Gordon pe lângă căpitan să nu pornească în seara aceasta, șopti Nicole.

Generalul se întoarse spre Gordon și îl aținti cu o privire întrebătoare.

— A fost doar o bănuială care s-a întâmplat să se adeverească, spuse Gordon.

Vântul sufla cu o furie crescândă, umflând corturile. Se dădu alarma și soldații săriră să strângă lucrurile împrăștiate și să stingă focurile. În momentul acela, văzduhul răsună de o nouă explozie asurzitoare. Toți, în afară de Nicole, își întoarseră privirile spre coastă.

— A sărit în aer magazia de praf de pușcă, spuse abătut Gordon. Fără îndoială că nava s-a scufundat.

— Sărmanii oameni, murmură comandantul. Nădăjduiesc că au avut timp să coboare bărcile și să ...

Nicole își croi drum printr-un grup de soldați și intră într-o încăpere laterală. În dreptul ferestrei deschise stăteau trei ofițeri. Vântul stinsese lumânările. La adăpostul întunericului, Nicole încercă din răsputeri să-și revină.

Când intră în odaie și o zări stând retrasă în colț, Gordon se duse la ea și o luă de braț.

— Vrei să plecăm? o întrebă el în șoaptă.

— Nu, dar îți mulțumesc pentru întrebare.

Bărbatul își înclină capul într-o parte, lăsând lumina slabă a amurgului să îi lumineze ușor fața.

— Atunci, să mergem. Suntem așteptați.

— Să mergem, spuse ea ștergându-și ochii cu batista.

Ieșiră amândoi pe hol și se îndreptară spre salon.

Politicos, comandantul garnizoanei se făcu că nu observă tristețea din ochii lui Nicole, iar restul ofițerilor îi urmară exemplul. Generalul îi întinse brațul, oferindu-se să o conducă.

— Măi să fie! exclamă el în timp ce traversau o cameră plină de mese ticsite cu hârtii și hărți. Miroase cumva a gâscă friptă ori mi se pare?

Nicole încuviință zâmbind din cap.

— Am și uitat când am gustat ultima dată o asemenea delicatesă, spuse ea.

Când ajunseră în dreptul mesei, generalul îi trase scaunul într-un mod cât se poate de ceremonios.

— Care să fie, oare, scopul acestui festin? întrebă Gordon, așezându-se în stânga logodnicei sale.

Luat pe nepregătite, generalul, care tocmai intenționa să ia loc în dreapta lui Nicole, încremeni.

— Ce vrei să spui cu asta, Goodwind?

Gordon se întoarse spre el și își așeză brațul pe spătarul scaunului pe care stătea Nicole.

— Nici nu îmi mai amintesc când m-am înfruptat ultima dată cu o bucățică de carne, spuse el. Și, cu toate acestea, acum, în mijlocul celei mai cumplite primăveri din viața mea, iată că ne desfătăm cu friptură de gâscă.

Nicole înțelese imediat că acele cuvinte nu îi erau destinate generalului, ci ei. Gordon voia să o prevină. Se întoarse spre el. Ochii lui – ochii unui ofițer pe care experiența îl învățase să fie mereu vigilent – îi spuneau că trebuie să fie pregătită pentru ceea ce va urma.

— Sunt sigură că îți amintești duminica de Paști, spuse ea, vrând să îi dea de înțeles prin tonul vocii că pricepuse mesajul și că este gata să înfrunte orice ar putea să urmeze. La cantina seminarului s-a servit pulpă de căprioară.

— Da, așa e! spuse Gordon, lăsându-se pe spătarul scaunului. Cum de am putut să uit?

Nicole se întoarse spre general. Ochii lui, umbriți de niște stufoase sprâncene argintii, îi sfredeleau chipul. Nicole îi zâmbi suav, încercând să își ascundă neliniștea.

— Dar asta s-a întâmplat cu mai multe săptămâni în urmă, așa că vă sunt recunoscătoare că aveți amabilitatea de a împărți cu noi aceste bucate alese.

Mâncară repede și pe tăcute, fapt care nu o deranjă defel pe Nicole. Carnea, pregătită la foc prea iute, era tare și fadă la gust. Cu toate acestea, foamea se dovedi a fi un bucătar priceput și Nicole mestecă pe îndelete fiecare bucățică.

— Mă tem că gâștele acestea erau mai bătrâne decât mine, declară la sfârșitul mesei generalul, așezându-și cuțitul și furculița pe farfurie.

Nicole și Gordon protestară politicos.

— A fost o masă excelentă, domnule general, adăugă tânăra. Mai ales în aceste vremuri de restriște.

— Ei bine, mă bucur să aud că v-a făcut plăcere, răspunse generalul, după care făcu un semn spre comeseni.

Toți ofițerii se ridicară în picioare.

— Domnilor, puteți să vă retrageți. Aș dori să schimb o vorbă cu invitații noștri, spuse generalul, după care se întoarse spre aghiotantul său. Spune-i bucătarului că deocamdată nu trebuie să strângă masa.

— Am înțeles, să trăiți!

Generalul așteptă până când se retraseră toți ofițerii, apoi se aplecă spre Gordon.

— Căpitane, vei fi, fără îndoială, bucuros să afli că armata revoluționarilor americani a pus recent stăpânire pe alte două porturi dintre Boston și New York.

— Felicitările mele, domnule general, răspunse Gordon, aplecându-se, la rându-i, spre interlocutorul său.

— Îți mulțumesc, spuse generalul, după care se întoarse și luă o cutie argintie de pe bufetul din spatele său. Am primit trabucurile acestea printr-un mesager. Sunt făcute cu cel mai bun tutun din Virginia. Din ultima recoltă. Te rog să te servești.

— Vă mulțumesc, domnule general, dar nu fumez.

Generalul își alese un trabuc și îl aprinse agale de la flacăra unei lumânări.

— Ia spune-mi, căpitane, ai auzit de *Constitution*, cea mai nouă corabie din flota noastră?

— Doar zvonuri. Se zice că este o navă impresionantă.

— Nimic mai adevărat. A fost construită din stejar adus din sudul Georgiei, cel mai rezistent lemn din lume. A participat la ultimele bătălii și se zice că niciuna dintre ghiulelele englezilor nu a reușit să-i străpungă bordajul.

— De-a dreptul remarcabil, spuse Gordon, vădit impresionat.

— Da, chiar așa. După lovituri, ghiulelele inamicului au căzut înapoi în apă, spuse generalul pe un ton triumfător, observând cu satisfacție că reușise să-i stârnească lui Gordon interesul. Cică

mateloții englezi ar fi botezat-o *Bord de fier*. Un nume cât se poate de potrivit, aș zice eu. Drept urmare, marinarii noștri au ajuns să-i spună la fel.

— Nădăjduiesc să am și eu prilejul de a o vedea, spuse Gordon.

Nicole se lăsă pe spătarul scaunului, pentru ca bărbații să poată conversa mai ușor. Ea nu era defel dornică să vadă o corabie numită *Bord de fier*.

Generalul tuși ușor pentru a-și drege vocea.

— Vei avea prilejul, nu te teme. De fapt, mai este ceva legat de această chestiune. În cel de-al doilea port cucerit, am reușit să capturăm fosta dumitale corabie.

— Asta chiar că este o veste minunată! exclamă Gordon, zâmbind cu toată fața. Proprietarii navei vor fi, fără îndoială, încântați să afle ...

Văzând că generalul își clatină capul, Gordon se opri.

— Desigur, am înțeles. Corabia este rechiziționată. Vă rog să mă iertați.

— Loialitatea dumitale față de foștii proprietari este, totuși, meritorie. Ceea ce nu înseamnă că m-aș îndoi câtuși de puțin de loialitatea dumitale față de cauza americanilor, adăugă generalul.

Pufăi din trabuc și îl privi atent pe Gordon prin norul de fum.

— Pentru a te convinge de încrederea mea, află că sunt dispus să-ți restitui corabia.

Nicole tresări și voi să spună ceva, dar Gordon o opri dintr-o privire.

— Și, în schimb, ați dori ceva?

— Permite-mi să îți prezint pe scurt situația cu care ne confruntăm. Aceasta a fost cea mai lungă și mai cumplită iarnă din istoria noastră. Proviziile armatei sunt pe sfârșite. Dacă generalul Washington nu se va învoi să trimită flota în nord, vom rămâne în continuare prizonierii blocadei britanice. I-am scris lui Washington despre asta. Mesagerul care mi-a adus trabucurile acestea, mi-a adus și răspunsul lui.

Se opri și își răsuci trabucul în scrumieră.

— Washington m-a înștiințat că guvernatorii francezi din Louisiana s-au oferit să ne ajute cu provizii. Problema este că bătăliile din Georgia și din Carolina au blocat toate căile de transport terestre.

Nicole începu să înțeleagă încotro se îndrepta discuția. Era vorba despre o misiune periculoasă, ce implica străpungerea blocadei și avea ca destinație Louisiana ... Închise ochii, încercând să-și facă ordine în gânduri și în sentimente. Cu ochii minții, văzu din nou canalele din Louisiana, ținutul copilăriei sale.

Când deschise din nou ochii, știa deja ce are de făcut. Ambii bărbați aveau privirile ațintite spre ea.

— Veți avea nevoie de mine în această misiune.

Calmul cu care rostise cuvintele o surprinse și pe ea, convingând-o totodată că procedează corect.

— Mărturisesc că prezența dumneavoastră ar fi de mare ajutor, zise generalul, încuviințând din cap. Căpitanul Goodwind va avea, fără doar și poate, nevoie de o persoană de legătură în relația cu francezii. Trebuie să înțelegeți că scopul nostru nu este de a încărca un singur vas cu provizii. Căpitanul va avea misiunea de a pune bazele unei noi căi de aprovizionare.

— Va fi, fără îndoială, o călătorie costisitoare, și asta mai cu seamă acum, în vremuri de război, spuse Gordon.

— Dacă accepți misiunea, armata îți va pune la dispoziție scrisori de credit emise de bănci care operează în ambele teritorii.

— Văd că v-ați gândit la fiecare amănunt.

Generalul lăsă trabucul în scrumieră și se aplecă spre Gordon.

— Trebuie să înțelegi că ne aflăm într-o situație disperată. Ne-au rămas atât de puține alimente, încât probabil că veți fi nevoiți să porniți la drum fără niciun fel de merinde.

Gordon îl privi consternat.

— Bine, dar voiajul va dura mai multe săptămâni! Unde mai pui că, din cauza trupelor britanice, va fi cu neputință să pornim în căutare de provizii pe uscat.

— Sunt conștient de asta. Dar adevărul este că oamenii mei mor de foame. Am auzit că prin Boston și Cambridge circulă zvonuri cum că armata își face stocuri de provizii pentru atacul plănuit împotriva lui Cornwallis și a oamenilor săi pe drumul York. Nimic din toate acestea nu este adevărat.

— Lucrurile stau chiar atât de prost?

— Mai prost nici că s-ar putea. Tocmai am aflat că, din lipsă de hrană, soldații dintr-o garnizoană vecină au început să-și mănânce curelele.

Nicole auzise destul pentru a ști ce trebuie să facă.

— Garnizoana nu va trebui să ne asigure niciun fel de merinde, domnule general, spuse ea cu convingere.

Gordon o privi șocat.

— Va trebui să discut întâi cu logodnicul meu, continuă ea. Dacă el acceptă misiunea, ne vom procura singuri cele trebuincioase, spuse ea, întorcându-se spre Gordon. Totuși, înainte de a merge spre sud, va trebui să navigăm în nord.

— În nord? întrebă nedumerit generalul.

— Da. În Noua Scoție.

— Mă iertați, stimată doamnă, dar coloniile canadiene se află sub ocupație britanică.

— Se prea poate, stimate domn, spuse Nicole, ridicându-se și întinzând mâna spre general, dar vă asigur că noi vom avea parte de o primire călduroasă.

Capitolul 5

După primirea scrisorii lui Catherine, începuseră în mod subtil, dar susținut, pregătirile. Deși nu se vorbise nimic pe această temă, întregul personal simțea că fuseseră luate hotărâri ferme. Fratele lui Charles, din îndepărtata Nouă Scoție, era bolnav. Anne urma să se întoarcă în curând la căpătâiul bărbatului care o crescuse ca pe propria lui fiică, pentru a încerca să îl tămăduiască – și de bună seamă că Thomas, proaspătul ei soț, avea să o însoțească în acest voiaj periculos.

Dar ce urma să se întâmple cu micuțul John?

Anne știa că toată lumea discută despre fiul ei. În bucătărie, în odăile de lucru din spatele casei, peste tot se vorbea despre soarta lui John. Surprinsese deja nenumărate discuții pe tema aceasta – discuții ce se întrerupeau brusc în momentul în care intra ea în încăpere – și văzuse cum se strângeau servitorii în jurul micuțului atunci când credeau că ea nu se află prin preajmă.

Totuși, nimeni nu îi pusese vreo întrebare. Nici măcar Thomas. Îi vorbise în două rânduri despre dilema ei, și el o ascultase de fiecare dată cu atenție.

— Scumpa mea Anne, eu voi accepta hotărârea ta, oricare ar fi ea – atât spusese el, la fel ca prima oară, atunci când ea îi ceruse din nou sfatul.

— Bine, dar aș vrea să mă ajuți!

— Iată felul în care consider că trebuie să te ajut, răspunse el, apropiindu-se de ea și luând-o de mână.

— Dar asta nu mă ajută defel!

— John este fiul tău, Anne, spuse el, privind-o în ochi.

— Acum este și al tău.

Thomas nu o contrazise.

— Știi că îl iubesc pe micul John. Pe tine te iubesc cu toată ființa mea, așa cum nici nu am visat că am să pot iubi vreodată pe cineva. Și totuși, acum simt aceeași iubire și față de John.

— Atunci de ce nu vrei să-mi spui ce trebuie să fac?

— Tocmai ți-ai răspuns singură. Ceea ce trebuie să *faci*, spuse Thomas, întorcându-i mâna și sărutând-o în palmă. Ești singura în măsură să hotărască în această privință.

O ajută să ia loc pe canapea, și apoi se așeză lângă ea.

— Tu ești mama copilului, adăugă el, ținând-o în continuare de mână. Vreau să cred că aș putea rămâne obiectiv în această chestiune, chiar dacă John ar fi sânge din sângele meu. Această hotărâre trebuie să fie luată de mama lui.

Anne își coborî ochii și începu să-și frece fruntea cu degetele.

— Nu te înțeleg ...

— Nu, nu poți să mă înțelegi, iar mie îmi este greu să îți explic. Totuși, am să încerc. Dacă John rămâne aici, îmi va lipsi îngrozitor de mult. Dar tu ești *mama* lui. Nici nu pot să-mi imaginez cât de mult te-ar durea să faci o asemenea alegere, spuse el, mângâind-o cu blândețe pe păr. Numai tu poți să hotărăști în privința aceasta. Dar vreau să știi că, indiferent de hotărârea pe care o iei, eu te voi susține și voi fi ferm convins că aceea este alegerea corectă.

Ce frumoasă este primăvara în Anglia!, murmură gânditoare Anne în timp ce își făcea bagajul. Pleca pentru câteva zile la Londra împreună cu Charles și Thomas, pentru a face aranjamentele premergătoare călătoriei în Noua Scoție. Ai fi zis că întreaga natură

stă să înflorească și că, dintr-o clipă în alta, întreaga moșie avea să răsune de cântecul păsărelelor. Cu toate acestea, când își închise valiza și privi afară pe fereastră, Anne văzu că văzduhul începe să se întunece. În curând norii împânziră tot cerul, umplându-i iatacul de o beznă adâncă și mohorâtă. Anne strânse curelele bagajului și ascultă preț de o clipă vocea lui Thomas, care se juca cu micul John în sufrageria apartamentului lor. Deși conacul Harrow era superb și spațios, ea se simțea cu adevărat acasă doar atunci când era împreună cu soțul și cu fiul său, în spatele ușii duble care despărțea apartamentul lor de restul casei.

Cineva ciocăni la ușă și, imediat după aceea, îl auzi pe Thomas salutându-l pe Charles.

— Îmi pare rău că trebuie să vă zoresc, spuse Charles, dar ar fi bine să pornim înainte să înceapă furtuna.

— Sunt gata de plecare, zise Anne, deschizând ușa dormitorului.

Charles intră în iatac și îi luă valiza de piele. Anne ieși în sufragerie, se aplecă spre John și îl luă în brațe.

— Promite-mi că ai să fii cuminte și ai s-o asculți pe bonă, îi șopti ea la ureche.

John clătină îmbufnat din cap.

— Ne vom întoarce repede, ai să vezi. Atât de repede, încât nici nu-ți vei da seama că am fost plecați, adăugă Anne, strângându-l încă o dată la piept, după care îl lăsă jos. Ne-am înțeles, așadar.

— E timpul să plecăm, spuse Thomas.

— Nu vreau să plece mami și tati! țipă John, cu fața la fel de întunecată precum vremea de afară.

— Haide, scumpule, să îți dea Maisy un omuleț de turtă dulce, spuse trupeșa jupânească și, ignorându-i lacrimile, îl luă în brațe și se îndreptă cu el spre scara din spate.

Anne rămase încremenită în prag, ascultând cum bocetele lui John se îndepărtează. Simțea că i se rupe inima. Dacă era așa dureros – atât pentru ea, cât și pentru John – să se despartă pentru doar câteva zile, cum vor putea oare să stea despărțiți mai multe luni?

Trăsura înainta hurducându-se peste gropile săpate de ploile și ninsorile iernii pe Great Trunk Road, drumul care făcea legătura între Bristol și Londra.

— Trebuie să mărturisesc că pasajul în care Catherine vorbește despre dezvăluirile făcute de tatăl său mă mișcă tot mai mult la fiecare lectură, spuse Charles, ținând cu o mână scrisoarea ce îi stătea întinsă pe genunchi.

Ca să nu bată la ochi, cei trei călătoreau într-o trăsură veche cu aspect de poștalion, ce nu aducea nici pe departe cu cupeul luxos pe care îl folosea Charles înainte de război. Din cauza tâlharilor și a altor vagabonzi ce profitau din plin de aceste vremuri tulburi, drumurile deveniseră extrem de nesigure, motiv pentru care, pe șa, alături de vizitiu, ședeau și doi valeți voinici, înarmați până în dinți.

Charles nu voia să atragă atenția asupra deplasărilor sale. Acum, că sorții războiului se întorseseră în favoarea americanilor, Charles – care se declarase drept un susținător al coloniștilor – era privit cu suspiciune și dușmănie de către aliații regelui. Existau doar doi factori datorită cărora poziția și domeniile familiei Harrow continuau să fie în siguranță. În primul rând, comercianții și creștinii fervenți din Camera Comunelor solicitau tot mai vehement să se pună capăt conflictului – iar Charles era considerat drept reprezentantul lor din rândul nobilimii latifundiare. În al doilea rând, Charles rămăsese discret și nu își făcuse publice planurile de viitor, evitând astfel să devină o țintă. Iată de ce nici prin cap nu i-ar fi trecut să călătorească pe drumurile principale într-o trăsură somptuoasă, cu ambele portiere ornate cu blazonul familiei.

— Ești amabil să citești încă o dată pasajul? îl întrebă Thomas, aplecându-se spre el.

— Ia să vedem unde începe ... Ia să vedem ... Am găsit! exclamă în cele din urmă Charles, după care își ridică privirea. Din scrisoarea lui Catherine aflăm că prima soție a lui Edwin se numea Céleste,

explică el. Totuși, după ce se întoarce în Anglia, Edwin nu îi mai folosește numele, numind-o doar „draga mea" sau „iubirea mea".

Își aranjă pe nas ochelarii în formă de semilună și începu să citească:

Fratele lui Céleste, pescar de meserie, și-a riscat viața ducându-l pe Edwin peste Canalul Mânecii, până în Anglia.

— Tot nu reușesc să înțeleg cum de a putut să-și lase soția în urmă, interveni Thomas.

— Mă rog să nu fii nevoit vreodată să iei o asemenea hotărâre, spuse Charles fără a-și ridica privirea. Catherine ne explică în scrisoare că jandarmii erau pe urmele lui Edwin. Dacă l-ar fi arestat din nou, ar fi ajuns, fără doar și poate, în streang. Céleste era slăbită, probabil din cauză că aștepta un copil – fapt despre care mai mult ca sigur că niciunul dintre ei nu avea cunoștință în momentul acela. Din câte îmi dau eu seama, tatăl lui John pur și simplu nu a avut de ales.

Anne privea afară, pe fereastră, cu ochii pierduți. Scrisoarea fusese citită și comentată de atâtea ori, încât era convinsă că, de pe-acum, toți o știau pe de rost. În mod obișnuit, o asemenea discuție ar fi acaparat-o cu totul, dar acum pur și simplu nu era capabilă să se concentreze asupra ei. Această călătorie o făcea să realizeze cât se poate de clar iminența celeilalte călătorii, mult mai lungi și cu implicații mult mai dureroase. Charles îi însoțea până la Londra, iar de acolo urma să călătorească singur până la Southampton, unde avea întâlnire cu bărbatul pe care îl însărcinase să caute urma neamurilor franceze ale lui John Price, și unde, datorită relațiilor și averii sale, avea să încerce să le facă rost de bilete pentru Noua Scoție.

Anne și Thomas aveau să rămână câteva zile în capitală. Anne avea de gând să facă turul spițeriilor, în căutare de remedii pentru alinarea durerilor de inimă. Usturoiul și lucerna erau cele mai cunoscute, dar acestora li se adăugau altele, mult mai greu de procurat, precum păducelul, curcuma, ghimbirul, ginkgo biloba,

probabil și alte plante orientale – despre care auzise, dar nu le folosise niciodată. Trebuia să caute și ingredientele necesare pentru un vomitiv puternic. Eliminarea toxinelor din organism, urmată de o sângerare atent măsurată, erau o adevărată mană cerească pentru inimă. Înainte de a porni spre Noua Scoție, trebuia să facă rost de remediile acestea și de toate cele trebuincioase pentru călătoria propriu-zisă.

Toți pasagerii erau obligați să-și asigure necesarul de hrană pe parcursul călătoriei. Ceea ce însemna că trebuia să se aprovizioneze cu pastramă devită, mere în saramură, ceai, zahăr, sare, pește afumat, cidru, pui, poate și câteva capre de lapte și unul sau două butoaie cu pesmeți marinărești. Unde mai pui că aveau nevoie și de straie adecvate pentru voiajul pe ocean – o mantie groasă pentru ea și una pentru Thomas. Și de haine pentru copil, dacă avea să îi însoțească. Încă nu luase nicio decizie în privința lui. Pur și simplu nu se simțea în stare. Privi cu ochii pierduți pe fereastră, frângându-și mâinile în poală. *Doamne, ce să mă fac cu John?*

Vocea lui Charles o readuse cu gândurile în prezent.

> *După luni întregi de chin, în care încercase zadarnic să ia legătura cu ea,* citea el, *Edwin a descoperit că soția sa murise la naștere. Pe lângă vestea devastatoare a morții lui Céleste, el a aflat, de asemenea, că este tatăl unei fetițe. Dorind cu înfrigurare să afle mai multe, după îndelungi căutări, a mai descoperit că, la întoarcere, fratele soției sale – singurul ei frate – își pierduse viața pe mare, după ce îl debarcase pe Edwin pe coasta engleză. Și-a căutat apoi fiica ani de zile, dar fără rezultat. Războiul cu francezii era încă în toi, așa că el nu se putea reîntoarce în Franța.*

Războiul, repetă în sinea ei Anne, frământându-și disperată batista. Dacă nu ar fi trăit în vremuri de război, l-ar fi luat pe John cu ei, fără să stea pe gânduri. Andrew și Catherine ar fi nespus de fericiți să-și vadă nepotul. Și poate că zburdălnicia și exuberanța copilului ar contribui simțitor la întremarea lui Andrew. Dar cum să-l

supună pe micul John unei asemenea călătorii ... în aceste vremuri nesigure?... Ce s-ar întâmpla dacă vasul ar fi atacat și ...?... Anne își scutură capul pentru a alunga gândul înfricoșător, încercând să se concentreze din nou asupra scrisorii.

Spre deznădejdea lui, toate căutările ulterioare s-au soldat cu eșecuri, scria Catherine în continuare. *Între timp, Edwin Price s-a însurat cu o tânără englezoaică plină de compasiune, care i-a înțeles pe deplin durerea și l-a susținut în eforturile sale de a-și găsi fiica. Din păcate, toate eforturile au fost în zadar. În curând, celor doi li s-a născut un fiu – John Price, tatăl meu – și, în anii ce au urmat, deși nu a renunțat la căutări, Edwin s-a dedicat carierei militare și vieții de familie. Tatălui meu nu i s-a vorbit niciodată despre sora sa.*

— Dar, până la urmă, Edwin a reușit să afle ceva despre fiica sa? întrebă Thomas.

— După ce John s-a înrolat în armată și s-a însurat, Edwin a reluat căutările și, în cele din urmă – dar, din nefericire, prea târziu pentru el – a descoperit o pistă, răspunse Charles, căutând paragraful cu pricina. Iată ce spune Catherine:

În ultima notă din jurnalul său, Edwin scrie că a aflat, în sfârșit, că, după naștere, fetița a ajuns la un orfelinat catolic din La Rochelle. Convins că acest detaliu avea să-l conducă la ea, Edwin a pus numaidecât pe cineva să urmeze această nouă pistă.

— Doar că era prea târziu, spuse Thomas clătinând din cap. Edwin a murit.

Din următoarea notă de jurnal – scrisă de mâna unei femei – aflăm că Edwin a murit într-un accident de vânătoare, citi Charles în continuare. *Pagina este pătată de lacrimi. Soția lui Edwin i-a trimis tatălui meu, care pe atunci jelea încă moartea mamei, toate lucrurile părintelui său, inclusiv jurnalul acestuia. Tata a*

fost atât de șocat citind acele pagini, încât a aruncat jurnalul pe fundul unui cufăr și nu s-a mai gândit mult timp la cele aflate. După moartea lui Edwin, văduva sa a fost prea îndurerată, iar tatăl meu, văduv la rândul său, prea ros de amărăciune pentru a continua căutările.

Charles se opri preț de o clipă, ațintindu-și privirea asupra foii de hârtie.

— Mă tem că trăsura se clatină prea tare și vederea mea este mult prea slabă pentru a descifra următorul pasaj, spuse el în cele din urmă.

— Este vorba de paragraful scris de John, nu-i așa? întrebă Thomas. Poate reușesc eu să-i descifrez scrisul.

Luă scrisoarea din mâna lui Charles, își mijì ochii și începu să citească:

Dragul meu Charles,

Îți scriu pentru a-ți cere ajutorul. Dacă vorbele mele te-au supărat cândva, te rog să mă ierți. Probabil că, pentru dumneata, căutarea surorii mele reprezintă o chestiune lipsită de însemnătate. Dacă alegi să nu îți pierzi timpul cu asta, te asigur că eu voi înțelege pe deplin.

— Ba dimpotrivă, ripostă Charles, uitându-se la Thomas și apoi la Anne. Îmi face o reală plăcere să reiau căutările. Consider că este o onoare să îl pot ajuta pe John Price. Vă rog să îi transmiteți asta.

— Desigur, spuse Thomas, după care continuă să citească.

Deși poate părea straniu, simt în adâncul sufletului că această căutare este binecuvântată de Dumnezeu. Probabil că nu înțelegi ce vreau să zic cu asta, dar pur și simplu am simțit nevoia să o spun. Mai toată viața am fost un om plin de ranchiună și de înverșunare. Totuși, Dumnezeu a fost milostiv cu mine și mi-a schimbat simțămintele, iar acum simt că a venit vremea să

îmi accept legăturile cu un pământ și cu niște oameni pe care toată viața i-am considerat a-mi fi dușmani. Poate că îți cer acum ajutorul în încercarea de a-mi tămădui sufletul. Îți doresc toate cele bune și, în cazul în care accepți să mă ajuți, mă rog ca Domnul să îți călăuzească pașii.

Cu stimă,
John Price

— Ce simțăminte nobile! murmură Charles. Să îi spuneți că și eu mă rog cu fervoare. Cuvintele sale m-au mișcat până în adâncul sufletului. Este o onoare să-l cunosc. O adevărată onoare. Vă rog să îi transmiteți și asta atunci când vă veți întâlni cu el.

Norii plumburii își revărsară într-un târziu povara și stropii de ploaie începură să lovească trăsura cu o putere fenomenală, curmând conversația. Din cauza potopului, drumul se umplu repede de noroaie și caii înaintau din ce în ce mai greu.

Nu trecu mult și îi atacară tâlharii.

La început, auzind zgomotul de copite, Anne crezu că este doar răpăitul ploii. Apoi auzi fornăitul cailor ce galopau anevoie pe drumul desfundat și era pe cale să întrebe cum de călăreții se apropiaseră atât de tare de trăsura lor, când de pe capră răsună primul strigăt de alarmă.

Tâlharii aleseseră momentul perfect. „Hiii!" răcni vizitiul, pocnind din bici. Nechezând neputincioși, caii se opintiră grozav, dar roțile, luptându-se cu mocirla adâncă, pur și simplu refuzau să se învârtă mai repede.

O mână ascunsă într-o mănușă udă apucă bara portierei din dreapta și imediat după aceea, o față bărboasă, șiroind de apă și de noroi, apăru la fereastra deschisă. Bărbatul răcni ceva de neînțeles, ținându-se cu o mână de bară și cu cealaltă încercând să-și scoată pistolul de la cingătoare.

Thomas fu însă mai rapid. Se lăsă în jos pe banchetă și îl pocni pe tâlhar peste mână cu călcâiul cizmei. Bărbatul scoase un răcnet

de furie și durere și apoi se făcu nevăzut. Thomas o acoperi pe Anne cu trupul său, lipind-o de spătar și îi strigă lui Charles:

— Atenție la cealaltă fereastră!

Datorită celor doi argați robuști de pe capră, ce se dovediră a fi niște luptători redutabili, nici următorul val de atacatori nu reuși să urce pe scările trăsurii. Anne se făcuse mică în spatele lui Thomas, tresărind la fiecare strigăt și foc de armă. În dreptul ferestrei răsună un foc de muschetă, și auzi cum se smulg așchii din acoperișul de lemn al trăsurii. De îngrozită ce era, i se păruse că detunătura sunase ca o veritabilă salvă de tun. Thomas o împinse și mai adânc în tapiseria de pluș a banchetei.

Tâlharii traseră din ambele părți cu pistoale de cremene, și mirosul înecăcios de pucioasă năvăli pe fereastră.

— Se urcă în spatele trăsurii! strigă o voce deasupra lor.

Anne auzi hârșâit și bocănit de cizme. Bandiții se cățărau pe plasa din sfoară cu care erau prinse bagajele în spatele trăsurii. Strigând, un argat se repezi cu bâta la ei.

Se auziră bufnituri și răcnete de furie. Zgomot de copite, de o parte și de alta a trăsurii, apoi un foc de armă din spate. Vizitiul pocni din bici, îndemnând caii să se miște mai repede.

Drumul își schimbă brusc direcția, luându-i pe toți pe nepregătite. Caii cotiră vijelios, făcând trăsura să se aplece adânc într-o parte. Anne auzi un țipăt deasupra capului, și unul dintre tâlhari se văzu aruncat în noroi.

Imediat după aceea, se auziră două lovituri puternice, urmate de o avalanșă de zgomote de cădere.

— Bagajele! strigă Charles. Au tăiat frânghiile cu care erau legate bagajele!

Trăsura, acum mult mai ușoară, prinse viteză. Un al doilea tâlhar sări de pe acoperiș și se duse de-a rostogolul prin glod. Cei de sus strigară ceva, dar cuvintele lor fură acoperite de răpăitul ploii și de bocănitul cizmelor. Vizitiul pocni încă o dată din bici, îndemnând armăsarii să nu slăbească ritmul.

Trecură câteva clipe înainte ca Anne să poată respira ușurată. Totul se terminase. Până să ajungă la următoarea cotitură, ploaia se domolise considerabil. Trăsura încetini și apoi opri.

— Trebuie să lăsăm caii să-și tragă sufletul, milord, strigă vizitiul.

— Desigur, răspunse Charles, deschizând portiera. A fost rănit vreunul dintre voi?

— Un glonț a trecut la un fir de păr de inima tânărului Harry, sir. Din fericire, i-a găurit doar paltonul.

— A fost ca și cum m-ar fi înșfăcat o gheară coborâtă din cer! exclamă băieţandrul, gâfâind de emoție. Priviți, sir! Mi-a trecut drept prin palton.

— Slavă Domnului că nu s-a abătut cu un centimetru mai încolo, spuse întunecat Charles. Cum aș fi putut să-i dau o asemenea veste mamei tale?

Thomas o ajută pe Anne să se ridice.

— Spune-mi, te rog, că nu ai pățit nimic, iubirea mea!

— Sunt ... sunt bine, îngăimă Anne, deși tremura încă din tot corpul și inima îi bătea mai-mai să-i iasă din piept – atât de groaza celor petrecute, cât și de ușurare.

— Am ajuns să fim atacați la drumul mare, în plină zi, zise Charles, ducându-se în fața trăsurii pentru a inspecta caii. Vai de țara asta!

— Și vai de bagaje, milord! adăugă valetul mai în vârstă. Din păcate, nu am putut să stăm cu ochii la bagaje în timp ce ne luptam cu răufăcătorii.

— Nu face nimic. Important este că suntem cu toții teferi, spuse Charles, continuând totuși să se învârtă indignat în jurul trăsurii. Acum, că toți bărbații în putere sunt pe front, nu e de mirare că tâlharii nu mai știu de frica nimănui.

Anne se lăsă pe spătarul banchetei, brusc slăbită de semnul pe care tocmai îl primise. Acum știa ce hotărâre trebuie să ia în legătură cu John. Straniu ... Abia ce scăpase cu viață, și ea se gândea deja la fiul ei. Dar acum nu mai avea nicio îndoială: nu putea să pună

viața copilului în pericol. Nu era vorba doar despre călătoria peste ocean și de pericolele implicate de aceasta. Își va risca propria viață de dragul tatălui său și va merge să o ajute pe mama sa; dar nu putea să-și supună copilul unui asemenea risc.

Scoase capul pe portieră. Thomas și Charles stăteau lângă spinarea năduşită a unuia dintre cai, adânciți în conversație, așa că Anne se reașeză pe banchetă. Mai putea să aștepte. Le va împărtăși hotărârea ei după ce vor fi trecut peste șocul incidentului.

Capitolul 6

Anne sperase că, după ce va lua o hotărâre fermă în privința lui John, va reuși să-și recapete liniștea sufletească. Totuși, în curând descoperi cu stupoare că, în loc să se atenueze, durerea ei creștea pe zi ce trece.

Pe parcursul celor opt zile lungi și chinuitoare pe care le petrecuseră în Londra, Charles le trimisese vorbă de două ori. O dată pentru a-i anunța că încă nu a reușit să le rezerve locuri pe o navă, și a doua oară spunând că s-ar putea să primească niște vești din Franța – motiv pentru care se vedea nevoit să-și amâne întoarcerea. Thomas era prins cu o mulțime de treburi administrative pe care le amânase luni întregi, încă de la ultima lor vizită la Londra, așa că Anne își petrecu marea parte a timpului singură, gândindu-se la fiul ei. Da, lui John avea să-i fie tare dor de ei, dar Anne știa că va fi înconjurat cu dragoste și căldură de toată lumea. De Charles, de Judith, de întregul personal. Dar ce se va întâmpla cu ea și cu Thomas?... Cum vor face ei față despărțirii?...

Întrucât Charles își dăduse în chirie reședința londoneză, trăseseră la niște prieteni de-ai lui Thomas, enoriași ai unei biserici de dincolo de Shepherd's Market – un târg de oi aflat în zona medievală a Londrei, la nici cinci kilometri de zidurile cetății, devenit acum un cuib al dezmățului. Noua și eleganta stradă care se întindea

între Piccadilly Circus și Shepherd's Market devenise cartierul tineretului londonez, iar pastorul bisericii de pe Farm Street făcea eforturi de-a dreptul eroice pentru a le atrage atenția rezindenților petrecăreți asupra celor sfinte.

Conform legilor din Anglia, regele George al III-lea era totodată conducătorul Bisericii anglicane, ceea ce îi nemulțumea teribil pe creștinii din toată țara, care cereau să se renunțe fie la lege, fie la monarhie.

De cealaltă parte a Canalului Mânecii, la douăzeci de mile de Strâmtoarea Dover, Franța trecea printr-o perioadă de mari frământări politice și culturale. Deviza *„Liberté, Egalité, Fraternité"* era pe buzele tuturor, iar revolta mocnea în aer. Toate acestea constituiau niște idei extrem de îngrijorătoare pentru monarhia engleză. Suflul revoluției cuprinsese toate orașele franceze. Domnia vechilor legi se destrăma văzând cu ochii, iar poporul își rupea lanțurile.

În nordul Angliei, la moșia lui Charles, Anne putuse să ignore mare parte din aceste vești tulburătoare, dar la Londra se vorbea pretutindeni numai despre asta. Pentru a preveni dezlănțuirea unei revoluții în Anglia, guvernul interzisese protestele publice, toți cei care îndrăzneau să îl critice pe rege sau pe Prințul de Wales fiind imediat aruncați în închisoare.

Biserica de pe Farm Street devenise, astfel, unul dintre puținele locuri în care se puteau întruni în siguranță cei care nu erau de acord cu actuala stare a națiunii. Aceștia încercau pe cât posibil să nu atragă atenția asupra lor. Se îmbrăcau în straie simple, nu ridicau niciodată vocea și se țineau departe de desfrâul societății. Totuși, existența lor rămânea în continuare un spin în coasta regelui și, prin urmare, creștinii care voiau să se despartă de Biserica anglicană deveniseră cunoscuți sub denumirea de „disidenți".

Disidenții trăiau într-o stare de teroare permanentă, motiv pentru care hotărâseră, la fel cum făcuseră înaintea lor quakerii, menoniții și anabaptiștii, să părăsească Anglia pentru totdeauna.

Pe parcursul şederii lor la Londra, Anne observă că Thomas devine pe zi ce trece tot mai tulburat. Îi simţea neliniştea, dar îi era greu să discute cu el despre asta. Casa în care stăteau era întotdeauna plină de lume. Mulţi dintre disidenţi refuzau să tragă la pensiunile din centru, unde toată lumea ducea în mod deschis o viaţă depravată, şi astfel numeroase case precum aceasta fuseseră transformate, în mod neoficial, în hanuri. Thomas şi Anne aveau parte de puţină intimitate doar seara, când se retrăgeau în odăiţa lor, deşi chiar şi atunci mai auzeau bocănitul de cizme la etaj şi discuţiile aprinse ce se purtau la parter.

— Mă tem că nu îi sunt de niciun ajutor lui Charles, mărturisi Thomas în şoaptă.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Thomas? Cine ar putea să-i reprezinte interesele mai bine decât tine?

— Peste tot mă lovesc de uşi închise. Sunt considerat disident, şi mulţi dintre funcţionarii de stat refuză să mă primească în audienţă, spuse bărbatul, cu îngrijorare în glas. Şi există o multitudine de chestiuni urgente. Actele de îngrădire a terenurilor comunale, dările sătești, starea drumurilor de pe moşie, recolta, permisele pentru târgurile din sat ... şi lista continuă.

— Sunt sigură că poţi să ...

— Anne, nu înţelegi că nu pot să rezolv absolut nimic? De zile întregi sunt purtat dintr-o anticameră în alta şi nimeni nu catadicseşte să-mi adreseze măcar o vorbă. Nu pot nici măcar să mă apropii de autorităţi, darămite să solicit o audienţă privată.

Discuţia de la parter deveni mai însufleţită.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Anne după ce se domoli puţin zarva.

— Singurul lucru pe care-l pot face în situaţia de faţă. Am găsit un alt avocat care să reprezinte interesele lui Charles la Londra. O persoană care nu are nicio legătură cu disidenţii.

Anne voi să protesteze, dar se opri. Thomas nu ar fi recurs la o măsură atât de drastică, dacă ar fi avut încotro.

— Sunt sigură că ai făcut ceea trebuia să faci.

— Chiar și așa, a fost dureros. Toată viața am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a-mi ajuta clienții. Le-am reprezentat interesele ca și cum ar fi fost ale mele. Iar acum nu l-am dezamăgit doar pe Charles ... M-am dezamăgit pe mine însumi!

Anne se ridică în capul oaselor.

— Te rog să mă asculți, Thomas.

Soțul său își întoarse abătut privirea spre ea.

— Dragul meu, tu ești cel mai onorabil om pe care îl cunosc. Ai inima unui slujitor credincios, mintea unui conducător și voința unui profet. Dar câteodată ești prea aspru față de tine însuți. Ai așteptări prea mari. Vrei ca tot ceea ce faci să fie perfect.

Thomas se ridică și el în capul oaselor și se rezemă de tăblia patului. La lumina lumânării, Anne văzu că în ochii lui apăruse un licăr. Dar, pentru că nu spunea nimic, femeia continuă.

— Viața nu este așa. Isus ne cheamă să Îl urmăm de bună voie. Ne îndeamnă să ne acceptăm defectele omenești și să răbdăm spinii vieții noastre pământești ...

Se opri. Pentru prima dată de la primirea scrisorii lui Catherine, avea în față răspunsul la propriile ei întrebări. Sufletul i se înfioră de emoția revelației și de pacea profundă care veni împreună cu ea.

— Te rog din suflet să continui, draga mea.

Anne trase aer în piept.

— Isus ne îndeamnă să acceptăm imperfecțiunile traiului nostru în trup muritor și să ne întoarcem spre El, pentru a primi tărie și înțelepciune. Trebuie să acceptăm faptul că nu putem schimba lumea în care trăim. Că uneori mintea omenească nu alege cele mai bune soluții, și că dorințele noastre cele mai arzătoare s-ar putea să nu se îndeplinească nicicând în întregime. Asta înseamnă a trăi într-o lume căzută și nemântuită, sfâșiată de războaie, nedreptate și suferință. Totuși, noi trebuie să ne găsim tăria în Dumnezeu, nu în noi înșine. Să ne încredem în faptul că iubirea, înțelepciunea și lumina Lui ne vor ajuta în clipele de cumpănă.

— Așa este, spuse Thomas, încuviințând încet din cap. Am impresia că și tu ai luat o hotărâre, adăugă el luând-o de mână.

— Da.

— În privința lui John?

— Da, răspunse ea, încleștându-și degetele pe mâna lui. Nu-l putem lua cu noi. Nu-i pot pune viața în pericol!

— Nu, nu poți, murmură Thomas.

— Știai că aceasta va fi hotărârea mea?

— Nu, dar am sperat și m-am rugat să fie așa. Totuși, asta nu înseamnă că nu am fost sincer când ți-am spus că voi accepta decizia ta, oricare ar fi ea.

Anne îi ridică mâna și și-o apropie de obraz.

— Ești un om atât de bun, scumpul meu ...

— Sunt doar norocos să am alături o femeie ca tine, răspunse tandru Thomas.

Capitolul 7

Gordon predă ştafeta noului căpitan de port şi alese hărţile şi documentele care îi puteau fi de folos pe mare. Făcuse totul cu o precizie militară. Ceruse o barcă şi îl însoţise de-a lungul coastei pe noul căpitan, discutând cu el despre curenţi, despre nave şi despre blocada britanică. Semnase actele de predare-primire, îşi luase rămas-bun de la mateloţii din port şi recrutase în echipajul corabiei un ajutor de cârmaci şi câţiva dintre marinarii Căpităniei.

Totuşi, în tot acest răstimp, sub masca unui om sever şi stăpân pe situaţie se ascundea un suflet zbuciumat, ale cărui nelinişti nu puteau fi sesizate decât de Nicole şi de bunul Dumnezeu.

Urma să se însoare cu o aristocrată. Chiar dacă nu făcea deloc uz de titlul său nobiliar, Nicole Robichaud Harrow rămânea în continuare o femeie cu stare. Totuşi, trecând împreună cu el de partea americanilor, Nicole renunţa la moştenirea şi la poziţia socială. Congresul Continental îi dăruise lui Charles un domeniu vast în partea de vest a provinciei Massachusetts, iar proprietatea fusese trecută pe numele ei. Conacul de pe moşie fusese însă ars până în temelii în timpul unei bătălii, iar Nicole nu avea fondurile necesare reconstruirii lui. Coroana britanică pusese sechestru pe toate proprietăţile de pe teritoriul coloniilor, blocând totodată conturile bancare ale deţinătorilor. Prin urmare, Nicole rămăsese

fără un sfanț. Chiar dacă ea încerca din răsputeri să-l convingă că nu regreta nicio clipă alegerea făcută, Gordon nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva el era cauza pentru care iubita sa își pierduse averea.

Ajunse în dreptul ultimului rând de soldați. Răspunse salutului lor, le mulțumi cu o voce răsunătoare pentru ajutorul acordat, apoi își întoarse fața contra vântului. Simți ploaia biciuindu-i obrazul. Toate actele și instrumentele necesare călătoriei fuseseră deja trimise la reședința sa. Urmau să ridice ancora în zori, așa că oamenii din echipaj erau ocupați cu ultimele pregătiri. În curând se va afla din nou în larg, pe puntea clătinată de valuri a corabiei sale. Era logodit cu femeia pe care o iubea. Avea toate motivele din lume să fie fericit...

Deși era așteptat la seminar, unde el și Nicole urmau să ia pentru ultima dată masa împreună cu pastorul Collins, Gordon se îndreptă în direcția opusă. Își scoase din buzunar ceasul cu lanț de aur, dar când îi săltă capacul, fața îi fu lovită de o rafală de ploaie. Își șterse obrajii și închise ceasul fără să se mai uite la el. Adevărul era că nu avea starea sufletească necesară pentru a lua parte la cină. Nu voia să strice buna dispoziție a logodnicei sale. Își va cere iertare a doua zi.

Pierde totul – și asta doar din cauza mea. Cuvintele erau ca un cântec funebru ce îi răsuna în minte în cadență cu pașii. Toată viața se luptase să-și depășească originea modestă și să trăiască după un cod al onoarei. Da, Nicole era dispusă să renunțe de bună voie la tot ce avea, dar pe el asta nu îl încălzea cu nimic. Ce motiv ar fi avut ea să se alăture cauzei americane? Niciunul pe fața pământului! O făcuse doar pentru el. Doar pentru el!

Abia acum realiză că se oprise din mers. De dimineață trecuse pe aici împreună cu Nicole, în drum spre Merchant's Row. Observă ceva ce îi scăpase atunci. De cealaltă parte a intersecției North Square, se înălța Christ Church – sau Old North Church, cum o numiseră mai nou enoriașii –, biserică renumită datorită vitejiei paracliserului, care, atunci când armata britanică avansa spre Lexington și Concord, aprinsese două lămpașe în clopotnița albă a lăcașului, avertizând astfel garnizoana din Charlestown.

Gordon traversă drumul prin fața argintăriei lui Paul Revere și urcă treptele bisericii. Spre marea lui ușurare, descoperi că ușa nu era închisă cu zăvorul. Intră în sfântul lăcaș și se așeză în mijlocul rândului central. Nu era singur. Văzu pe ici, pe colo câteva persoane care se rugau cu capetele plecate și ochii închiși. Studie câteva chipuri, întrebându-se ce frământări se ascund, oare, în spatele lor.

Nu, nu era de ajuns să șadă. Îngenunche pe dușumeaua scorojită, își rezemă fruntea de spătarul băncii din față și închise ochii. Dintr-odată, simți că i se face ordine în gânduri, și cuvintele veniră de la sine.

Doamne, ajută-mă, Te rog, să înțeleg! Ajută-mă, Doamne, să judec lucrurile cu înțelepciunea cerurilor, și nu cu cea omenească. Călăuzește-mi pașii pe calea pe care vrei să o urmez. Rămâi alături de mine prin furtunile și chinurile acestei vieți, și nu lăsa orgoliul sau trecutul meu să stea în calea planului Tău divin.

În continuare, Gordon Îl rugă pe Dumnezeu să îi arate ce să facă în privința căsătoriei cu Nicole și a viitorului lor comun, apoi își ridică privirea spre crucea de deasupra altarului și spuse cu voce tare: „Amin".

Mai rămase o vreme îngenuncheat, deși simțea că nu mai era nevoie de alte cuvinte. O armonie profundă umplea acum liniștea dinăuntrul și din afara lui.

Într-un târziu, își vârî mâna în buzunar și își scoase ceasul. „Dacă mă grăbesc, s-ar putea să ajung la cină", își spuse el, ridicându-se în picioare.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, zări o siluetă ce i se păru cunoscută. Bărbatul stătea îngenuncheat în rândul din spate. „Nu, nu are cum să fie el", gândi Gordon. Totuși, când bărbatul se ridică în picioare, fu convins că nu se înșelase.

— Dumneata!

Toți enoriașii își întoarseră privirile spre ei. Gordon își duse stânjenit mâna la gură și îl conduse pe bărbat afară din lăcaș.

— John Jackson în persoană! exclamă el când ajunseră pe treptele din fața bisericii, strângându-i mâna cu ambele mâini. Ce bucurie să te văd!

— Mă bucur și eu să vă revăd, domnule căpitan, răspunse bărbatul, vădit surprins de căldura cu care fusese întâmpinat.

— Hai să lăsăm politeturile la o parte, ce zici? Te rog să-mi spui Gordon. Oricum, ar fi cât se poate de firesc, din moment ce observ că ai fost avansat la rangul de locotenent-major, adăugă el, arătând spre însemnul de grad de pe umărul mantalei lui Jackson.

— În ciuda strădaniilor mele, răspunse bărbatul zâmbind complice.

— Ei, aș! Atât eu, cât și Nicole, am avut ocazia să ne convingem de calitățile dumitale. Mă bucur să văd că și alții ți-au recunoscut valoarea.

Se opri o clipă și îl studie. Jackson avea barba neîngrijită, obrajii supți și palizi, ochii afundați în orbite.

— Ești bolnav?

— M-am îmbolnăvit de ftizie.

— Îmi pare tare rău să aud asta, spuse Gordon, privindu-l mai îndeaproape.

Jackson era cel care o ajutase pe Nicole să intre în garnizoana de la Cambridge și apoi să îl elibereze pe Gordon și pe oamenii din echipajul acestuia din închisoarea britanică. Energia debordantă de odinioară părea să-l fi părăsit cu desăvârșire.

— Îți doresc însănătoșire grabnică!

— Mulțumesc, dar adevărul e că îmi revin cam greu.

Jackson făcu o pauză, apoi adăugă:

— Am iernat la Valley Forge cu generalul Washington.

Gordon simți în obraz rafala rece a vântului de asfințit.

— Bietul de tine!... Am auzit că a fost înfiorător.

— A fost o experiență grea, dar folositoare. Dificil, dar util. Iarna asta a fost, ce-i drept, una cumplită, dar ceea ce contează cu adevărat este că, pe parcursul ei, generalul Washington a reușit să transforme o ceată de coloniști într-o armată propriu-zisă.

— Ce vânt te-aduce pe aici? îl întrebă Gordon, apropiindu-se de el.

— Când au început bătăliile, familia mea a plecat din Philadelphia cu gândul de a se muta la niște neamuri din Boston. Tata a aflat în ultima clipă că este trecut pe lista trădătorilor.

— A patrioților, poate vrei să spui.

— Așa că familia mea s-a refugiat în vest. Eu nu am nici puterea, și nici banii necesari pentru a-i urma.

— Vino cu mine! Am să-ți fac eu rost de casă și masă.

Jackson își îndreptă umerii cât putu el de bine.

— Nu sunt în căutare de pomană, domnule căpitan.

— Lasă prostiile, Jackson. Am să-ți rămân dator pentru tot restul vieții mele. Dacă nu ai fi fost dumneata, britanicii m-ar fi atârnat în știreang și mi-ar fi aruncat leșul la groapa comună. Știi prea bine asta.

— Sunteți dator față de domnișoara Nicole, nu față de mine, răspunse Jackson, după care începu să tușească, și întregul corp i se chirci de durere. Vă rog să mă iertați! Ce mai face lady Nicole?

— Este găzduită în casa de oaspeți a seminarului. Sunt sigur că are să fie încântată să te revadă.

— Nu cred că se cuvine să mă prezint în fața domniei sale în această stare lamentabilă.

— Prostii! Lui Nicole puțin îi pasă de aparențe.

Totuși, Jackson clătină ușor din cap.

— Aș putea să vă cer o favoare?

— Orice, Jackson, orice. Dar mai întâi, hai să ne ocupăm de sănătatea dumitale.

— Nu. Treaba aceasta nu suportă amânare. Vă rog să mă urmați!

Deși Jackson se străduia să păsească dezinvolt, era evident că făcea eforturi extraordinare pentru a-și ascunde suferința. Fiecare acces de tuse părea gata-gata să îl doboare. Totuși, Gordon nu se oferi să îl susțină. Știa că Jackson este un om orgolios, care nu ar fi acceptat ajutorul nimănui.

— M-ai căutat?

— M-am interesat și am aflat că ați fost numit căpitan al portului.

— Azi a fost ultima mea zi în funcție.

Jackson se împiedică de o piatră din caldarâm, dar reuși să se redreseze la timp.

— Tocmai mă îndreptam spre Căpitănie, când v-am văzut intrând în biserică, spuse el, cotind pe o alee întunecoasă.

Torța de la capătul străzii răspândea o lumină slabă, după care totul era scufundat în beznă. Gordon se opri preț de o clipă, privind șovăielnic înainte.

— Unde mergem?

— Urmați-mă! spuse Jackson fără a-i da nicio lămurire.

Gordon își duse mâna la sabie și porni în urma lui Jackson. Aleea era atât de îngustă, încât, dacă ar fi întins brațele, ar fi atins zidurile care o mărgineau. Ploaia se scurgea de pe streșini, formând o mulțime de băltoace. Vântul sufla cu sălbăticie, umplându-i nările cu mirosuri pestilențiale. Jackson se opri în dreptul unei clădiri și începu să bată cu pumnul în ușă.

— Gata, gata! se auzi o voce dinăuntru. Vin acum! Nu mai bate, că-i trezești și pe morți!

Un bărbat cu barba sură crăpă ușa și, ridicând sfeșnicul în dreptul deschizăturii, îi studie pe vizitatori.

— A, dumneta erai? Ei bine, ai ajuns prea târziu. Am închis pe ziua de azi.

Jackson îl împinse la o parte și intră în prăvălie.

— Hei, ce crezi că faci?...

Jackson luă sfeșnicul din mâna negustorului și începu să scruteze pereții. Gordon rămase în prag, lângă bătrân. Prăvălia era minusculă – cam de dimensiunea unei cămări mai răsărite. Pereții erau acoperiți de sus până jos cu vitrine pline cu obiecte de tot felul. La lumina slabă a lumânării, Gordon văzu o sumedenie de decorații coclite, aranjate în fișicuri aidoma unor monede, alături de pistoale, tacâmuri de argint, ceasuri de buzunar, bibelouri, pendule, pocale,

păsări împăiate, jucării. Într-un colț, zăceau una peste alta, ca niște lemne de foc, mai multe săbii și muschete.

— Uite, spuse Jackson, punând degetul pe vitrina prăfuită. Asta am văzut. Este ceea ce cred eu?

Gordon traversă din doi pași încăperea și se opri lângă Jackson. Pe raftul de sus, chiar în spatele tejghelei, era expusă o casetă cu bijuterii, în mijlocul căreia strălucea un pandantiv din smarald bătut cu diamante.

— Dă-mi sfeșnicul, zise Gordon.

Deși inima aproape că-i sărise din piept când recunoscuse pandantivul, încercă să nu-și trădeze emoția.

— Să-nțeleg c-ai adus un mușteriu? Ei, atunci lucrurile se schimbă, zise bătrânul, închizând ușa și trăgând zăvorul. Revin numaidecât.

Scotoci prin odăile din spate – unde își avea, de bună seamă, reședința – și apoi se întoarse cu un felinar cu ulei.

— Nu găsești așa o minunăție în toată lumea asta! exclamă el, mărind la maxim flacăra lămpii.

Bătrânul nu se înșela. Chiar și acum, când era acoperit cu praf, smaraldul strălucea de îți lua ochii.

— Este al domnișoarei Nicole? întrebă Jackson în șoaptă, apropiindu-se de Gordon.

— Fără îndoială că da, răspunse la fel de încet Gordon.

Pandantivul fusese bijuteria preferată a mamei lui Charles Harrow. Acesta i-l făcuse cadou lui Nicole, dar tânăra fusese nevoită să se despartă de el pentru a plăti eliberarea lui Gordon din închisoare.

— Fără îndoială că da, repetă el.

Jackson tuși din nou.

— Mă bucur.

— A, deci să înțeleg că a aparținut unei doamne pe care o cunoașteți? interveni bătrânul, ridicând felinarul mai sus. Ei bine, doamna în cauză are, fără doar și poate, un gust desăvârșit. Sau un protector generos.

— Ce-ai spus? izbucni Gordon, întorcându-se fulgerător înspre acesta.

Văzând mânia de pe fața lui, bătrânul bătu imediat în retragere.

— N-am vrut să vă supăr, domnul meu. Departe de mine un asemenea gând! Nu voiam să spun decât că piatra e atât de frumoasă, de zici că-i veritabilă.

Vasăzică bătrânul trăiește cu impresia că piatra este falsă, își spuse Gordon. Păi sigur că da. Altfel cum ar fi ajuns o nestemată atât de valoroasă într-o dugheană ca aceasta?

— Cât ceri pe colier? îl întrebă el în cele din urmă pe negustor.

Perspectiva unei vânzări făcu mâna bătrânului să tremure ușor.

— Mult, domnul meu, foarte mult. Bănuiesc că doriți și lanțul împreună cu pandantivul.

— Desigur. Spune-mi răspicat cât ceri pe el, că nu am timp de pierdut.

— Mă treziți din somn și acum mă zoriți, se plânse negustorul.

Totuși, reuși să se dezmeticească miraculos de repede și îl măsură pe Gordon cu o privire șireată.

— Majoritatea ofițerilor vin la mine să facă rost de bănuți pentru a-și ostoi foamea ...

— Bănuți în schimbul cărora dumneata iei, fără îndoială, și pielea de pe ei, ripostă Gordon.

— Vă rog să nu vă răstiți la mine, domnul meu! Să ne înțelegem ca oamenii ...

— Prețul!

— A, da, prețul, făcu negustorul, oftând teatral. Ei bine, o asemenea podoabă este de-a dreptul inestimabilă ...

Gordon râse sarcastic.

— Atunci nu-mi rămâne decât să vă urez noapte bună, spuse el întorcându-se spre ușă și făcându-i semn lui John Jackson să o ia înainte.

— Așteptați puțin, domnii mei, sări imediat negustorul, blocându-le calea. Așteptați puțin. Se poate să fi exagerat un picuț ...

— Știm amândoi, spuse Gordon pe un ton cumpătat, că în vremurile acestea nu ai să găsești niciun mușteriu pentru asemenea marfă.

— Ei bine, se oțărî bătrânul, prefăcându-se indignat, vă anunț că o distinsă doamnă s-a interesat chiar alaltăieri ...

— Ascultă la mine, îi tăie vorba Gordon, scoțându-și sabia de la cingătoare și așezând-o pe tejgheaua dintre ei. Știi ce este asta?

Negustorul privi cu ochii scânteietori spada din fața lui. Era o superbă sabie de paradă, cu mânerul și teaca din argint. Gordon o primise, în semn de recunoștință, de la angajatorii săi, când se întorsese dintr-un voiaj cu corabia încărcată de mirodenii și de galbeni, și visase că, atunci când îi va veni ceasul, va fi îngropat cu ea.

Văzând că negustorul ezită, Gordon așează lângă sabie un pumnal cu teaca din argint și un corn de praf de pușcă, damaschinat; apoi, fără să spună un cuvânt, arătă spre vitrină. Negustorul, care luase tăcerea lui ca pe o amenințare, descuie zăvorul galantarului și scoase cu mâinile tremurânde pandantivul.

Gordon luă colierul, așteptă ca John Jackson să deschidă ușa, și apoi păși tăcut în noapte.

Vântul rece continua să bată sălbatic, dar ploaia se oprise. Luna se ivi din spatele unui nor tocmai când cei doi bărbați ajunseră la capătul aleii înguste.

Gordon se opri și se întoarse spre tovarășul său.

— Am intrat în biserică în căutare de răspunsuri. Iar dumneata, dragă prietene, ești dovada cea mai clară a unei minuni dumnezeiești. Sunt convins că Dumnezeu ți-a călăuzit pașii până aici.

Jackson își ridică încet privirea și se uită în ochii lui Gordon.

— Vorbiți la fel ca lady Nicole despre ... – se opri, căutând cuvintele potrivite – despre credință.

— Da, învăț să ascult vocea lui Dumnezeu, spuse Gordon, bătându-l ușor pe umăr. Și cred că dumneata ești răspunsul la rugile noastre. Nicole a primit de la unchiul ei niște pământ situat în vestul provinciei. Domeniul a fost călcat atât de soldații britanici, cât și de

americani, conacul a fost ars până la temelii, câmpurile, incendiate, iar localnicii, nevoiți să-și abandoneze căminele. Ai fi dispus să mergi acolo și să vezi dacă poți repune gospodăria pe picioare?

Jackson nu răspunse, așa că Gordon continuă.

— Nu mă înțelege greșit, Jackson! Asta nu e pomană. Nicole și cu mine nu putem încredința această sarcină decât unui om de încredere. Și în cine altcineva am putea avea mai multă încredere decât în dumneata? Dumneata ai nevoie de un loc în care să te retragi până te întremezi, iar noi, de un om care să se ocupe de moșie pe timpul verii. Nu te va zori nimeni. Vei lucra în propriul dumitale ritm.

Jackson studie o vreme pietrele din caldarâm, apoi își ridică ochii și încuviință din cap.

— În regulă.

Capitolul 8

Anne ședea în grădină, pe banca de sub fereastra bibliotecii, când de după colțul casei își făcură apariția Thomas și Charles.

— Nu am întâlnit nicăieri vreme mai surprinzătoare ca în Anglia, spuse ea, zâmbindu-le. Ieri, totul era mohorât și cerul era acoperit de nori grei, de ziceai că soarele a dat bir cu fugiții și nu se va mai arăta niciodată. Iar astăzi, continuă ea, făcând un gest larg cu brațul, priviți! Cerul este însorit și întreaga natură pare să fi revenit la viață. Totul este verde și plin de bucuria noilor începuturi.

Niciunul dintre bărbați nu știu ce să spună. Charles își netezi, încurcat, vesta brodată.

— Ce citești? o întrebă în cele din urmă Thomas.

— Psaltirea. Regele David ne amintește că vom găsi mereu adăpost la umbra aripilor lui Dumnezeu. Ce cuvinte inspirate! exclamă Anne, trăgându-se la o parte și făcându-le semn să se așeze. Luați loc! Am putea să citim împreună.

Totuși, nici Thomas, nici Charles nu dădură curs invitației sale. Când privi în ochii soțului ei, Anne înțelese motivul pentru care veniseră să o caute împreună.

Totuși, își păstră calmul. Dumnezeu o binecuvântase cu o pace sufletească la care nu era dispusă să renunțe.

— Aceasta este ultima carte pe care am studiat-o împreună cu Nicole, continuă ea. Am purtat multe discuții minunate pe această bancă. În această grădină am ajuns să îmi cunosc sora cu adevărat.

Își ridică, zâmbind, privirea spre Charles.

— Unchiule, nu ți-am mulțumit niciodată așa cum se cuvine. Dacă nu ne-ai fi deschis cu atâta mărinimie poarta casei tale, nu aș fi avut niciodată prilejul de a deveni atât de apropiată de Nicole, scumpa mea soră și prietenă.

— Obișnuiam să vă privesc de la fereastra bibliotecii, spuse Charles, așezându-se pe bancă. Mă minunam adesea văzând că, deși aveți firi diferite, semănați atât de tare una cu cealaltă.

Anne se trase mai aproape de el și arătă spre locul rămas liber în cealaltă parte.

— Haide, bărbate, așază-te și spune-mi ce ai de spus! Pesemne e vorba despre plecarea noastră și ați considerat că e nevoie de doi bărbați puternici pentru a-mi aduce la cunoștință o asemenea veste.

Cei doi bărbați se priviră uimiți.

— Ia să vedem dacă am ghicit, continuă Anne și, văzând că Thomas nu se clintește, îl luă de mână și îl trase ușor înspre ea, făcându-l să se așeze pe bancă. Ați găsit locuri pe navă și știți data plecării.

Thomas îi studie chipul.

— Văd ... văd că primești vestea cu foarte mult calm.

Anne nu răspunse imediat, plimbându-și în schimb privirea peste grădină.

— În legătură cu John ...

— John rămâne aici, spuse ea.

Trase adânc aer în piept. Thomas îi strânse ocrotitor mâna. Va avea, oare, puterea de a vorbi despre asta fără a se pierde cu firea? Spre marea ei ușurare, simți că liniștea interioară nu o părăsise.

— John va rămâne aici, la conacul Harrow, continuă ea. Știu că Domnul, care mă ajută să ajung la căpătâiul tatălui meu, va fi, de asemenea, alături de fiul meu ...

Trebui să se oprească, dar nu izbucni în lacrimi.

— Te asigur că vom avea grijă de el ca de propriul nostru copil, spuse Charles, luând-o și el de mână.

Anne se întoarse spre el și îl privi în ochi.

— Eu am fost binecuvântată cu doi tați, spuse ea. De ce nu ar fi și John la fel de norocos?

— Scumpa mea ...

Charles se opri și își drese vocea.

— Te rog să mă ierți, continuă el, cu glasul încă răgușit. Îți mulțumesc pentru încrederea pe care ne-o acorzi. Judith și cu mine ...

Nu putu să continue.

— John vă iubește pe amândoi, îl asigură ea. Sunt sigură că nu aș putea să îl las pe mâini mai bune.

Judith și Anne făceau un tur al satelor de pe cuprinsul moșiei. Anne demarase numeroase proiecte – măsuri de reformă agrară, de asanare și de îngrijire medicală, școli și cursuri de studii biblice – care erau acum în plină desfășurare și a căror supraveghere urma să îi revină, în absența ei, lui Judith.

— Mă bucur să știu că vei duce mai departe eforturile noastre, spuse Anne, întorcându-se spre femeia de lângă ea.

— Semințele au fost sădite, răspunse Judith. Eu nu trebuie decât să mă îngrijesc ca roadele lor să crească la fel de frumos ca până acum.

Femeia mânuia hățurile cu ușurință. Harry Day, fiul cel mic al jupânesei Maisy și totodată însoțitorul lor oficial, mergea lângă trăsură, călare pe o iapă murgă. În fața și în spatele lor, călăreau doi săteni. Deși se aflau aproape de moșie și erau înconjurate de vecini și prieteni, vremurile erau tulburi și exista în continuare riscul unui atac la drumul mare. De aceea, sătenii își creaseră propriul sistem de apărare. În fiecare sat, trăsura era escortată de doi călăreți, care predau apoi ștafeta altor doi însoțitori din localitatea următoare.

Înserarea se apropia cu pași repezi.

— Ce păcat că trebuie să plec tocmai acum, mărturisi Anne, privind umbrele plăcute ale asfinţitului.

— Este greu în orişice moment să-ţi laşi în urmă căminul, şi cu atât mai mult copilul, răspunse Judith.

La gândul apropiatei despărţiri de fiul ei, Anne simţi că i se pune un nod în gât.

— Nu ... eu mă refeream la primăvară, când întreaga natură revine la viaţă şi totul este atât de frumos, îngăimă ea, încercând să alunge frica şi disperarea ce ameninţau să-i fure liniştea sufletească.

— Mă întreb dacă eşti pregătită să auzi ce am de spus, spuse calmă Judith, cu privirea aţintită în continuare asupra hăţurilor de piele pe care le ţinea în mâinile-i înmănuşate.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să-l las aici pe John! zise Anne, întorcându-se spre ea. Şi cu toate acestea, continuă ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul, mă simt împăcată.

Judith apucă strâns hăţurile într-o mână şi cu cealaltă luă mâna lui Anne.

— Am văzut cât de greu ţi-a fost să iei această hotărâre şi ştiu că ai ales corect. Era singurul fel în care puteai să procedezi în situaţia de faţă, adăugă ea, după care apucă din nou frâiele cu ambele mâini. Anne, scumpa mea, ţin la tine ca la propria mea fiică.

Anne dădu uşor din cap.

— Dar te neliniştește ceva ...

— Probabil că este o prostie, dar ai dreptate, sunt puţin îngrijorată, mărturisi femeia, după care privi spre Anne. Cred că ar fi bine ca Thomas şi cu tine să fiţi cu ochii în patru.

— Cu ochii în patru?... Ce vrei să spui cu asta? Te referi la eventualitatea în care ar fi atacată corabia?...

— Nu, mă refer la duşmanii lui Charles. Ştii că are duşmani sus-puşi. Şi, pe deasupra, cei aflaţi la putere sunt din ce în ce mai iritaţi de disidenţi – mai mult ca sigur că şi-au infiltrat iscoade în rândul grupării. Oameni fără scrupule, care, în schimbul unei

pungi de galbeni, le vor da de ştire că părinţii moştenitorului oficial al lui Charles pornesc într-un voiaj peste ocean.

Se opri şi îi aruncă lui Anne o privire temătoare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Toată lumea ştie că acest vas a fost închiriat de către disidenţi. Peste trei sute din membrii grupării urmează să emigreze în Noua Scoţie.

— Da, ştiu.

Citise în publicaţiile londoneze despre asta. Disidenţilor le era atât de silă de monarhie şi de război, încât hotărâseră să renunţe la cetăţenia britanică şi să părăsească ţara. Să o ia de la capăt într-un loc în care bunul simţ şi credinţa în Dumnezeu nu erau încă desuete.

— Dar ce legătură are asta cu noi?

— Ia gândeşte-te puţin! Apele oceanului colcăie de corsari şi de nave franceze.

Anne îşi duse îngrozită mâna la gât.

— Doar nu crezi că ...

— Nu ştiu ce să cred. Dacă li se dă de ştire piraţilor despre plecarea voastră? Veţi fi în largul oceanului. Dacă are loc, Doamne fereşte, vreo grozăvie, nimeni nu va şti ce s-a întâmplat cu adevărat şi cine au fost făptaşii.

Acum că dăduse glas temerilor sale, Judith avea vocea sugrumată de groază.

— În ultima vreme, mă chinuie zi şi noapte nişte coşmaruri înfiorătoare. Charles mi-a spus că ar fi bine să nu îţi împărtăşesc aceste gânduri, să nu te neliniştesc şi mai mult, dar nu am putut să-i dau ascultare. Am considerat că poate Domnul vrea să vă luaţi măsuri de precauţie.

Anne încerca din răsputeri să îşi facă ordine în noianul de gânduri ce o împresuraseră subit.

— Dar a durat săptămâni întregi până să găsim locuri pe o corabie. Şi există doar o singură navă care porneşte spre Noua Scoţie.

— Din Portsmouth porneşte, într-adevăr, o singură corabie.

— Ce vrei să spui cu asta?

Judith trase hățurile calului și ridică mâna, dându-le de înțeles însoțitorilor să rămână la distanță.

— Din Portsmouth pornește o singură corabie, repetă în șoaptă femeia. Corabie pe care se vor îmbarca disidenții care au protestat cel mai vehement împotriva regelui. Dar, pe lângă aceasta, mai sunt alte două vase care pornesc din Plymouth.

— Trei corăbii?

— Da. Cele două care pornesc din Plymouth ridică pânzele la o săptămână după cea care pleacă din Portsmouth. Partea bună este că nu multă lume știe despre aceste două nave. Mie mi-a vorbit despre ele preotul din sat, când m-am dus să îi împărtășesc neliniștile mele legate de acest voiaj al vostru. Dânsul aflase despre asta de la două rude de-ale sale care urmează să se îmbarce pe navele din Plymouth. Vrei să-ți spun ce cred eu că ar fi bine să faci?

— Te rog!

— Bine. Eu zic să anulezi în mod public rezervarea de locuri. Dacă, Doamne ferește, se pune la cale un complot împotriva voastră, această măsură va salva viețile celorlalți pasageri care se vor îmbarca în Portsmouth. Apoi cumpără în secret două bilete pe una dintre corăbiile ce pleacă din Plymouth. M-am interesat și știu că mai sunt locuri libere. Totuși, de această dată ...

Judith se opri șovăind, apoi mărturisi:

— Mă tem că asta ți se va părea prea de tot ...

— Crezi că de această dată ar trebui să folosim nume false.

— Doar până când vă îmbarcați, spuse femeia, după care continuă pe nerăsuflate. Probabil crezi că toate acestea nu sunt decât niște prostii născocite de imaginația unei bătrâne ce-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Dar pur și simplu nu puteam să te las să pleci fără să-ți spun. M-ar fi mustrat conștiința toată viața.

— Îți mulțumesc, scumpa mea Judith. Îți mulțumesc.

Judith slăbi strânsoarea hățurilor. Luând asta ca un semnal, calul porni din nou la trap.

— Ce vei face acum? o întrebă Judith pe tânără.

— Singurul lucru pe care-l pot face în situația de față: am să vorbesc cu Thomas.

În seara aceea, după ce se retraseseră în dormitor, Anne îi relată lui Thomas discuția avută cu Judith.

— Atât Judith, cât și eu suntem extrem de îngrijorate, spuse ea în încheiere, cu glasul stins.

Thomas stătea cu spatele la ea, fixând cu o expresie gravă fereastra învăluită de întunericul nopții.

— Poți să-mi spui orice. Să știi că nu mă supăr, spuse Anne, nemaiputând să suporte tăcerea. Poate că sunt doar o femeie proastă, care-și face griji pe degeaba.

— Proastă, tu? În niciun caz, zise Thomas, fără a se întoarce spre ea. În niciun caz.

— Atunci la ce te gândești?

— M-am temut de multă vreme ca presiunile asupra Coroanei să nu crească într-un moment nepotrivit. Trăim vremuri zbuciumate și monarhia britanică este lovită din toate părțile – de frământările din Franța, de războiul cu America, de criza comercială, de intrigile din Parlament. Am bănuit de mult că protestul disidenților tocmai în acest moment ar putea avea urmări dezastruoase. Disidenții sunt cei mai înverșunați și totodată cei mai slabi oponenți ai Coroanei, fapt care îi transformă într-o țintă ușoară.

Privi în gol, în întunericul de afară.

— Le-am scris în două rânduri bisericilor din Londra, rugându-i pe disidenți să-și înceteze protestele zgomotoase. I-am implorat să o facă de dragul nevestelor și al copiilor lor. Dar ei mi-au râs în nas, spunând că sunt un trădător prost și laș. Reacția lor m-a făcut să mă îndoiesc de propria-mi judecată.

— De ce nu mi-ai vorbit despre asta până acum?

— Aveai altele pe cap, scumpa mea.

— Cu alte cuvinte, crezi că Judith ar putea să aibă dreptate?

— Tot ce se poate, răspunse el, dând încet din cap, cu ochii pierduți în noapte. Cum de nu m-am gândit eu la asta? La drept vorbind, nici măcar nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să existe și alte vase cu destinația Noua Scoție. Și ideea de a călători sub nume false este cât se poate de înțeleaptă. Da, cât se poate de înțeleaptă ...

Anne se simți atât de ușurată, încât o podidiră lacrimile.

— Iartă-mă, bâigui ea, tamponându-și ochii cu o batistă. Am avut o zi grea.

— Ești epuizată, draga mea. Și asta nu doar din cauza muncii cu sătenii.

Se apropie de scaunul pe care stătea soția lui și își puse mâna pe umărul ei.

— Urmează să pornești într-o călătorie lungă și dificilă. Trebuie să-ți lași copilul în urmă și să înfrunți pericolele războiului. Iar la capătul călătoriei, te așteaptă un tată suferind.

Auzindu-l pe Thomas vorbind despre toate neliniștile ei, Anne aproape că nu își mai putu stăvili lacrimile. Își apăsă obrazul pe mâna lui și se șterse la ochi.

— Ești o femeie puternică și bună, continuă Thomas, dar oricui i-ar fi greu să țină piept unei asemenea situații.

Îi mângâie umărul, apoi adăugă:

— Te rog să mă scuzi puțin! Revin imediat.

— Unde te duci?

— Întâi am să o rog pe Maisy să-ți pregătească un ceai, răspunse Thomas, punându-și halatul de casă, apoi mă duc să o caut pe Judith pentru a-i mulțumi. În situația de față, este mai înțelept și mai prudent să procedăm după cum ne-a sfătuit ea.

Capitolul 9

Nicole privea cum Gordon conducea caii pe puntea bacului, frânând apoi roţile primei căruţe. Încercase să-i vorbească logodnicului ei în repetate rânduri, dar de fiecare dată parcă se lovise de un zid. Totuşi, neliniştea care încreţise în ultima vreme fruntea bărbatului, făcându-l distrat şi uneori chiar distant, dispăruse cu totul şi acum acesta părea să ... ei bine, părea să radieze de optimism.

În seara în care urmau să ia cina de rămas-bun în compania pastorului Collins, Gordon nu se prezentase la seminar. În zorii zilei următoare, Nicole primise vizita unui mesager cât se poate de neaşteptat: nimeni altul decât John Jackson. Generalul îi dăduse ordin lui Gordon să se ducă urgent la baza din sud, pentru a a face rost de cai, căruţe, provizii şi de oamenii necesari pe corabie – îi explică Jackson, după care îi înmână şi un răvaş. Era un mesaj scurt, pe care Gordon îl scrisese în grabă pe o foaie de hârtie ce purta antetul oficial al generalului.

Pregăteşte-te, pornim peste patru zile!
Cu drag,
Gordon

Atât şi nimic mai mult. Nicole îşi frământa şi acum mintea cu ceea ce rămăsese nerostit între ei zilele acestea.

Totuși, surprinzătoarea reîntâlnire cu John Jackson reușise să-i alunge toate gândurile negre. Văzând că sănătatea bărbatului se șubrezise în mod simțitor, Nicole și pastorul Collins nu pregetaseră să îi dea îngrijirile necesare. Totuși, chiar și simplul fapt că acum avea parte de trei mese zilnice părea să aibă un efect miraculos asupra lui. Ideea lui Gordon de a-l trimite în vestul coloniei pentru a supraveghea lucrările de la fermă fusese de-a dreptul genială.

Acum, Nicole îl observa de departe pe viitorul ei soț. Gordon era, fără îndoială, entuziasmat de revenirea la viața de căpitan de navă, dar asta nu explica în totalitate strălucirea din ochii lui, și nici însuflețirea cu care se mișca.

După ce înfrână și roțile celei de-a treia căruțe îmbarcate, Gordon își ridică brațul și îi strigă căpitanului:

— Să pornim!

Bacul se desprinse de mal și spintecă apele râului, pornind împotriva curentului. Căpitanul și cei doi tovarăși ai săi trăgeau vârtos la vâsle – niște rame de lemn aidoma unor linguri lungi, fixate în trei dintre colțurile ambarcațiunii. Ca majoritatea barcagiilor, cei trei erau scumpi la vorbă, reușind să se înțeleagă între ei din doar câteva cuvinte. Bacul înainta cu fața îndreptată constant spre malul opus. În alte circumstanțe, Nicole ar fi fost fascinată de dibăcia vâslașilor, dar azi, întreaga ei atenție era concentrată asupra lui Gordon. Ce-o fi, oare, în mintea și în sufletul lui?

Gordon sări în căruță și se așeză lângă ea.

— Să ne continuăm drumul de-a lungul coastei sau să ne oprim în Cambridge peste noapte? Tu cum crezi că ar fi mai bine, draga mea?

Nicole îi cercetă îndelung chipul.

— Nu știu ce să zic, răspunse ea într-un târziu.

Gordon privi întâi înspre ea, apoi spre soare, după care își scoase ceasul din buzunar și îi sări capacul.

— Eu aș zice să pornim mai departe spre nord. Din câte știu eu, toate drumurile de pe malul râului se află în mâinile americanilor.

Vom parcurge o distanță considerabilă și vom putea găsi cu ușurință un han înainte de lăsarea întunericului.

Nicole ar fi vrut să îi pună o mie de întrebări, dar acum, când erau înconjurați de o duzină de oameni, nu era nicidecum momentul potrivit. Corabia îi aștepta în Marble Harbor, un port mai mic din partea de nord a coastei, unde vasele blocadei britanice erau mult mai rare decât la Boston.

— Tu știi mai bine, îi răspunse ea în șoaptă.

Gordon îi aruncă o ultimă privire, apoi sări pe punte și se duse la căruța lui Carter. Caii șefului de echipaj erau niște mârțoage pirpirii și costelive, dar, în lipsă de altceva, erau buni și ei. Gordon îi mărturisise logodnicei sale că motivul pentru care nu era îngrijorat în privința acestor dobitoace obosite și flămânde era faptul că nu aveau de tras o încărcătură grea. Căruțele erau mai mult goale decât pline.

Gordon luase cu el zece matrozi, cei mai buni din câți reușise să găsească. Asta deoarece nu știa numărul și calitatea mateloților pe care urma să-i recruteze în Marblehead. Din cauza războiului, era extrem de greu să găsești marinari cu experiență și Gordon nu voia să pornească în larg cu un echipaj incomplet. Totuși, observă Nicole, azi nici măcar asta nu părea să îl afecteze. În momentul acela, Gordon spuse, pe un ton din cale afară de sobru, ceva ce îi făcu pe oamenii săi să pufnească în râs, apoi se întoarse spre Nicole și îi zâmbi.

— Atenție, oameni buni! le strigă el marinarilor. Să dezlegăm căruțele și să o luăm din loc de îndată ce ajungem la mal!

Întrucât caii erau nerăbdători să coboare de pe platforma plutitoare, debarcarea fu mult mai rapidă decât îmbarcarea. Căruța lor era în fruntea caravanei. Gordon apucă hățurile, aruncă o privire în spate pentru a se asigura că toți erau pregătiți să-i urmeze, apoi mână caii spre nord. Nu după mult timp, ajunseră la răscrucea în care drumul spre Cambridge se despărțea de drumul principal.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, eu aș prefera să ne continuăm drumul spre nord, îi spuse el lui Nicole.

Tânăra zâmbi și încuviință din cap.

Gordon plesni hățurile și porniră mai departe de-a lungul malului.

— A fost o adevărată minune să îl reîntâlnesc pe Jackson după atâta amar de vreme.

— Să știi că și-a revenit în mod simțitor cât timp ai fost tu plecat, spuse Nicole, după care se opri, sperând ca Gordon să spună ceva. Ideea ta de a-l trimite la moșie a fost de-a dreptul extraordinară.

Gordon rămase o vreme tăcut.

— Aș zice că acesta a fost unul dintre cele mai remarcabile lucruri care mi s-au întâmplat în ultima vreme, spuse el în cele din urmă.

— Mi-am ... mi-am făcut griji în privința ta, Gordon. N-am știut ce să cred.

— Îmi pare rău că nu am reușit să ajung la cină. Te rog încă o dată să mă ierți!

— Nu este vorba despre asta, spuse Nicole, strângându-și mantia în jurul corpului. Credeam că te cunosc, Gordon ... dar în ultima vreme nu mai știu ce să cred ... Poate că te-ai răzgândit în privința căsătoriei noastre, șopti ea cu vocea stinsă. Dar acum văd o nouă strălucire în ochii tăi, se grăbi ea să adauge, și chiar că nu mai înțeleg nimic ...

Gordon îi aruncă o privire, apoi își întoarse fața spre soarele ce cobora înspre apus.

— Da, Nicole, îmi închipui că ți-ai pus o mie de întrebări. Dar, înainte de toate, vreau să te asigur de iubirea mea.

Ținu hățurile cu o mână și cu mâna cealaltă o apucă strâns pe a ei.

Nicole se uită în spate și, după ce se asigură că următoarea căruță era îndeajuns de departe de ei, răspunse privirii lui calde cu un zâmbet tremurat.

— Nici nu știi cât de fericită sunt să te aud spunând asta ... Dar tot nu înțeleg ce te-a făcut să ...

Nu mai reuși să-și ducă gândul până la capăt.

— O conversaţie.

Gordon se opri, iar Nicole se temu că acesta era singurul răspuns pe care era pregătit să i-l dea.

— O uimitoare conversaţie cu Dumnezeu, continuă el într-un târziu.

— Poftim?

— Eu I-am vorbit, iar El mi-a răspuns. Bănuiesc că asta este ceea ce ar trebui să însemne, în esenţă, rugăciunea. O experienţă care, trebuie să recunosc, îmi era străină până acum. Nu ştiu cum să mă exprim mai bine, dar lucrurile au stat cam aşa: eu m-am întors spre Dumnezeu, rugându-L să mă ajute într-o dilemă, iar El, în nemărginita Sa înţelepciune, mi-a dat răspunsul.

Strânse mai tare mâna logodnicei sale, apoi îşi întoarse din nou privirea spre drum.

— Adevărul este unul singur, simplu şi totodată profund: trebuie să mă încred în Dumnezeu, spuse el plesnind uşor din hăţuri.

— Gordon, mă uimeşti, şopti Nicole, împreunându-şi strâns mâinile.

— Îmi închipui că eşti nedumerită, răspunse el, îndemnând încă o dată caii din hăţuri.

Aşteptă până se îndepărtară puţin mai mult de ceilalţi, apoi o întrebă:

— Trebuie să stabilim data, nu-i aşa?

Nicole ştiu imediat la ce se referă, dar schimbarea bruscă a firului discuţiei şi uşurinţa cu care Gordon pusese capăt subiectului anterior o zăpăciră atât de tare, încât nu fu în stare decât să îngaime:

— Poftim?...

— Ştiu că aveam de gând să aşteptăm până la sfârşitul războiului sau măcar până vom fi siguri că nu am să fiu trimis din nou în misiune. Totuşi, am cugetat adânc de-a lungul acestor zile şi ...

Se opri şi privi în zare, peste spinările cailor.

— Cu voia lui Dumnezeu, acesta va fi ultimul meu voiaj în calitate de căpitan de navă. Noi doi ne-am întâlnit pe o corabie,

nu-i așa? Iar acum vom fi din nou alături, în această ultimă călătorie pe mare. Nici că există un mod mai potrivit de a-mi lua rămas-bun de la această parte a vieții mele.

Nicole trase adânc aer în piept și simți că începe să se destindă.

— Și încă un lucru. M-am gândit că l-am putea ruga pe tatăl tău să ne cunune în timpul șederii noastre în Noua Scoție. M-aș simți onorat ca el să fie cel care ne unește destinele în fața lui Dumnezeu.

— Ah, Gordon!

Bărbatul îi luă din nou mâna. Nu trebuia să își întoarcă privirea spre ea pentru a ști cât este de fericită.

Capitolul 10

Anne își închipuise ziua plecării în nenumărate feluri, dar nicidecum așa.

Conacul Harrow era cufundat în tăcere. Anne aștepta lângă portieră. Acum, cu un ceas înainte de răsărit, totul era învăluit într-o ceață atât de deasă, încât nici nu reușea să distingă caii din fața trăsurii. Singurul lucru care amintea de normalitate era prezența lui Maisy în dreptul ușii.

— Lăsați-mă măcar să fac focul și să vă pregătesc ceva de-ale gurii, murmură pe un ton rugător jupâneasa, jucându-se nervoasă cu tivul șorțului.

— Maisy, am mai vorbit despre asta, răspunse Charles cu blândețe, scrutând întunericul. Nu putem aprinde focul. Nimic nu trebuie să ne trădeze plecarea.

— Dar n-aș putea, totuși, să pregătesc niște bucate pentru copilaș?

— Micul John doarme buștean pe bancheta trăsurii, învelit în pledul dumitale cel mai călduros. Va mânca mai târziu, când se trezește. Știi foarte bine că discreția este cea mai bună armă de care dispunem.

Charles se opri și sfredeli din nou ceața din jurul său.

— Harry! Unde ești, băiete? întrebă el în șoaptă.

— Sunt aici, sir.

— Călăreții?

— Doar ce-au terminat de adăpat caii, sir.

— Și proviziile?

— Toate au fost încărcate, după cum ați poruncit, sir.

— Înseamnă că putem să pornim.

Maisy asculta totul cu un aer din cale afară de abătut.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, Maisy, îi spuse Judith, strângând-o în brațe. Totul va fi bine.

Anne urcă în fugă treptele de la intrare și îi mai dădu o îmbrățișare jupânesei.

— Îți mulțumesc încă o dată! Pentru tot.

— Of, mi se rupe inima să vă văd plecând în felul acesta, bâigui femeia, încercând din răsputeri să-și rețină lacrimile în timp ce o strângea pe Anne la pieptul său cald. Am să mă rog zi și noapte pentru dumneata, coniță.

— Știu că vei avea grijă de John, șopti Anne cu vocea sugrumată.

După ce îi făgădui că va avea grijă de băiat ca de propriul ei prunc, Maisy o eliberă din îmbrățișare și îi făcu tristă cu mâna lui Thomas.

— Drum bun, conașule!...

Bărbatul îi făcu tăcut cu mâna. Jupâneasa își acoperi fața cu șorțul și se întoarse spre ușă.

— Vino, draga mea, îi spuse Thomas soției sale. Este o noapte friguroasă și umedă. N-aș vrea să răcești.

O ajută să urce în trăsură și Anne se așeză lângă copilul său, care dormea și acum liniștit. După ce urcară și ceilalți, vizitiul apucă hățurile și trăsura se puse silențios în mișcare. Huruitul roților părea să se piardă în negura nopții. Anne coborî geamul și privi înapoi prin ceață și întuneric. Superbul conac ce îi devenise cămin rămăsese mult în urmă, pierzându-se în depărtare. Oare când avea să îl revadă? Nu, nu putea să se gândească la asta.

Lângă vizitiu stăteau Harry Day împreună cu alți doi valeți, doi săteni călăreau înaintea trăsurii, și alți doi, în urma ei. Toți erau înarmați cu pistoale și bâte groase. Trăsura înainta învăluită în

întuneric. Sătenii care călăreau în față cunoșteau bine drumurile. Fuseseră aleși înadins pentru ca grupul să poată călători într-un ritm susținut, izbutind să ajungă înainte de revărsatul zorilor dincolo de hotarele moșiei lui Charles, într-un ținut unde nimeni să nu le cunoască identitatea.

La trei zile după plecarea primului grup de disidenți din Portsmouth, se dăduse sfoară în țară că, în prima noapte a voiajului, corabia acestora fusese atacată de o flotilă. Totuși, pasagerii fuseseră salvați ca prin minune de patru nave care transportau trupe britanice ce se întorceau din colonii. Apăruseră pe neașteptate, chiar în momentul în care atacatorii deschiseseră focul, și reușiseră să înăbușe conflictul încă din fașă. Corabia disidenților făcuse imediat cale întoarsă, refugiindu-se înapoi în port. În urma atacului fuseseră distruse un catarg și mai multe vele, iar prima salvă de tun rănise șapte pasageri. Din fericire însă, toată lumea a scăpat cu viață.

Umbla vorba că de pe unul dintre vasele atacatorilor s-ar fi auzit niște comenzi răcnite în limba engleză. Ceea ce, având în vedere faptul că pe apă sunetele pot fi deslușite de la distanțe mari, constituia un zvon cât se poate de verosimil. Se pare că, atunci când li s-a cerut socoteală, membrii familiei regale ar fi ripostat că existau pirați de toate națiile, din toate colțurile lumii. Da, aceștia erau, într-adevăr, o pacoste, iar Regele și Prințul de Wales sunt bucuroși să afle că toți pasagerii sunt teferi. Purtătorul de cuvânt al casei regale încheiase spunând, cu un surâs arogant: „Poate că acum disidenții au înțeles că greșesc și vor fi dispuși să-i jure credință regelui."

În urma acestor evenimente care sădiseră spaima în sufletele tuturor, celelalte două corăbii închiriate de disidenți plecaseră mai devreme din portul Plymouth, fără niciun pasager, și acostaseră în secret într-un mic port pescăresc, pe coasta sălbatică a districtului North Devon.

Înainte să se crape de ziuă, parcurseseră deja jumătatea distanței până la Bristol. Luaseră micul dejun în trăsură și opriseră o singură

dată, pe la orele zece ale dimineții, pentru a adăpa caii și pentru a-și dezmorți picioarele. Ziua se dovedi apoi a fi perfectă pentru călătorie. Soarele arzător risipise ceața matinală și dinspre nord sufla o briză plăcută și răcoritoare.

Anne se întrebase în repetate rânduri dacă este înțelept ca John să îi însoțească până în port, dar, în cele din urmă, gândindu-se că fiecare clipă petrecută împreună cu fiul său este una prețioasă, hotărâse să îl ia cu ei – și nimeni nu voi să o contrazică. Nu putea să-și sărute odorul adormit și apoi să o întindă hoțește. Pur și simplu nu putea să conceapă așa ceva. Iar John se dovedi a fi un tovarăș de călătorie de-a dreptul încântător. Spre amurg, când opriseră să schimbe caii, copilul a binedispus pe toată lumea cu curiozitatea lui înnăscută și sporovăiala sa plină de inocență.

Au oprit mai apoi pe culmea dealurilor abrupte din sudul ținutului – pe un platou vast, ce se întindea cât vedeai cu ochii – și au adăpat caii de schimb la un uluc cu apă de izvor. Din grupul de călăreți mai rămăsese un singur sătean, care călătorea acum pe capră, alături de vizitiu și de valeți. Ceilalți făcuseră cale întoarsă după schimbarea cailor. În cele din urmă, cei nouă călători opriră la un han de pe marginea drumului, se așezară cu toții la o masă lungă, în fundul unei încăperi joase, și mâncară în tăcere, conștienți că îi așteaptă o noapte lungă. Din tot grupul, doar John și Charles păreau să fie de neostenit. După ce mâncară tocana și își băură ceaiul, cei doi își reluară jocul cu care se îndeletniciseră, cu scurte pauze, de-a lungul întregii zile.

— Ia să vedem dacă știi răspunsul la următoarea întrebare, spuse Charles. Dacă îmi dai răspunsul greșit, va trebui să te leg în spatele trăsurii ca pe un căluț, adăugă el, încruntându-se grozav.

John chicoti.

— Care animal face „u-gu-gu"? întrebă Charles.

— Măcăleandrul!

— Nu, prostuțule, nu măcăleandrul, ci turturica. De câte ori trebuie să îți repet?

— Turturica!

— Bravo. Eşti un băieţel tare isteţ.

— Mai pune-mi o întrebare!

— Prea bine. Care animal face „cronc-cronc"?

— Măcăleandrul!

— Ştii ceva? Sunt aproape convins că mă iei peste picior, zise Charles, clătinând dezaprobator din cap.

Micul John chicoti din nou.

— Vrei să-mi pui răbdarea la încercare, carevasăzică!

— Mai pune-mi o întrebare!

— Păi încă nu mi-ai răspuns la ultima. Care animal face „cronc-cronc"?

— Măcăleandrul!

— Aha, de-ăsta-mi eşti! exclamă Charles, privindu-l printre gene. Bine ... Să vedem ... Atunci ia spune-mi, rogu-te, care animal face „ham-ham"?

— Măcăleandrul!

— Te-am prins, pezevenghiule! Ştii foarte bine că animalul care face „ham-ham" este căţelul. Un căţel care are să vină acuşica şi-are să ronţăie degetele băieţeilor care încearcă să îi păcălească pe cei mari. Uite aşa! spuse el, înhăţând mânuţa lui John şi prefăcându-se că îi mănâncă degetele.

Micuţul se prăpădea de râs.

— Măi să fie! Habar nu aveam că băieţeii au degeţele atât de gustoase! Cred că am să mai înfulec câteva!

După ce părăsiră hanul, Judith o trase pe Anne deoparte.

— Dacă nu îţi spun astă 'nainte de a ajunge în port, mă tem că nu voi mai avea prilejul. Şi nu pot să te las să pleci fără a-ţi mulţumi încă o dată, din adâncul sufletului.

Anne nu avea nevoie de explicaţii pentru a înţelege la ce se referea femeia.

— A fost alegerea corectă, răspunse ea cu vocea tremurândă. Nu am nici cea mai mică îndoială în această privinţă.

— Așa este mai bine pentru toți, în afară de tine, zise Judith, îmbrățișând-o cu căldură. Charles și cu mine vom întineri încercând să ținem pasul cu John, adăugă ea zâmbind.

Totuși, fața îi redeveni imediat gravă.

— Anne, știi cât de mult îl iubim pe John. Vom avea grijă de el ca de propriul nostru copil!

Ochii amândurora se umplură de lacrimi.

Capitolul 11

Portul Marble, cunoscut și sub denumirea de Marblehead, se deosebea în mod considerabil de Boston, fapt pe care îl sesizară cu toții de îndată ce pătrunseră cu cele trei căruțe în mica așezare. Deși mult mai mic decât portul Boston, Marble avea o radă adâncă și bine protejată de furtuni. Dintre ambarcațiunile ce staționau la ancoră, ieșeau în evidență patru corăbii de dimensiuni mari. Gordon îi arătă lui Nicole vasul *Hannah*, un renumit spărgător de blocadă.

În curând observară că, spre deosebire de bostonieni, care se confruntau cu tot soiul de lipsuri, aici localnicii păreau să fie prea puțin afectați de război.

— Ce rochie superbă! exclamă la un moment dat Nicole, arătând spre o femeie ce purta o rochie croită după ultima modă, din mătase galbenă, în ton cu umbrelușa pe care o ținea în mână. Ai zice că a fost adusă direct de la Londra! adăugă ea uimită.

— Sau mai degrabă de la Paris, având în vedere situația actuală, spuse Gordon. Acesta este un cuib de contrabandiști. Un port al corsarilor și al spărgătorilor de blocadă, care își câștigă pâinea trecând neobservați pe sub nasul britanicilor.

— De ce nu duc provizii și în Boston?

— O fac, dar contra cost, răspunse Gordon, trăgându-şi pălăria peste ochi pentru a se feri de razele soarelui de după-amiază. Oricum, după cum bine vezi, marea parte a mărfii rămâne aici.

Arătă deasupra acoperişurilor, spre radă.

— Vezi corabia aceea, ancorată chiar lângă stâncile dinspre nord? Pun rămăşag că este o navă de război britanică. Vezi arsurile acelea negre de la prora? Contrabandiştii s-au luptat corp la corp cu cei mai buni soldaţi din flota britanică şi au reuşit să captureze nava.

Nicole nu era defel interesată de corabie. Păstra încă vie amintirea unei alte corăbii, care, înfruntând noaptea şi navele unei blocade britanice, pierise învăluită de flăcări şi de urletele disperate ale celor aflaţi la bordul său.

— Deşi le-ar fi fost mai uşor să o scufunde, cei din Marblehead au preferat să o captureze, pentru a pune mâna pe încărcătură, spuse Gordon, cu privirea aţintită în continuare asupra vasului ancorat. Or fi ei contrabandişti, dar trebuie să recunoaştem că sunt nişte matrozi pe cinste.

Nicole simţi un fior rece pe şira spinării.

— Nu aş vrea să am de a face cu niciunul dintre ei, şopti ea.

— Îţi înţeleg reticenţa, draga mea. Totuşi, adevărul este că n-ar strica să ne completăm echipajul cu câţiva marinari încercaţi, răspunse Gordon, arătând spre un grup de mateloţi ce zăboveau în faţa unei taverne. Dar, după cum am mai zis, oamenii aceştia navighează pentru câştig. Or noi pornim într-o misiune plină de primejdii şi nu avem mai nimic de oferit celor care ni se alătură.

Când căruţa coti, intrând în port, Gordon se ridică în picioare.

— Corabia mea! exclamă el imediat. Arată ca nouă, nici nu ai zice că a fost capturată vreodată. Vezi scândurile noi din bordaj? Pe legea mea, ce lucrătură desăvârşită! Ai zice că nava a fost reparată în Portsmouth, zău aşa!

Entuziasmul său copilăresc o făcu pe Nicole să zâmbească. Apoi, observând lemnul nou-nouţ care indica porţiunile reparate, îşi imagină ghiulelele lovind năprasnic carena navei, flăcările, groaza,

moartea ... Își scutură imediat capul pentru a-și alunga din minte acele scene înfiorătoare.

Pe chei – o fâșie de pământ ce se întindea dincolo de sat ca vârful unei săgeți – un ofițer supraveghea câțiva muncitori care mișunau.

— Bună ziua, stimate domn! îi strigă Gordon. Știți cumva unde aș putea să-l găsesc pe căpitanul portului?

— Vorbiți cu el chiar acum.

— Sunt căpitanul Gordon Goodwind, se prezentă Gordon, coborând sprinten din căruță.

— Goodwind, căpitanul navei de acolo?

— Întocmai.

— Vă aștept de trei zile, bombăni bărbatul.

— Îmi cer scuze. Starea drumurilor și aranjarea ultimelor detalii ne-au împiedicat să pornim mai repede. Nădăjduiesc să nu vă fi creat neplăceri.

— Neplăceri am avut, domnul meu, dar nu din cauza dumneavoastră, ci a domnului general. M-am dat de ceasul morții ca reparațiile să fie gata într-un răstimp atât de scurt.

— Și cu toate acestea, văd că dulgherii au făcut o treabă bună, spuse Gordon, privind spre corabie.

— Asta doar pentru că am stat tot timpul cu ochii pe ei, ocărându-i și amenințându-i cu muscheta! exclamă căpitanul portului, clătinând furios din cap. Nici că am mai întâlnit vreodată niște oameni mai dușmănoși și mai hrăpăreți decât șleahta asta de hoți! Ăștia nu știu de vorbă bună, domnule! Nu s-au pus serios pe treabă decât atunci când i-am anunțat că le interzic să se îmbarce pe corăbiile lor înainte de a termina reparațiile.

— Sunt oameni care muncesc pentru câștig.

— Sunt oameni care muncesc pentru propriul interes, și pentru nimic altceva! strigă ofițerul, cu fața roșie de mânie. Deși i-am implorat pe cei de la comandament să mă trimită în altă parte, iată că războiul este pe sfârșite și eu mă aflu tot aici, în acest golf plin de hoți și contrabandiști!

— Permiteți-mi să vă mulțumesc pentru efortul depus, spuse Gordon scoțându-și mănușa și întinzându-i mâna.

— Randolf Nettleton, bucuros de cunoștință. Mă iertați, căpitane, pentru ieșirea de adineauri ... Dar comandantul domniei voastre mi-a încredințat o sarcină grea și detestabilă.

— Am să îi scriu generalului un răvaș pentru a-l înștiința de plecarea mea. Dacă ați avea amabilitatea să îi înmânați personal mesajul, aș putea să îi scriu și despre doleanțele dumneavoastră și să îl rog să vă acorde transferul. I-aș cere asta sub titlul de favoare personală.

— Ați face așa ceva?... Pentru un necunoscut?

Gordon arătă spre corabie și spuse:

— Tot ce văd în momentul de față este o treabă bine făcută. Știind câte ați avut de pătimit pentru a duce această sarcină la bun sfârșit, am să vă rămân veșnic îndatorat.

— Vai, vă mulț ...

— Nu este nevoie să-mi mulțumiți, stimate domn. Sunteți, în schimb, amabil să îmi spuneți unde am putea găsi găzduire și provizii pentru călătorie?

— Dacă aveți cu ce plăti, veți putea trage la oricare dintre cele trei hanuri de lângă port. Toate au odăi curate și spațioase. Cu proviziile însă, adăugă el în șoaptă, e o cu totul altă poveste. Se găsesc de toate, dar pentru orice trebuie să plătești îndoit.

— Trebuie să cumpăr alimente și alte provizii necesare pentru călătorie.

— Suntem departe de Boston și aici actul semnat de general nu valorează mare lucru. Comercianții de pe-aici nici nu vor sta de vorbă cu domnia voastră dacă nu veți desface larg băierele pungii.

Atenția lui Nicole – care ședea în continuare în căruță, prea departe pentru a auzi dialogul dintre ei – fu atrasă de bărbatul care apăruse pe puntea corabiei. Omul avea o barbă lungă și neîngrijită, ce aproape că îi ajungea până la piept, părul împletit la spate – ce, contrar obiceiului marinarilor, stătea să se desfacă și nu era dat cu

catran – și fața tăbăcită de soare, de vântul sărat și de greutățile înfruntate. Era îmbrăcat în niște haine zdrențuite, ce atârnau pe trupul său costeliv, iar una dintre glezne îi era marcată de o cicatrice lăsată de lanțuri. Omul care stătea acum nemișcat și o privea era, fără îndoială, un fost ocnaș. Totuși, postura lui, felul în care își ținea umerii – cândva masivi – perfect drepți, i se păreau extrem de cunoscute. Nicole sări imediat jos din căruță și se îndreptă spre corabie.

— Domnul comandant mi-a dat tot aurul pe care ...

Gordon se întrerupse și se întoarse spre Nicole, care începuse deja să traverseze schela.

— S-a întâmplat ceva, draga mea?

— Lady Harrow! strigă în momentul acela bărbatul cu înfățișare de cerșetor.

Nicole se opri, ca lovită de trăsnet, în mijlocul schelei și, ținându-se cu o mână de balustradă, privi în sus cu ochii mari.

— Samuel?...

— Credeam că visez, spuse bărbatul cu vocea tremurândă.

Nu îl mai văzuseră pe secundul lui Gordon de vara trecută, când se despărțiseră de el în portul Boston și porniseră cu un grup de mateloți spre moșia Harrow.

— Samuel, dumneata ești?

— Chiar el! făcu Gordon, care dintr-un pas ajunse în spatele ei.

— Căpitane, nu am sperat că am să vă revăd vreodată!...

— Dar ce s-a întâmplat cu dumneata? întrebă Nicole.

Gordon se întoarse întrebător spre ofițerul de pe chei.

— Eu n-am nicio legătură cu daravera asta, domnule căpitan, se grăbi să spună acesta.

— Are dreptate, sir, strigă Samuel de pe puntea corăbiei. Toți cei de aici ne-au tratat cu omenie.

— Atunci cine ...?

— Chiar ofițerii Marinei noastre regale, căpitane. Când au capturat corabia, ne-au retrogradat pe toți și, drept pedeapsă, ne-au pus pe toți să facem serviciul de veghe pe gabie.

— Și cât timp a durat asta? întrebă Gordon, cuprins de mânie.

— Pân' ce ne-au atacat yankeii, răspunse Samuel, ștergându-și fruntea cu mâneca zdrențuită. A fost o iarnă cumplit de lungă, căpitane, adăugă el, trecându-și privirea peste confrații săi.

Mulți dintre ei se aflau într-o stare și mai jalnică decât Samuel. Căpitanul portului traversă, la rându-i, schela și se opri lângă Gordon.

— Nu am văzut în viața mea oameni mai muncitori decât aceștia, spuse el.

— Bine, dar uitați-vă la ei! Sunt într-o stare vrednică de plâns!

— Chiar dacă nu se vede, deoarece nu a trecut mult timp de când se află aici, vă rog să mă credeți că le-am asigurat hrană din propriile noastre provizii. Însă în privința hainelor, adăugă ridicând din umeri căpitanul portului, lucrurile stau după cum v-am spus. Documentele armatei nu au nicio valoare aici.

— Așa este, dom' căpitan, interveni Samuel, încuviințând din cap. S-au purtat omenește cu noi. Și ne-au lăsat să dormim la bordul navei ca niște adevărați marinari.

— Doi dintre membrii echipajului au fost răniți în timpul atacului și se află acum la infirmerie, explică ofițerul. Când au aflat că veți prelua comanda navei, toți mateloții aceștia, fără nicio excepție, m-au rugat în genunchi să îi las să rămână la bord. Nu pot decât să le admir loialitatea.

— Câți au rămas din vechiul echipaj? întrebă Gordon.

— Toți în afară de Williams, care a murit de aprindere de plămâni.

— Odihnească-se în pace! murmură Gordon, după care ridică vocea pentru a fi auzit de toți marinarii de pe punte. Băieți, trebuie să știți că am trecut de partea americanilor. Carter și mateloții pe care îi vedeți aici pe chei urmează să pornească împreună cu mine într-o misiune care ne-a fost încredințată de către americani. Aceia dintre voi care vor să ni se alăture sunt bineveniți. Celor care preferă să rămână pe uscat, le voi oferi cu dragă inimă actul de liberare și sincerele mele urări de bine. Am să vă las un răgaz, ca să puteți discuta între voi înainte de a lua o hotărâre.

— Nu avem nevoie de niciun răgaz, dom' căpitan, spuse Samuel. Te vom urma până la capătul pământului, de are să fie nevoie.

Toți marinarii de pe punte se ridicară solemni în picioare și luară poziție de drepți.

După patru zile de eforturi susținute, reușiseră să procure cu chiu, cu vai niscaiva provizii. La început, negustorii din Marblehead se arătaseră complet lipsiți de scrupule, refuzând cu încăpățânare să facă orișice concesie în privința prețurilor. Latura umană a comunității a ieșit, totuși, la iveală după trei zile, răstimp în care toți localnicii au ajuns să afle povestea lui Gordon și a lui Nicole – că vasul acestuia a fost rechiziționat și folosit ulterior în blocada britanică, cum Gordon a fost arestat de către britanici sub acuzația de trădare, cum a reușit să scape din închisoare cu ajutorul unui sergent american și al acestei femei despre care se zvonea că ar fi de viță nobilă. Ori de câte ori intra acum în vreuna dintre prăvăliile ce împânzeau străzile șerpuitoare ale satului, Nicole era întâmpinată cu căldură și respect.

Spre sfârșitul celei de-a patra zile, când ajunseseră, în sfârșit, la concluzia că făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru îmbarcarea din dimineața următoare, Gordon și Nicole hotărâră să facă o plimbare pe dealurile din apropierea docurilor. Era o după-masă călduroasă, motiv perfect pentru a evada un pic din cabinele strâmte ale corabiei.

— Abia aștept să pornim la drum mâine dimineață, murmură Nicole, strecurându-și mâna sub brațul lui Gordon.

Gordon salută două trecătoare, ridicându-și pălăria.

— Mărturisesc că târguiala înverșunată din ultimele zile pur și simplu m-a stors de vlagă, zise el după ce acestea se îndepărtară.

Un domn mai în vârstă, ce mergea pe trotuarul opus, se întoarse brusc și traversă strada, îndreptându-se spre ei.

— Ai o clipă, căpitane?

Era un bărbat bărbos, cu trupul ca o butie, îmbrăcat într-un palton ce făcea cute în jurul pieptului său masiv.

— Numele meu este Darren, căpitane Goodwind. Sunt căpitanul navei *Hannah*.

— Îmi pare bine de cunoștință, căpitane, zise Gordon, salutând milităreşte.

— Am aflat despre greutățile cu care te confrunți și despre misiunea dumitale, spuse bărbatul, trăgând cu nesaț din luleaua sa de lut expirând vălătuci de fum aromat la fiecare cuvânt. Alături de echipajul dumitale, ai făcut o impresie tare bună prin părțile acestea.

— Ceea ce nu i-a împiedicat pe negustorii locali să mă stoarcă și de ultimul bănuț, răspunse Gordon, râzând amar.

— Ce să-i faci? Sunt nesătui, răspunse jovial căpitanul Darren. Dar acum, să ne întoarcem la oile noastre. Bănuiesc că ai să ridici ancora în curând. Ai ticluit vreun plan pentru a trece de blocadă?

— V-aș fi recunoscător, stimate domn, dacă mi-ați putea da niște sfaturi în această privință.

Acesta era, în mod evident, răspunsul pe care îl aștepta căpitanul Darren.

— Pescarii noștri se vor întoarce acasă mâine noapte, înainte de răsăritul lunii. Vor naviga prin sud și nu încape îndoială că se vor încrucișa cu navele de blocadă. Britanicii nu scufundă vasele pescărești. Preferă în schimb să le ușureze de mare parte din captură. Vremurile sunt așa cum sunt și soldații britanici sunt la fel de avizi după pește proaspăt ca și americanii.

— Bine, dar nu înțeleg, interveni Nicole. Pescarii dumneavoastră știu că vor fi prinși de navele de blocadă?

— Pescarii nu sunt decât o diversiune, spuse Gordon, dând încet din cap.

Darren zâmbi, vădit satisfăcut de agerimea lui Gordon.

— Eu am să purced cu două corăbii pe o rută nordică. Dacă doriți, puteți să ne urmați până când vom ajunge în siguranță în larg.

— Vă sunt cu adevărat recunoscător, domnule căpitan, răspunse Gordon. Ne vom amâna, așadar, plecarea și vom fi pregătiți să ridicăm pânzele mâine, la miezul nopții.

Capitolul 12

Trăsura coti brusc, trezind-o pe Anne din somn. Tânăra se aplecă în față și privi afară pe fereastră. Apa mării strălucea în lumina dimineții, amintindu-i, prin vastitatea sa, de apropiata despărțire.

Își trecu privirea peste restul pasagerilor. Toți dormeau. Judith aținise cu capul pe umărul lui Charles, care sforăia grozav pe locul de lângă fereastra opusă. Anne nu își putu reține un zâmbet.

Trăsura îi purtase prin noapte tot mai aproape de corabie și de momentul despărțirii. Își aminti că, înainte de a aținipi la rându-i, văzuse că Thomas dormea pe locul din fața sa, iar John stătea întins pe restul banchetei, cu capul în poala bărbatului. Acum, fiul și soțul ei dormeau îmbrățișați. Pare-se că pe parcursul nopții Thomas se întinsese pe banchetă, iar copilul se cuibărise la pieptul său. Tatăl și fiul dormeau strângându-se în brațe, învăluiți în lumina caldă a răsăritului de soare. Anne se întoarse din nou spre fereastră, încercând să-și înăbușe suspinele.

După ce se liniști puțin, își întoarse fața spre John și Thomas și rămase așa, sorbindu-le din priviri pe cele mai scumpe ființe din viața ei, până când trăsura trecu peste o groapă adâncă, zgâlțâind grozav pe toată lumea.

Charles se trezi cu un horcăit, își frecă ochii, apoi scoase capul pe fereastră și îi strigă blând vizitiului:

— Măi George, fii și dumneata cu mai multă băgare de seamă!

— Îs eu, Harry, sir. George doarme, răspunse cu voioșie în glas tânărul argat. Îmi cer iertare pentru hurducături, dar mă tem că n-am ce-i face. Drumul de țară e de vină.

Charles se aplecă mai tare în afară.

— Da, ai dreptate, spuse el, studiind terenul. Și văd că am ajuns la mare.

— Așa este, dar, înainte de toate, bună dimineața, stăpâne! Da, am ajuns la mare, și asta într-un răstimp foarte scurt.

— Fii bun și oprește trăsura, să ne dezmorțim cu toții picioarele.

— Desigur, sir. Văd puțin mai încolo un loc de popas.

Când trăsura se opri, pasagerii se dădură jos și făcură câțiva pași, întinzându-și brațele și picioarele amorțite. Harry îi trezi pe vizitiu și pe ceilalți doi argați și coborâră toți patru de pe acoperișul trăsurii.

Anne împărți tuturor căni pline cu cidru subțiat cu apă, apoi luă desaga cu merinde din mâinile lui Harry și începu să întindă masa.

— Ce priveliște minunată! observă Charles. Unde-i flăcăiașul nostru? adăugă el, privind în jur.

— Nu s-a trezit încă, răspunse Thomas, oprindu-se în dreptul lui.

Cei doi bărbați rămaseră o vreme nemișcați, admirând panorama verde-albastră ce li se deschidea înaintea ochilor. Era, într-adevăr, o priveliște superbă. Dincolo de popas, drumul cobora șerpuind pe o faleză stâncoasă abruptă, acoperită cu arbuști de iarbă-neagră. Dedesubt, în brațele ocrotitoare ale unui golfuleț, se întindea un sat cu case de piatră cenușie. Aici, coasta făcea o cută strânsă, astfel încât căușul golfului era orientat aproape direct spre nord. Primele raze ale soarelui cădeau oblic pe faleza înaltă, formând o linie de lumini și umbre. De pe chei răzbea zvon de glasuri. Privind într-acolo, văzură șiruri de mateloți cărând saci și lăzi cu provizii,

încrucișându-se pe pasarelele din scânduri ale celor două corăbii cu catarge înalte care se aflau în port.

— Nimic nu se compară cu frumusețea districtului North Devon într-o zi cu soare, spuse Judith, apropiindu-se de ei. Doar că, din păcate, cei de aici nu prea au parte de multe zile însorite.

— Așa este. Am auzit că în această regiune marea poate fi foarte furioasă, spuse Thomas în șoaptă, de teamă să nu o îngrijoreze pe Anne.

— Nu degeaba o numesc mateloții Coasta sălbatică, zise Judith.

Thomas știa că, provenind dintr-o familie de galezi care se ocupase de generații întregi cu comerțul pe apă și pe uscat, Judith cunoștea mai bine decât oricine condițiile de navigare de-a lungul coastelor britanice.

— Tatăl meu obișnuia să spună că nu există pescari mai iscusiți decât cei din Devon și Cornwall – mateloți și ofițeri așijderea – continuă femeia. Doar că prea puțini dintre ei sunt dispuși să se despartă de mult iubitele lor ținuturi natale. Ceea ce, văzând cât de minunat este totul în jur într-o zi însorită ca aceasta, este lesne de înțeles.

De pe chei se auzi strigătul unui ofițer, urmat imediat de un sunet de goarnă.

— Căpitanul dorește, fără îndoială, să ridice pânzele înainte să se strice vremea, spuse Charles. Nu ar trebui să mai zăbovim mult.

În momentul acela, Anne îi anunță că micul dejun este pregătit. Între timp, micul John se trezise și era extrem de entuziasmat de tot ceea ce se petrecea. Pentru el, a dormi în trăsură și a mânca pâine și brânză la marginea drumului însemna o adevărată aventură.

Când trăsura reintră pe drum și începu să coboare, o caravană de căruțe și diligențe apăru din urmă și îi depăși. Bărbații dădură binețe călătorilor și le făcură cu mâna. Privind prin fereastra deschisă, Anne observă că femeile din caravană păreau epuizate și îndurerate. Una dintre ele schiță un salut obosit, iar Anne îi răspunse cu un gest

aproape solemn. Erau tovarășe de suferință. Bărbații se gândeau cu entuziasm la începerea unei noi vieți și vedeau voiajul peste ocean ca pe o provocare, ca pe o aventură. Femeile în schimb, la gândul că își lasă în urmă familiile, prietenii și tot ceea ce cunoscuseră până atunci, erau doborâte de durere.

Când trăsura opri lângă docuri, Charles și Thomas săriră să îi ajute pe ceilalți călători la descărcarea boccelelor, a cuferelor și a butoaielor.

Anne îi privea, stând în picioare alături de Judith și ținându-l strâns de mână pe micul John.

— Lady Harrow?

Ambele femei se întoarseră în același timp. Cu excepția unei singure persoane, nimeni dintre cei prezenți aici nu ar fi trebuit să le cunoască adevărata identitate. În fața lor stătea un tânăr îmbrăcat într-o mantie neagră, tipică pentru disidenți, de sub care se ițea un guler preoțesc alb.

— Sunteți, cumva, pastorul Fields? întrebă Anne.

— Da, răspunse tânărul scoțându-și pălăria și înclinându-se înaintea ei.

— Iar eu voi călători împreună cu soțul meu, Thomas, sub numele de Anne Malvern, spuse ea în șoaptă.

— Vai, desigur! Vă rog să mă iertați.

— Malvern, repetă Anne în timp ce bărbatul căuta numele pe lista de călători.

Hotărâseră să folosească numele de fată al bunicii lui Thomas. Pentru ca John să nu audă restul discuției, Judith îl luă de mână și îl duse să urmărească încărcarea corabiei.

— Gata, am găsit, spuse pastorul. Vă asigur că eu și soția mea suntem singurii care vă cunosc adevărata identitate.

— După ce vom fi ajuns cu bine în larg, ne vom folosi bucuroși numele adevărate, răspunse Anne. Am ales să ne ascundem momentan identitatea pentru a ne proteja atât pe noi înșine, cât și pe ceilalți pasageri.

— De bună seamă. Și vă asigur că nu sunteți singurii care se vor îmbarca astăzi sub nume false, spuse tânărul, ținându-și pălăria în mâini. Adevărul este că voiam să vă mulțumesc pentru generoasa dumneavoastră donație.

— Mă bucur că am avut posibilitatea de a-i ajuta pe ceilalți, răspunse Anne zâmbind. Vă doresc să folosiți și să administrați aceste daruri cu înțelepciune, domnule pastor.

— Milady ...

— Domnule, vă reamintesc că vă adresați doamnei Malvern.

— Nu am cuvinte să vă mulțumesc, stimată doamnă. Grație donațiilor făcute cu atâta amabilitate de dumneavoastră, azi întreaga noastră congregație va putea să se îmbarce pe vas. Ba mai mult, acum chiar și cele mai sărace dintre familii au tot ceea ce le este de trebuință pentru călătorie – alimente proaspete, pături, medicamente – și uneltele necesare pentru a-și clădi un nou cămin peste ocean.

— Singura mea rugăminte este ca acest dar să rămână un secret știut numai de noi și de Dumnezeu.

— Cum doriți, stimată doamnă. Mă scuzați, dar îmi era cu neputință să nu vă adresez mulțumiri pentru bunătatea de care ați dat dovadă.

Pastorul făcu un pas înapoi și adăugă:

— Acum trebuie să mă întorc la familia mea. După ce vom fi ajuns cu bine în larg, eu și soția mea vă vom prezenta așa cum se cuvine celorlalți pasageri.

Anne stătea pe un cufăr, ținându-și copilașul pe genunchi și încercând să nu îl strângă prea tare în brațe. Micul John sporovăia voios, acaparat de toate lucrurile fascinante care se întâmplau în jurul lui.

— Privește, mămico, privește acolo! exclamă el arătând spre o ladă cu găini, ce tocmai era urcată la bordul navei.

Din fericire, Anne nu era nevoită să răspundă decât foarte rar. Depunea un efort eroic să își reprime lacrimile.

Încărcarea corabiei luă sfârșit repede ... Mult prea repede ... Soarele strălucea sus pe cer, era cald și plăcut, marea, liniștită, iar vântul blând ce sufla dinspre sud, îmbietor. Când căpitanul începu să strige impacientat, Charles se apropie și murmură:

— Mă tem că a venit momentul, draga mea.

— Trebuie să pleci? întrebă John privind în sus, în ochii mamei.

— Da, scumpul meu. După cum ți-am mai spus, bunicul Andrew este bolnav și ...

— Și că trebuie să te duci să îl ajuți să se facă iar bine, încheie copilul fraza în locul ei. Și pleacă și tati cu tine?

— Păi cineva trebuie să vină să aibă grijă de mine, nu-i așa?

John încuviință solemn din cap.

— Ești tristă, mămico?

— Da, sunt tristă, pentru că are să-mi fie tare dor de tine, puiul mamei. Dar să știi că am să mă gândesc la tine în fiecare zi, am să mă rog pentru tine și am să aștept cu nerăbdare clipa în care voi putea să te strâng din nou în brațe!

Faptul că reușea să rostească aceste cuvinte cu atât de mult calm o surprindea și îi dădea totodată putere. Era ca și cum sufletul ei s-ar fi detașat de trup și ar fi urmărit conversația de la distanță. Ochii nu îi lăcrimau, vocea nu îi tremura, iar asta se datora doar păcii imense care pusese stăpânire pe ea.

— Promite-mi că ai să fii cuminte și că ai să asculți de ...

— De unchiul Charles și de mătușa Judith, spuse copilul.

În ultimele zile avuseseră de atâtea ori această conversație, încât acum știa replicile pe de rost.

— Da, dragul meu.

— Și de Maisy.

— Ei te vor ocroti și vor avea grijă de tine, fiindcă te iubesc cu toții foarte mult. Iar acum îmbrățișează-mă, dă-mi o sărutare și spune-mi că mă iubești.

— Te iubesc, mămico, spuse copilul, privind-o cu ochii săi albaștri și inocenți.

Anne îi sărută obrazul, părul mătăsos de pe frunte, inspiră cu nesaț parfumul lui cald și apoi făcu cel mai dureros lucru din toată viața ei: îi dădu drumul.

Se așteptase ca în acest moment lacrimile să-i șiroiască pe obraji, dar descoperi și de această dată, nu fără o oarecare uimire, că fața îi era în continuare uscată. Îl urmări cu privirea pe Thomas, care se aplecă să-și ia rămas-bun de la copil, și observă că el abia mai putea să vorbească printre suspine. O lăsă pe Judith să îl mângâie pe spate – ei doi vor avea timp să se țină în brațe și să-și aline reciproc durerea când vor fi pe navă.

Se strânseră cu toții, cu micuțul John în mijloc, și începură să se roage. Apoi se îmbrățișară și își spuseră rămas-bun. Toți, în afară de Anne. Tânăra urmărea totul ca prin vis și nu deveni pe deplin conștientă de realitatea despărțirii decât în clipa în care John fu urcat în trăsură. Charles spuse ceva. Știa că unchiul său vrea să-i dea scrisoarea pe care o pregătise pentru Andrew, dar în momentul acela pur și simplu nu avea puterea de a-și mișca mâinile, iar în mintea ei nu era loc decât pentru copil. John scoase capul pe fereastră, și razele soarelui îi mângâiară părul. Anne încercă din răsputeri să-și înfrâneze lacrimile. Trebuia să își vadă clar copilul. Aceasta era imaginea pe care voia să și-o amintească ori de câte ori avea să-și închidă ochii în săptămânile și lunile ce urmau. Aceasta era imaginea care îi va da putere.

— Vino, draga mea! îi șopti Thomas. E timpul să mergem.

Îl lăsă să o ia de braț și porniră împreună spre vas. Când ajunse în dreptul schelei, se întoarse și întinse brațul, cu palma deschisă, spre fiul său.

— Rămas-bun, scumpul meu!

Când ajunseră la bordul navei, lăsă mâna soțului său, se duse la parapet și rămase cu privirea ațintită asupra tabloului însorit de dedesubt. Thomas se opri în spatele ei. Era recunoscătoare pentru tăria lui liniștitoare. Îl auzi strigându-le celor de jos ultimele cuvinte de despărțire și îl lăsă să vorbească în numele amândurora. Apoi

mateloții ridicară schela și azvârliră frânghiile pe punte. Nava își înălță pânzele și se puse în mișcare. Deși îi era greu să își rețină lacrimile atâta vreme cât își vedea copilașul, Anne era hotărâtă să nu se piardă cu firea.

În cele din urmă însă, uscatul se pierdu în depărtare. Portul părea acum o tipsie împrejmuită de stânci, iar satul, o pietricică pe un povârniș de smarald. Apoi nu mai văzu nimic în afară de reflexiile aurii ale razelor ce mângâiau valurile unduitoare ale mării. În momentul acela, își lipi fața de pieptul soțului ei și, la fel cum făceau mai toate femeile adunate lângă balustradă, începu să verse lacrimi amare.

Capitolul 13

Pentru Anne, voiajul se dovedi a fi cu totul altfel decât prima ei călătorie peste ocean.

Atunci era în doliu după Cyril, primul ei soţ, şi, la insistenţele lui Nicole, se învoise să pornească spre Anglia. Călătorise în toiul iernii, în cala unei corăbii azvârlite de colo-colo pe o mare zbuciumată de furtună. Vântul rece şuiera sălbatic, talazurile uriaşe se spărgeau cu zgomot de bordul corabiei, pasagerii gemeau, iar sufletul ei era cernit. Faptul că îl avea alături pe micuţul John, scumpul său bebeluş, fusese pe atunci singurul lucru care o împiedicase să cadă pradă întunericului ce ameninţa să o înghită.

În primele zile ale celei de-a doua călătorii, Anne se prăpădise de dorul copilului. Îşi simţea inima zdrobită de durere. În nopţile nedormite, când din jur răzbeau până la ea suspinele altor femei ce jeleau, la rândul lor, despărţirea de cei dragi, Anne resimţea o parte din durerea prin care trecuseră cândva mamele sale. Ambele ei mame.

Ştia de mică faptul că, în încercarea de a-i salva viaţa, mama ei naturală, o franţuzoaică, o încredinţase prietenei sale Catherine, pentru ca aceasta să o ducă la un doctor englez. Aflase şi că, în timp ce Catherine se afla la Halifax, britanicii îi surghiuniseră pe acadieni, împrăştiindu-i în cele patru zări. Anne fusese apoi

crescută de familia de englezi, dragii ei Andrew și Catherine, iar dubla ei moștenire culturală rămăsese tot timpul parte din ea, la fel ca numele, părul, ochii, respirația.

Totuși, deși cunoscuse dintotdeauna drama celor două femei, nu putuse să le înțeleagă cu adevărat suferința – până acum, când o trăia pe propria-i piele.

Dar eu am să-l revăd pe John. În curând voi fi din nou alături de el, își repeta ea întruna, întrebându-se uneori cum a putut Louise să îndure o asemenea suferință, să trăiască fără să știe ... Ea, cel puțin, știa unde se afla odorul ei, știa că îl lăsase pe mâini bune, acasă.

În primele două nopți petrecute pe vas, Anne nu dormise decât câteva ceasuri. Mânca doar pentru că Thomas îi punea mâncarea în față și îi spunea că trebuie să se hrănească. Ieșea din cabină doar atunci când el o lua de mână și o conducea pe punte. În zorii celei de-a treia zile – o duminică – Thomas îi aduse la pat un bol plin cu ceai negru, apoi o conduse până la încăperea unde restul femeilor se adunaseră deja pentru a se spăla și a se îmbrăca pentru slujba de dimineață.

Între timp, toată lumea de pe vas aflase adevărata lor identitate și faptul că fuseseră nevoiți să-și lase fiul în Anglia. Celelalte femei își dezvăluiau, la rândul lor, tragicele povești de viață, dar Anne, incapabilă să suporte atâta suferință, încercase să-și închidă ochii și urechile la lacrimile și cuvintele lor. Totuși, dimineața aceasta era diferită. Când se întoarse în sala principală și se așeză, alături de ceilalți, la masa centrală pentru a servi un mic dejun alcătuit din pâine, ceai și compot de mere, Anne simți un fior în inimă, ca și cum o voce dumnezeiască i-ar fi vorbit în șoaptă.

Pe durata călătoriei, atât ea, cât și Thomas adoptaseră stilul vestimentar al disidenților – straie negre sau gri, țesute în casă. Thomas purta o manta lungă de culoare neagră și o pălărie cu boruri tari. Anne își strânsese părul la spate, își pusese pe cap o bonetă scrobită, albă, cu șnururile legate sub bărbie. De îndată ce șeful de

echipaj sună din goarnă, chemând pe punte marinarii de serviciu și invitându-i pe ceilalți la micul dejun, toți pasagerii porniră spre punte, unde fură întâmpinați de către căpitan. Acesta își scoase pălăria și își înclină capul în dreptul celui mai vârstnic dintre cei doi pastori.

— În fiecare duminică, obișnuiesc să le citesc oamenilor mei pasaje din Scriptură, spuse el. Totuși, ar fi minunat ca slujba de astăzi să fie ținută de un adevărat slujitor al bisericii.

— Primim invitația cu cea mai mare plăcere! Membrii echipajului sunt bineveniți să se alăture congregației noastre.

Slujba începu cu o cântare, urmată de o a doua și apoi de o a treia. Un bărbat cânta la concertină, altul la muzicuță și un al treilea la cimpoi. Nimeni nu avea o carte de imnuri religioase pentru simplul motiv că nimeni nu avea nevoie de așa ceva. Erau un grup unit printr-o credință comună, oameni ce Îl slăviseră împreună pe Domnul ani la rândul. Așa că întâmpinară răsăritul soarelui printr-un canon pe patru voci, ce îi făcu pe marinari să se uite unii la alții cu ochii mari de uimire.

Când începură să intoneze cea de-a patra cântare, Anne își ridică ușor privirea și scrută înălțimile. Navigau cu toate velele ridicate – o masă de pânze umflate de vânt, pictate în nuanțe roșiatice de razele soarelui ce răsărea din ape, undeva în spatele corabiei. Cerul era de un albastru desăvârșit, fără urmă de nori. Bordajul navei scârțâia, iar puntea de sub picioarele ei nu stătea o clipă locului. În dreptul tribordului planau doi albatroși, cu capetele întoarse spre ei, ca și cum ar fi căutat să audă mai bine cântările.

Bărbatul care îi întâmpinase pe chei, cel mai tânăr dintre cei doi pastori, deschise Biblia și începu să citească din Evanghelia după Ioan. Anne asculta cu atenție, minunându-se că se poate concentra asupra cuvintelor. Ceața din mintea și din inima ei începea să se ridice.

Inspiră adânc și simți ca și cum ar fi fost pentru prima oară când își umplea plămânii cu aer de la îmbarcare încoace. Inspiră din nou,

fără a expira imediat, ca un om care se ridică din patul de suferință și își ține o clipă răsuflarea, pentru a se convinge că este adevărat, că totul este din nou în ordine. Trase din nou aer în piept și observă că durerea din suflet i se domolise. Scumpul ei John îi lipsea în continuare și avea să îi lipsească până vor fi din nou împreună. Și totuși, acum se împăcase cu situația și era din nou în stare să privească atât spre viitor, cât și spre trecut, fără a simți că i se rupe inima de durere.

— Lăudat fie Domnul!

Preț de o clipă crezu că ea însăși rostise cuvintele, pentru că exact asta simțea: recunoștință. Dar nu, ele fuseseră de fapt murmurate de soțul său. Se întoarse spre el și îi întâlni privirea caldă și iubitoare.

— Ai revenit, șopti Thomas.

Anne întinse brațul și îl luă de mână, fără a-i păsa că nu era un gest tocmai cuvenit în situația de față.

— Da. Sunt aici.

Capitolul 14

— Trebuie să facem prăjitură cu prune.

— Prăjitură cu prune? Credeam că nu prea te dai în vânt după ea, spuse Judith nedumerită.

Deşi mai toţi copiii îndrăgeau acest desert, nepotul ei se dovedise a fi o excepţie. Femeia îşi aminti că, atunci când gustase pentru prima oară o prăjitură cu prune, John luase doar câteva guri şi apoi împinsese bolul la o parte. „Gata, mi-a ajuns, anunţase el ca un om mare. Să nu mi se îngroaşe talia."

Judith îşi dusese mâna la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul, aruncând o privire întrebătoare spre bona copilului. Oare John o fi auzit-o pe ea spunând asemenea cuvinte? Trebuia să o roage să fie atentă la ceea ce spune de faţă cu tânărul stăpân al casei, care asimila cu repeziciune tot ce auzea în jur.

Reveni cu gândurile în prezent. John stătea rezemat de genunchiul ei – poziţie confortabilă pentru el şi liniştitoare pentru ea.

— Îi place lui mami, răspunse el pe un ton uşor abătut. Poate că se întoarce azi şi eu vreau să o aşteptăm cu prăjitură.

Judith simţi că i se înceţoşează ochii. Ştia că lui John îi era dor de mama sa. Deşi se străduiau, împreună cu Charles, să îi ocupe timpul cu fel de fel de activităţi plăcute, nu aveau cum să îi abată gândurile de la cea mai importantă fiinţă din viaţa lui.

— Am să vorbesc cu bucătăreasa, spuse ea mângâindu-i tandru pletele castanii.

Pur și simplu nu putea să-i spună copilului că mama sa nu se va întoarce nici azi, nici mâine și în nicio altă zi din viitorul apropiat.

Băiețelul își ridică privirea și îi zâmbi, aparent mulțumit de răspuns, apoi țâșni spre etajera în care își ținea cărțile și jucăriile.

— Bunico, vrei să-mi citești o poveste?

Lui Judith îi plăcea la nebunie să îi citească. Savura împreună cu el misterul și aventurile din cărțile pentru copii și adora să îl simtă aproape, cuibărit lângă ea. Să simtă parfumul proaspăt pe care îl emana trupușorul lui cald după baia de dimineață, să se bucure văzând încrederea deplină pe care o avea în ea. Și mai era ceva. O amintire dulce-amară îngropată în adâncul sufletului său, despre care Judith nu vorbea nimănui. Băiatul îi aducea aminte de fiul ei, Cyril – tatăl lui John –, care se petrecuse din viață imediat după nașterea copilului său.

Întrebarea lui John fusese una mai degrabă retorică. Știa că răspunsul nu putea să fie decât unul singur, așa că începu să caute cartea potrivită, iar Judith se trase la o parte în fotoliu, făcându-i loc să se așeze alături.

Pentru ea, acesta era unul dintre cele mai plăcute momente ale zilei. John obișnuia să se scoale cu noaptea-n cap, când soarele abia ce începea să răsară la orizont, dar pe Judith nu o deranja defel să-și părăsească patul cald și să se ducă în camera copilului. Avea o înțelegere cu bona, care îmbăia și îmbrăca băiatul, apoi se retrăgea în bucătărie pentru a pregăti micul dejun. Judith savura fiecare clipă petrecută alături de nepotul ei, sperând în secret ca slujnica să fie cât mai puțin eficientă și să apară cât mai târziu cu bucatele.

Când preluaseră tutela lui John după plecarea părinților lui, Charles fusese cât se poate de ferm.

— Nu trebuie să-l răsfățăm prea tare pe băiat. E un copil adorabil, iar mie îmi vine foarte greu să rezist farmecului său. Totuși, dacă nu vrem să ni se urce în cap, va trebui să impunem niște reguli. Nu putem

să-i îngăduim să devină indisciplinat și să alerge liber prin toată casa. Pentru binele lui, trebuie să menținem ordinea și disciplina. Nu vrem ca la întoarcere Anne să găsească un copil răzgâiat.

Judith încuviințase din cap. Charles avea, de bună seamă, dreptate, dar, ah, nu ar fi fost minunat să-și poată petrece întreaga zi în compania acestui băiețel încântător?...

În urma acelei discuții, stabiliseră un program zilnic strict, pe care Charles îl respecta cu sfințenie, deși Judith sesizase în repetate rânduri cât de mult și-ar fi dorit el să-și încalce propriile reguli. Totuși, Charles făcuse alegerea corectă. Nu puteau să permită ca micuțul să pună stăpânire pe întreaga suflare din gospodărie. Prin urmare, căzuseră de acord ca Judith să petreacă în compania copilului primele ore ale dimineții și un pic de timp după-masa, când bona își servea ceaiul. Charles își revendicase orele de dinainte de prânz. Atunci, cei doi obișnuiau să hoinărească împreună prin grădinile conacului, să coboare până la pârâu sau să se plimbe călare prin sat – momente în care îți era mai mare dragul să vezi cât de mândru stă John pe șa, în fața lui Charles. În mod obișnuit, copiii de condiția lui călăreau singuri pe un ponei, însoțiți de un rândaș care ținea dârlogii, dar Charles era potrivnic unei asemenea idei.

— Are la dispoziție o viață întreagă pentru a călări singur, îi mărturisise el lui Judith. Vreau să mă bucur de acest răstimp scurt în care pot să-l țin lângă mine pe șa, ascultându-i sporovăiala de copil.

Înainte de a lua cina, Judith și Charles îi făceau o ultimă vizită lui John, pentru a-l înveli în pătuț și pentru a spune împreună rugăciunea de seară. Era un moment special pentru tustrei, deși aproape de fiecare dată când auzea cum copilul Îl roagă pe Dumnezeu să aibă foarte, foarte mare grijă de mămica și de tăticul lui, Judith simțea că îi dau lacrimile. Următoarea rugăminte a micuțului era la fel de înduioșătoare și de sinceră: „Doamne, Te rog frumos să îl faci bine pe bunicul Andrew, ca mămica mea să poată veni acasă."

John se urcă pe fotoliu lângă Judith, întrerupându-i reveria. Femeia își trecu brațul peste umerii lui și îl trase mai aproape.

— Și, ia spune-mi, despre ce este vorba în carte, dragul bunicii?

— Despre un bărbat care cântă la un ... la ceva care ... ăăă ... care face muzică.

— Care face muzică? Da, așa este. E un instrument numit pian.

— Și cum face un pian muzica? întrebă copilul, cu ochii mari de curiozitate.

— Păi face ... Scoate sunete, sunete frumoase ... Muzicale, da, sunete muzicale.

— Tare-aș vrea să am și eu un pian din ăsta de sunete!

— Ei bine ... noi, de fapt, chiar avem unul. Jos, în salon.

— Zău? exclamă copilul, radiind de încântare. Pot să-l pun și eu să facă muzică?

— Hmm ... Nu prea cred ... El nu se lasă ușor, trebuie să știi să cânți la pian. Nici eu nu știu.

— Bona știe?

— Ah, sunt convinsă că nu.

— Dar unchiul?

Fusese învățat să îi spună unchiului mamei sale „unchiul Charles", dar atunci când vorbea cu însuflețire despre ceva, se întâmpla să aleagă varianta mai scurtă.

— Nu știu ca unchiul Charles să fi cântat vreodată la pian, dar să știi că am să-l întreb.

— Cineva trebuie să cânte la el, altfel de ce-l avem? insistă copilul.

Judith zâmbi.

— Îți făgăduiesc că am să vorbesc despre asta cu unchiul Charles. Chiar azi, la cină.

John dădu încet din cap. Era clar că, în viziunea lui, chestiunea nu suporta niciun fel de amânare.

— Iar acum, hai să terminăm de citit povestirea înainte să se întoarcă bona.

Copilul își întoarse privirea spre paginile cărții și mângâie cu o tandrețe nemărginită ilustrația instrumentului. În momentul acela, Judith hotărî că trebuie să îi vorbească lui Charles fără de întârziere.

Deși nu se cântase niciodată la pian în preajma lui, copilul simțea o atracție neobișnuit de puternică față de acest instrument. Să fi avut un talent înnăscut pentru muzică? Dacă da, atunci trebuie să îl ajute să își descopere și să își dezvolte acest talent.

— Bună dimineața, draga mea! spuse Charles zâmbind când Judith intră în bibliotecă. Ai dormit bine? întrebă el, lăsând deoparte gazeta londoneză pe care o citea.

Judith îi răspunse printr-un zâmbet și încuviință din cap.

— Tocmai vin de la John, spuse ea în timp ce traversa încăperea.

— Ce mai face băiatul nostru?

— E bine. E foarte bine, din câte îmi dau eu seama. Trebuie să recunosc că azi m-a surprins foarte tare, zise femeia, rezemându-se de biroul lui din lemn de mahon.

Charles se aplecă înainte, privind concentrat chipul soției sale, care continuă:

— Are o carte nouă – una dintre cele pe care le-ai comandat de la Londra. Bona mi-a spus că John a rugat-o și pe ea să i-o citească în repetate rânduri. Este povestea acelui tânăr prodigios, pe nume Mozart. John adoră cartea aceea și mai cu seamă pianul. Mi-a spus că i-ar plăcea la nebunie să aibă și el unul. Când i-am spus că, de fapt, noi avem deja un pian în salon, m-a întrebat dacă poate să îl audă cântând.

Charles, care o asculta cu atenție, înțelese imediat încotro se îndrepta discuția.

— Dar este încă prea mic!

— Și Mozart a învățat de mic să cânte la pian, rispostă moale Judith.

Charles dădu din cap, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, făcând pielea să scârțâie sub greutatea sa. Își drese glasul, dar nu spuse nimic. Privirea îi era ațintită undeva departe, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte de un lucru care îi scăpa. Sau care îi provoca prea multă durere.

— Mama obișnuia să cânte la pianul acela, spuse el într-un sfârșit, cu vocea ușor răgușită. Țin minte că mă furișam afară din camera mea și mă ascundeam în spatele draperiilor pentru a o asculta. Odată am ațipit, iar „dispariția" mea a pus pe jar toată suflarea din casă, adăugă el, râzând ușor. Când am fost în cele din urmă găsit, în loc să mă mustre și să mă trimită imediat în camera mea, mama m-a ridicat lângă ea pe bancă și a mai cântat o melodie înainte de a mă trimite înapoi cu guvernanta. Din momentul acela, mă invita în salon în fiecare seară și mă lăsa să o ascult cântând. Iar eu savuram fiecare clipă. După moartea ei ...

I se puse un nod în gât și trebui să se oprească.

— Nimeni nu a mai cântat la pianul acela după moartea ei, încheie el în cele din urmă, cu privirea îndurerată.

Judith așteptă ca soțul ei să se reculeagă, apoi ocoli masa și își așeză blând mâna pe umărul lui. Charles ridică brațul și îi strânse mâna într-a sa.

— Te-ar deranja să auzi pe altcineva cântând la pianul acela?

— Nu, nicidecum, veni imediat răspunsul lui. Ba chiar mi-ar face plăcere.

— Cred că și lui John i-ar plăcea.

— Totuși, există o problemă, spuse Charles, lăsându-se pe spătarul scaunului și ridicându-și privirea spre ea. Niciunul dintre noi nu știe să cânte la pian – asta dacă nu cumva tu ...

— O, nu! spuse Judith zâmbind, după care oftă ușor. Din păcate, nu am avut parte de o educație muzicală.

— Bănuiesc că nici bona ...

— Am întrebat-o deja. Nu are nici măcar înclinații, darămite cunoștințe muzicale.

Charles se aplecă înainte, făcând scaunul să scârțâie din nou, și se sprijini cu mâinile de masă.

— Trebuie să existe o soluție. Dacă băiatul vrea muzică, o va avea.

Judith zâmbi. Știa că soțul ei va fi dispus la orice pentru a face posibil lucrul acesta.

— Ne vedem la micul dejun, îi șopti ea, sărutându-l pe obraz.

Capitolul 15

Un voiaj de cinci zile era o bagatelă, o nimica toată pentru niște matrozi încercați, dar pentru Nicole, Gordon și restul pasagerilor de pe vas, călătoria aceasta durase parcă o veșnicie. Acum, pe când soarele se apropia de asfințit, navigau în sfârșit prin Golful Fundy, îndreptându-se spre Golful Cobequid.

Când văzu promontoriul din Georgetown ridicându-se semeț și verde ca smaradul în dreapta ei, Nicole simți că o trece un fior de emoție. Se aplecă înainte, rezemându-se cu coatele pe balustrada de la tribord. Îl auzi pe Gordon dând niște ordine scurte. Admira stăpânirea de sine de care dăduse dovadă logodnicul ei încă de când trecuseră de flota britanică ancorată în portul Halifax. Mateloții forfoteau în jurul ei, cățărându-se pe scările de frânghii, desfășurând pânzele. Nicole rămase cu privirea ațintită spre îndrăgitul promontoriu, pe care petrecuse atâtea clipe minunate împreună cu Anne.

Pe parcursul celor cinci zile, auziseră de trei ori răsunetul infernal al războiului maritim. Prima dată se petrecuse într-o seară, când în depărtare izbucniseră niște bubuituri de tun, apoi văzuseră la orizont o ceață roșiatică, despre care, la început, Nicole ar fi vrut să creadă că nu este decât un al doilea asfințit. Totuși, când Gordon dăduse ordin să se stingă toate felinarele și să fie strânse toate velele, tânăra înțelesese prea bine care era, de fapt, adevărul.

În cea de-a doua zi a voiajului, Gordon înălțase pe catarg drapelul britanic. Nicole știa că asta însemna a arbora un pavilion fals, dar, având în vedere faptul că navigau drept spre navele blocadei britanice, era limpede motivul pentru care Gordon recursese la o asemenea tactică, așa că renunțase să mai spună ceva. Totuși, pesemne că bărbatul îi sesizase îngrijorarea, căci se grăbise să traverseze duneta până la ea și să îi explice că va face tot ce îi stătea în putință pentru a înapoia nava proprietarilor săi de drept. Pentru că, în ochii lui, aceasta era în continuare o corabie britanică. Nicole preferase să nu observe cu glas tare faptul că era, într-adevăr, o navă britanică, dar al cărei echipaj era loial cauzei americane. Ceea ce însemna că, dacă ar fi fost capturați de oricare dintre taberele aflate în conflict ... Dar nu avusese curajul să-și ducă acel gând până la capăt.

Totuși, faptul că arborau pavilionul britanic și că navigau cu îndrăzneală direct spre navele inamicului a făcut să nu fie opriți nici măcar o dată. Au trecut de două ori pe lângă nave britanice, care i-au salutat prin salve de tun. Gordon a răspuns de fiecare dată așijderea, înălțând și coborând pavilionul. Nava continuase să navigheze spre nord, ocolind portul Halifax și apoi intrând ca o săgeată în golful Fundy.

— Cât de bine îmi amintesc acest promontoriu, spuse Gordon, care se apropiase pe nesimțite, și acum stătea chiar lângă ea. Eram ferm hotărât să-mi declar sentimentele în ziua în care ne-am dus împreună acolo.

— Știu, răspunse încet Nicole, lipindu-și umărul de brațul lui.

Aici, la bordul navei, nu putea să-și arate afecțiunea mai mult de atât. Când se află în public, un căpitan de vas trebuie să fie văzut ca o figură solitară, îi spusese odată Gordon. Totuși, înainte de acest voiaj, Nicole nu înțelesese niciodată cât de adevărate erau aceste cuvinte.

— Știam ce simți pentru mine. Dar *eu* nu eram sigură de sentimentele mele, așa că nu puteam să te las să vorbești.

— Da, știai, încuviință Gordon. Știai ce simțim amândoi. La fel cum știai că duc o viață lipsită de credință, lipsită de o busolă divină.

Nicole își îndepărtă de pe față pletele răvășite de vânt și privi în sus, spre chipul logodnicului ei.

— Nu ți-am mulțumit niciodată pentru tăria ta, pentru statornicia credinței tale în Dumnezeu, spuse încet Gordon. Totuși, acum te rog să îmi îngădui să îndrept lucrul acesta, adăugă el, încercând să-și ascundă tremurul din voce. Deși amândoi nutream aceleași simțăminte, tu ai avut tăria să nu cedezi. Și tocmai de acest refuz avea nevoie inima mea mult prea mândră și îndărătnică. Îți mulțumesc, draga mea, că ai făcut din mine bărbatul care sunt azi. Bărbatul care poate să rostească aceste cuvinte fără să se rușineze.

— Iubitul meu!... murmură Nicole, încercând din răsputeri să-și înfrâneze pornirea de a se arunca în brațele lui.

Se priviră îndelung, și asta îi umplu sufletul de liniște.

— Nu m-am mai simțit atât de calmă de când am pornit din Marblehead ...

— E greu să găsești pace sufletească atunci când ești înconjurat tot timpul de primejdii – fie ele reale sau închipuite, zise Gordon.

— Dacă aș fi știut cât de greu va fi, nu te-aș fi rugat niciodată să mă aduci aici.

— Dacă era doar în interesul tău personal, probabil că aș fi fost nevoit să te refuz. Deși te iubesc din tot sufletul și știu cât de mult îți dorești să-ți vezi încă o dată părintele, nu aș fi putut să pun în pericol viețile atâtor oameni.

Înainte ca Gordon să apuce să vorbească despre scopul principal al acestei escale, Carter strigă de la timonă:

— Suntem gata pentru voltă, căpitane!

— Perfect, răspunse Gordon.

Se întoarse și, după ce se asigură că toate sunt la locul lor, strigă:

— Volta în vânt!

— Am înțeles, căpitane. Volta în vânt. Dați-i zor, băieți! strigă Carter, învârtind timona.

Corabia se roti, făcând vântul să treacă dintr-un bord în celălalt. Velele plesniră cu putere, marinarii traseră vârtos de parâme,

corabia se înclină grozav într-o parte și în curând promontoriul se pierdu în depărtare.

Spre vest, apele Golfului Cobequid străluceau sub razele soarelui ce asfințea. Spre est, întinsul apei, scufundat deja în întunericul înserării, era pictat în nuanțe de gri și albastru-închis. În timp ce corabia înainta în golfuleț, rafalele de vânt răvășeau dealurile din jur, fără a undui însă câtuși de puțin suprafața apei. Nicole rămase lângă copastie, până când apărură pe cer primele stele, ce păreau să-i ureze bun-venit acasă.

Planul lor era să ancoreze în secret, undeva în Golful Cobequid, pentru a evita confruntarea cu o navă britanică. Apele canadiene erau, fără doar și poate, în mâinile britanicilor, dar majoritatea satelor franceze din împrejurimi rămâneau ostile față de trupele și corăbiile engleze. Gordon nădăjduia să găsească un loc de ancorare în acest golfuleț izolat, pentru ca apoi să-și continue călătoria pe uscat până în Georgetown.

Carter i se alătură căpitanului la tribord și cei doi bărbați începură să scruteze coasta împreună. Nicole știa că se foloseau de ultimele raze ale soarelui pentru a găsi un loc bun de ancorare. După ce corabia va fi fost ancorată, urma să lase bărcile la apă și să vâslească până la mal, la adăpostul întunericului. De acolo, aveau să-și continue călătoria călare până în Georgetown, la casa părinților lui Nicole. Andrew și Catherine Harrow ajutaseră multă lume – atât francezi, cât și loialiști din coloniile sudice – să se stabilească în aceste ținuturi ce aparținuseră cândva acadienilor. Gordon spera că legătura lor cu familia Harrow le va asigura bunăvoința sătenilor și că aceștia nu le vor vorbi englezilor despre venirea lor.

Gordon și Carter studiau coasta cu ocheanele, consultându-se în șoaptă. În cele din urmă, ultima rază de soare păli încet și o lună aproape plină își făcu apariția pe cer, deasupra unui deal împădurit. Cei doi bărbați păreau să fi ajuns, în sfârșit, la o concluzie.

În stânga și în dreapta, se vedeau licărind felinarele din satele de pe coastă, dar drept înainte, totul era scufundat în întuneric și tăcere. Gordon se duse la timonă și îi dădu ordin cârmaciului să se apropie de uscat. Oamenii de pe catarge se grăbiră să strângă câteva pânze. De o parte și de alta a prorei, doi mateloți lansau peste bord fire cu plumb, pe care apoi le scoteau, anunțând de fiecare dată pe un ton cântat adâncimea apei. În cele din urmă, Gordon ordonă să se arunce ancora și să fie coborâtă barca.

Nicole fu transbordată cu grijă în ambarcațiunea ce aștepta dedesubt. Toate acestea se petrecură sub supravegherea atentă a lui Gordon, care așteptă să se îmbarce toți marinarii care fuseseră desemnați să-i însoțească pe uscat, și apoi i se alătură logodnicei sale.

Oamenii, cu toții mateloți încercați, vâsleau în tăcere. Gordon stătea la prova, alături de Carter, care îi îndruma pe vâslași pe mutește, printr-o simplă ridicare a mâinii. Datorită mareei înalte, reușiră să ajungă la mal fără să se împotmolească. Bărbații ridicară imediat vâslele, săriră în apă, o ajutară pe Nicole să coboare pe uscat, iar apoi împinseră barca pe mal și o adăpostiră sub un pâlc des de copaci.

Deși se străduiseră să le facă pe toate acestea în modul cel mai silențios cu putință, nu apucară să urce nici douăzeci de pași pe povârnișul dealului, că și auziră o voce strigându-le în limba franceză:

— Opriți! Sunteți încercuiți!

Carter apucă strâns brațul marinarului de lângă el și îi șopti printre dinți:

— Stai nemișcat!

— Nu faceți nicio mișcare, încuviință în șoaptă Gordon. Văd mai multe umbre printre copaci. În ambele părți.

Nicole privi prin întuneric spre Gordon, apoi strigă în limba franceză:

— Venim cu gânduri de pace!

— Atunci de ce trebuie să vă furișați în taina nopții? ripostă atacatorul nevăzut.

— Fiindcă ... fiindcă sunt vremuri periculoase, răspunse Nicole, încercând să-şi ascundă tremurul din voce.

Zgomot de paşi.

— Cum se face că o corabie cu pavilion britanic are la bord nişte susţinători ai cauzei americane şi o femeie ce ne cunoaşte graiul?

— Sunt una de-a voastră, răspunse Nicole.

— Una de-a noastră? pufni zeflemitor bărbatul. Na-ţi-o bună!

— Acesta este adevărul. Familia mea trăieşte în Georgetown.

— Georgetown este un sat britanic. Noi suntem acadieni.

— Şi eu aşijderea. Britanică şi acadiană deopotrivă.

Acadienii începură să se sfătuiască în şoaptă. La un moment dat, din direcţia cealaltă, se auzi foşnet de paşi şi un bărbat spuse:

— Aprindeţi o torţă!

La auzul vocii, Nicole tresări, dar înainte să înţeleagă motivul pentru care se emoţionase, conducătorul grupului de acadieni ripostă:

— Este periculos să aprindem torţele!

— Este la fel de periculos să comitem greşeli. Aprindeţi numaidecât o torţă!

Scăpără cremenea, iasca fumegă şi flacăra unei torţe începu să pâlpâie curând. Orbită de lumină, Nicole nu reuşi să distingă decât mâna celui care ţinea torţa.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă bărbatul. Este Nicole!

În momentul acela Nicole înţelese, în sfârşit, cine era. Deşi nu îl vedea din cauza întunericului, se avântă spre el cu braţele întinse.

— Guy! Unchiul meu scump şi drag!

Călătoreau însoţiţi de Guy – unchiul lui Nicole – şi de alţi patru săteni care fuseseră aleşi în acest scop, pentru că aveau cai şi puteau parcurge drumul pe întuneric, cunoscând ţinutul ca-n palmă.

Cei patru nu se arătaseră prea prietenoşi şi primitori nici chiar după ce Guy îşi strânsese nepoata în braţe, vărsând lacrimi de bucurie. După ce se desprinsese din îmbrăţişare, Nicole le explicase că trebuie să pornească neîntârziat către Georgetown. Cei patru

o ascultaseră posaci și, când Guy le-a cerut ajutorul, nu au spus nici da, nici ba, însă de însoțit, s-au învoit să îi însoțească doar după ce Nicole a adăugat că este dispusă să plătească pentru serviciile lor – și nu puțin. După ce se sfătuise rapid cu oamenii săi, Gordon hotărâse ca el, Nicole și alți câțiva să-și continue drumul călare, restul marinarilor urmând să găsească adăpost în cea mai apropiată așezare acadiană.

Caii acadienilor, niște bidivii dereși bine dresați, nu au nechezat și nici măcar nu au lovit pământul cu copitele atunci când el și cu Nicole s-au apropiat prin întuneric. După ce o ajutase să salte în șa, Gordon o privise cu tâlc, făcându-i semn să se uite la copitele cailor. Conformându-se, Nicole cercetase îndelung copitele animalelor, dar tot nu se dumirise. Gordon a bătut-o atunci ușor pe picior, avertizând-o parcă să fie cu ochii în patru, apoi se dusese să-și ia și el calul în primire.

Acum, Nicole călărea flancată de Guy și de Gordon. Unchiul ei, un bărbat de o mare tărie sufletească, îi amintea într-o mare măsură de Henri Robichaud, tatăl ei acadian. Când norii se împrăștiară și drumul fu scăldat de razele argintii ale lunii, Nicole văzu că bărbatul avea părul și barba încărunțite. *Și tata îmbătrânește,* realiză subit tânăra femeie. *Câtă vreme a trecut de când nu ne-am mai văzut!...* Guy avea expresia unui om care, deși avusese multe de îndurat la viața lui, nu își pierduse nicio clipă integritatea și simțul compasiunii. Când drumul intră pe un făgaș drept, învăluit de liniște și de lumina albă a astrului nopții, Nicole întinse brațul și îi strânse mâna.

După câteva ceasuri, opriră pentru a lăsa caii să se răcorească. Nicole realiză cât este de ostenită abia când descălecă. Gordon o luă de braț și o ajută să se așeze pe un buștean. Când Guy li se alătură, ceilalți se îndepărtară puțin. În lumina slabă a lunii, Nicole văzu că aceștia întorceau tăcuți capul ba într-o parte, ba în cealaltă, scrutând atât porțiunea de drum din fața lor, cât și pe cea din spate.

Mesajul pe care încercase să i-l transmită Gordon la începutul călătoriei căpătă, în sfârșit, sens. Cercetând din nou copitele cailor, Nicole observă că acestea erau înnegrite – unse pesemne cu un amestec de ulei și funingine. Părul de pe corp și coama animalelor nu reflectau deloc lumina, la fel ca toate frâiele și scările șeilor. Toate componentele metalice ale harnașamentelor fuseseră date cu o unsoare neagră și groasă și acoperite cu cârpe pentru a nu zăngăni. Nicole își aminti că, deși merseseră la galop, caii nu făcuseră aproape niciun zgomot. *Deoarece nu sunt potcoviți*, realiză ea.

— Aceștia sunt contrabandiști? îl întrebă ea în șoaptă pe Guy.

Văzând că unchiul său nu zice nimic, Nicole se întoarse spre Gordon și îi traduse întrebarea.

— Pesemne că noi am sosit tocmai când așteptau o ambarcațiune de-a lor, spuse acesta. Nu aveau niciun alt motiv pentru a se aduna într-un grup atât de mare în faptul nopții.

— Fără îndoială că prietenii noștri au fost cu ochii pe redutabila dumneavoastră corabie de îndată ce aceasta a pătruns în apele golfului, spuse Guy zâmbind.

Zâmbetul lui semăna atât de mult cu cel al lui Henri, încât Nicole trebui să clipească pentru a-și stăvili lacrimile.

— Au bănuit pesemne că sunteți o navă de patrulare britanică.

— Și *dumneata* ești contrabandist, unchiule?...

Trecu multă vreme înainte ca Guy să-i răspundă.

— Drumurile nu sunt sigure în ziua de azi, spuse el în cele din urmă, evitându-i privirea. Britanicii vin puhoi sau nu vin deloc. La fel ca furtunile oceanului. Garnizoanele sunt goale. Toți soldații au plecat în sud, să lupte pe front.

Se opri și o privi în ochi.

— Tâlharii atacă după pofta inimii. Aproape nimic nu trece de ei. Impozitele au crescut până la cer. Așa că noi, acadienii, ne-am apucat de „comerț", adăugă el, ridicând neputincios din umeri. Este singurul mod în care putem supraviețui.

Unul dintre contrabandiști șuieră încet.

— Trebuie să pornim, spuse Guy, întorcându-se spre cai.

Pe măsură ce se apropiau de Georgetown, mânau din ce în ce mai repede. Nicole realiză că se luau la întrecere cu zorile doar când apărură la orizont primele dâre ale răsăritului.

— Este interzis să călătorești pe timp de noapte, îi explică unchiul său în goana calului. Dar trebuie să încălcăm legea, căci în timpul zilei, soldații ar recunoaște scopul în care sunt folosiți acești bidivii. Totuși, pentru siguranța voastră, trebuie să urmăm drumul principal.

Odată cu primele raze ale soarelui, din pământ începură să se ridice leneș vălătuci de ceață. Nicole își dădu seama de răcoarea umedă a aerului doar când văzu picăturile de rouă de pe haina lui Gordon. Își strânse mantia în jurul corpului și își trase gluga pe cap. Când ajunseră la marginea satului, ceața deveni atât de deasă, încât îi înghiți cu totul pe călăreții din față. Casele pe care le recunoștea – sau, mai bine zis, își dorea să le recunoască – se iveau și dispăreau brusc, aidoma unor năluci tăcute. Trecură pe lângă gardul bisericii păstorite de Andrew, dar și lăcașul era învăluit în ceață.

Gordon și Nicole trecură în frunte și conduseră grupul prin piața centrală, după care cotiră pe ulița binecunoscută. Deși era epuizată, Nicole își simți inima tresărind de bucurie.

Când opriră, obloanele casei erau încă închise. Nicole descălecă fără a se lăsa ajutată, deschise cu mâinile tremurânde portița și porni, urmată de Gordon și de Guy, pe aleea ce ducea spre căsuță.

Înainte de a apuca să bată, ușa se deschise larg, și în cadrul ei apăru Andrew.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraz, Nicole se aruncă în brațele lui. Andrew avea părul cărunt și era tras la față. Din bărbatul falnic care fusese odată nu mai rămăsese decât o umbră.

— Bine te-am găsit, tată, suspină Nicole cu fața îngropată în umărul lui.

— L-am auzit pe Dumnezeu rostindu-mi numele. Încă înainte de a deschide ochii și de a mă da jos din pat, știam că astăzi îmi va

bate bucuria la ușă, șopti Andrew, după care ridică vocea și o strigă pe Catherine.

Nicole auzi strigătul surprins și plin de încântare al mamei sale. Se simți înlănțuită de alte două brațe, auzi glasul mamei sale șoptindu-i ceva la ureche. Auzi că părinții ei îl salută pe Gordon și îi mulțumesc lui Guy. Dar, în tot acest timp, ea nu putuse să-și deschidă ochii. Sau poate că și i-a deschis, dar nu reușise să vadă nimic din cauza potopului de lacrimi.

Capitolul 16

Nicole ședea lângă foc și sorbea din ceaiul pregătit special de mama sa. Nu, nu era ceai negru de Ceylon, deoarece Catherine decretase că fiica sa nu are nicidecum nevoie de o băutură care să o țină trează. Simțea cum căldura licorii îi intră în oase, ca și cea a bușteni lor ce trosneau în vatră. Ambii părinți o mângâiau pe umăr ori de câte ori treceau pe lângă ea.

Guy își bea ceaiul lângă ușă, alături de ceilalți francezi. Când Catherine îi servi cu niște felii groase de pâine proaspătă, unse cu unt și miere, aceștia mulțumiră murmurând respectuoși. Pe fețele tuturor se citea stima pe care le-o purtau soților Harrow. Din când în când, acadienii aruncau câte o privire prin ușa deschisă, observând cu îngrijorare razele ce străpungeau ceața de afară. Nu mai puteau zăbovi mult.

Nicole ascultă dialogul purtat, prin intermediul lui Catherine, între Gordon și Guy.

— După cum v-am spus, am jurat credință cauzei americane.

— Și totuși, navigați sub pavilion britanic, observă Guy.

— Armatorii vasului sunt britanici, nu noi. Sau, mai bine zis, noi nu ne mai considerăm a fi britanici. Am să vă explic cu altă ocazie motivele acestei alegeri. Tot ce trebuie să știți în momentul de față este că avem de îndeplinit o misiune. Americanii ne-au cerut să călătorim până în Louisiana.

După ce Catherine tălmăci cuvintele lui Gordon, francezii se strânseră mai aproape. Pe fețele lor se citea consternarea.

— Mergeți până în cea de-a doua Acadie?

— Dacă putem. Dar mai întâi trebuie să facem rost de provizii. Și asta în cea mai mare taină.

— Aprovizionarea nu va fi o problemă, dacă aveți cu ce plăti.

— Avem.

Guy aruncă o privire spre tovarășii săi.

— Aproape fiecare familie din satul nostru are neamuri despre care nu mai știe nimic de ani de zile. Am trimis numeroase scrisori în Louisiana, dar nu am primit niciun răspuns.

— Puteți să ne încredințați nouă scrisorile. Vă vom ajuta cu plăcere.

După ce Catherine îi traduse cuvintele în limba franceză, toți se luminară la față. Guy se întoarse din nou spre Gordon și îi spuse, de această dată cu o reală îngrijorare în glas:

— Dar nu știu dacă putem face treaba asta fără să afle nimeni.

— Sosirea voastră nu are cum să treacă neobservată, interveni Andrew. Mai devreme sau mai târziu, vestea că sunteți aici va ajunge la urechile demnitarilor din Halifax.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Nu mai mult de câteva zile.

— Vai, cum să plece atât de repede? interveni îndurerată Catherine.

— Nu pot risca să rămână mai mult, draga mea, răspunse Andrew cu blândețe.

— Dar mie nu îmi sunt de ajuns câteva zile ...

— Nu, nici mie. Însă e tot ce avem.

Nicole își adună puterile și se ridică în picioarele. Abia ce sosiseră și se vorbea deja despre plecare. Era prea obosită pentru a mai putea suporta așa ceva.

— Mă iertați, dar eu trebuie să mă retrag, spuse ea.

— O clipă, draga mea, zise Gordon.

Se apropie de ea, o luă de braţ şi o conduse până în dreptul părinţilor ei.

— Nicole şi cu mine avem o rugăminte la dumneavoastră, spuse el.

Nicole îşi dădu seama că părinţii ei ghiciseră deja care vor fi următoarele lui cuvinte. Catherine întinse braţul spre ea şi o luă de mână, iar Gordon i se adresă lui Andrew.

— Stimate domn, am venit să cer mâna fiicei dumneavoastră. Ştiu că această cerere vă ia pe nepregătite, dar, având în vedere nesiguranţa timpurilor în care trăim, nu mai putem aştepta.

Andrew îi întinse mâna, şi Gordon i-o întinse pe a lui.

— V-aş ruga, de asemenea, să ne faceţi onoarea de a ne uni destinele în faţa lui Dumnezeu înainte să plecăm! încheie el.

Nu era nevoie de niciun acord verbal. Catherine şi Nicole se îmbrăţişară plângând, iar Gordon şi Andrew îşi strânseră mâna cu solemnitate şi bucurie.

Capitolul 17

Când se deșteptă, Nicole auzi păsările cântând afară și casa răsunând de râsete. Rămase întinsă în pat și își roti ochii prin odaie. Razele pătrundeau prin deschizăturile înguste ale obloanelor de la fereastra din spate, ceea ce era cât se poate de straniu, fiindcă locuința era orientată spre est. Însemna că trebuie să fie trecut de ora prânzului. Să fi dormit întreaga dimineață?

În cele din urmă, voi să se ridice, dar mușchii corpului nu îi dădură ascultare. Dormise în patul bunicului Price. Bătrânul insistase să i-l cedeze, iar ea fusese prea obosită pentru a protesta cu convingere. Perna probabil că provenea din dormitorul părinților săi, căci emana parfumul lui Catherine.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru o siluetă ascunsă în umbră. Nicole știu imediat că este mama ei.

— Bună dimineața, mamă, spuse ea căscând.

— Cum ești, draga mea? o întrebă Catherine, intrând în odaie.

— Mult mai bine decât m-aș fi așteptat.

— Mă bucur să aud asta, spuse Catherine, așezându-se ușor pe marginea patului. Aveai mare nevoie de odihnă.

— Gordon s-a trezit deja? întrebă Nicole.

Logodnicul ei și oamenii acestuia înnoptaseră în casa unui vecin. Când Catherine încuviință din cap, Nicole se întinse satisfăcută.

— Atunci este cazul să mă dau și eu jos din pat.

— Între timp Gordon a fost până la navă și înapoi, zise Catherine.

— Poftim?! Cum este cu putință așa ceva?

— S-a dus să ia cufărul tău și uniforma lui de gală, spuse femeia, după care nu își mai putu stăpâni râsul. Și este cu putință pentru că tocmai ce-a bătut ceasul orele patru.

Când Nicole scoase un țipăt, Catherine repetă:

— Da, este trecut de orele patru ale amiezii.

— M-ai lăsat să dorm toată ziua?! exclamă Nicole, străduindu-se să se ridice în capul oaselor.

Catherine încuviință zâmbind, apoi se ridică și îi întinse rochia pe care o purtase la sosire.

Veșmântul era într-o stare deplorabilă. Materialul era țeapăn din cauza uzurii și a aerului sărat și păstra mirosul neplăcut al călătoriei de cu o seară în urmă: mirosul de cal, de șa, de negreală unsuroasă ... Unde mai pui că, atunci când coborâse din barcă și mai apoi, când se așezase pe buștean în timpul popasului făcut pe drum într-acolo, își udase rochia, iar noroiul se uscase pe tiv. Nicole se zgâia la veșmânt de parcă nu credea că totul se întâmplase noaptea trecută.

— Mămico, de ce m-ai lăsat să dorm neîntoarsă cât e ziulica de lungă? întrebă ea, luând cu o grimasă rochia din mâinile lui Catherine.

— Te-aș fi lăsat să dormi până la dimineață, răspunse Catherine. Dar acum trebuie să te grăbești, draga mamei – de fapt, așteaptă un pic, să-ți aduc o rochie curată din dulapul meu. O poți purta până ...

Dar se făcu nevăzută înainte de a-și termina fraza.

Catherine se întoarse curând cu o rochie din bumbac, cam decolorată, ce-i drept, dar curată. O ajută pe Nicole să o îmbrace și apoi, cu mâinile ei iscusite de mamă, îi încheie iute nasturii de la spate.

Când intrară în sufragerie, John Price se ridică din jilțul său de lângă cămin și se apropie de nepoata sa.

— Ia te uită, s-a trezit prințesa noastră! exclamă el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Vai, mi-e rușine că am dormit atât de mult, bâigui Nicole, dureros de conștientă de faptul că era îngrozitor de târziu, că nici măcar nu se pieptănase, că le mai rămânea foarte puțin timp până la ...

În momentul acela, ușa se dădu de perete.

— Faceți loc, faceți loc! strigă Carter, care cără împreună cu doi marinari unul dintre cuferele lui Nicole. Unde vreți să-l punem?

— Lăsați-l în odaia aceea! răspunse Catherine, arătând spre una dintre camerele din spate.

Ușa de la dormitorul părinților ei era deschisă și în cadrul ei apăru Andrew. De astă dată, nu era îmbrăcat în obișnuitele sale haine de casă, ci într-o sutană neagră, împodobită cu măiestrie de către Catherine cu cusături purpurii și aurii.

Andrew se duse la ea și o cuprinse într-o îmbrățișare călduroasă.

— Domnul să te binecuvânteze, scumpa mea. Ai dormit bine?

— Da, am ... ăă ... da, am dormit bine, răspunse ea, după care făcu un pas în spate și privi buimăcită spre sutana lui. Iartă-mă, tată ... dar astăzi este, cumva, duminică?

Andrew îi răspunse printr-un zâmbet plin de iubire și de bucurie.

— Nu, draga tatii. Astăzi e ziua nunții tale.

— Of, mămico, șopti Nicole când se retraseră în iatacul din spate, privindu-și îndelung cufărul.

Se strânseră din nou în brațe, plângând și râzând amândouă.

— Ziua nunții mele, repetă Nicole, privind în ochii mamei sale. O clipă furată unor vremuri de restriște. Aș minți dacă aș spune că este așa cum mi-am închipuit-o.

— Ah, da, răspunse Catherine. Cred că înțeleg ce simți în momentul acesta – bucurie amestecată cu un pic de tristețe. Dar nu uita că ceremonia de căsătorie nu reprezintă decât începutul. Aveți în față o viață întreagă în care să vă iubiți și să aveți grijă unul de celălalt. Iar Gordon este bărbatul pe care ne-am rugat la Dumnezeu să îl găsești într-o bună zi. Deși nu îl cunoaștem de multă vreme,

atât eu, cât și tatăl tău suntem de părere că ai ales cum nu se poate mai bine.

— Și eu cred la fel, spuse zâmbind Nicole, îmbrățișând-o din nou.

— Hai, repejor, că nu avem timp de pierdut! Trebuie să ne pregătim, spuse Catherine pe un ton energic.

Își întoarseră amândouă atenția asupra cufărului. După ce îi ridicară capacul, Catherine se făcu nevăzută, apoi reveni cu o căduță de tablă. Umplu cada cu câteva găleți de apă caldă aduse din bucătărie, apoi o ajută pe Nicole să se așeze în ea, după care plecă din nou din dormitor și se întoarse cu o cană cu ceai și cu o felie de pâine unsă cu unt și cu miere. Nicole era convinsă că nu va putea mânca nimic, dar, spre mirarea ei, după ce sorbi licoarea fierbinte, i se făcu brusc foame.

Când se ridică din cadă, văzându-și rochia de mătase alb-crem întinsă pe pat și pantofii așezați alături, fu convinsă că, deși circumstanțele erau așa cum erau, nunta ei avea să fie exact așa cum se cuvenea.

Catherine o ajută să își pună corsetul, sporovăind neîncetat în timp ce îi apăsa o mână pe șale și trăgea cu cealaltă de șireturi. Trezită din reverie din cauza strânsorii, tânăra realiză că mama ei îi povestea cum, datorită căutării surorii lui pierdute, bătrânul John Price părea să fi căpătat din nou putere, fiind acum mai apropiat de fiica sa ca niciodată. Și asta nu era tot, continuă Catherine făcând o fundă dublă. Căutarea acestei mătuși, despre care nu știuse nimic până atunci, o acaparase cu totul și pe ea. Împreună cu tatăl ei, citise jurnalul lui Edwin Price din scoarță în scoarță, adăugă femeia, îndemnând-o pe Nicole să îl întrebe pe bunicul John despre manuscris. Bătrânului i-ar face mare plăcere să-i vorbească despre emoția cu care aștepta deznodământul acestei tragedii din trecut.

Catherine îi trase peste cap rochia de mireasă, apoi o privi și șopti emoționată:

— Vai, draga mamei, ești o mireasă încântătoare!

După ce Catherine îi încheie năsturaşii din perle de pe spatele rochiei, Nicole se aşează cu grijă pe pat, şi mama sa îi aranjă părul, prinzându-l cu piepteni.

Cineva bătu la uşă.

— Pot să intru?

Catherine se repezi spre uşă, strigând:

— Nu, Gordon, îmi pare rău, dar nu ai voie să-ţi vezi mireasa înainte de nuntă!

— Atunci am sa vă rog să mă ascultaţi prin uşa închisă. Nicole, iubita mea, mă auzi?

— Da, dragul meu, răspunse tânăra, apropiindu-se de uşă. Deşi de-abia îmi vine să cred că toate acestea se întâmplă cu adevărat.

— Nici mie nu-mi vine, dar toate lucrurile sunt pe făgaşul cel bun, te rog să mă crezi.

— Gordon, cred în tine cu toată fiinţa mea, răspunse cu simplitate Nicole. Mi-aş încredinţa şi viaţa în mâinile tale.

Urmă un moment de tăcere.

— Nicole, am ceva pentru tine, spuse în cele din urmă Gordon.

— Ce anume?

— Aşteptam o clipă de linişte pentru a-ţi înmâna acest cadou. Dar, pentru că timpul ne presează, va trebui să o fac acum, spuse el, după care se opri şi îşi drese vocea. Îţi aminteşti cum ţi-am descris seara în care m-am întâlnit cu John Jackson?

— Cred că ai spus că a fost un dar de la Dumnezeu.

— Întocmai. Ei bine, scumpa mea, în seara aceea, John Jackson m-a ajutat să recuperez ceva ce ai pierdut din cauza mea.

— Nu ... nu înţeleg ...

— Nu. Bineînţeles că nu înţelegi. M-am gândit că ţi-ar plăcea să îl porţi la cununie.

Catherine îi făcu semn lui Nicole să se îndepărteze şi deschise uşor uşa.

— Acestea fiind spuse, stimate doamne, pentru moment eu mă retrag, spuse Gordon, punând ceva în mâna lui Catherine.

Catherine se întoarse încet, cu privirea ațintită asupra punguței de catifea din mâinile sale.

— Ce e în punguță, mămico?

Când văzu pandantivul de smarald și lănțișorul de aur pe care le scoase Catherine din săculeț, Nicole simți că i se taie respirația. Întinse tremurând mâna spre ele.

— Pandantivul meu!...

— Este al tău?

— A fost cândva.

— N-am văzut niciodată o podoabă mai încântătoare, spuse Catherine. Cum ai ajuns în posesia acestei minunății?

— Mi l-a dat unchiul Charles înainte să plec din Anglia, răspunse Nicole, continuând să privească fascinată nestemata de un verde strălucitor pe care o ținea în palmă.

Catherine văzu că ochii fiicei sale deveniseră sticloși din cauza lacrimilor care dădeau să se reverse, dar pe care Nicole se străduia să le țină sub control.

— Nici nu visam că am să-l mai văd vreodată ... și cu atât mai puțin că are să fie din nou al meu.

— Nu înțeleg ...

— Nici eu. Cum de l-a găsit Gordon? Îl dădusem ...

Se opri și privi în ochii mamei sale, apoi își scuturâ capul, ca și cum ar fi vrut să alunge trecutul.

— Este o poveste complicată, se mulțumi ea să spună în cele din urmă, cu un zâmbet forțat.

— Atunci, deși tare aș vrea să o ascult, mă tem că va trebui să mi-o povestești altă dată. Domnii care așteaptă dincolo de ușa aceasta sunt nerăbdători să înceapă nunta.

— Nu îi vom mai lăsa mult să aștepte, căci și eu sunt la fel de nerăbdătoare ca ei, răspunse Nicole cu ochii strălucind de lacrimi de fericire.

Se întoarse și își ridică părul, pentru ca mama sa să îi poată prinde lănțișorul la gât.

— De mai vorbesc mult, n-am să mai prididesc cu plânsul.

Simți greutatea pandantivului și încercă să se uite la el.

— Se potrivește cu rochia?

Catherine se așeză în fața ei și o privi din cap până în picioare.

— E ca și cum ar fi fost făcut special pentru rochia aceasta. Pentru ziua aceasta, decretă ea în cele din urmă, strângându-și fiica la piept. Iar acum lasă-mă să te aranjez, pentru că după aceea trebuie să mă pregătesc și eu, adăugă ea, eliberând-o din îmbrățișare.

Nicole arătă spre colțul odăii, spre cufărul deschis din care scoseseră rochia ei de mireasă.

— Am ceva pentru tine.

Catherine o privi lung, apoi se duse și îngenunche lângă cufăr.

— E chiar pachetul de deasupra, spuse Nicole.

— Vai, Nicole, chiar nu trebuia, șopti Catherine.

Dădu la o parte tifonul alb, desfăcu pachetul și scoase din el o superbă rochie de catifea albastră.

— Vai, dar eu nu sunt decât o biată soție de pastor, spuse ea cu un râs tremurat. Nu pot să accept o asemenea ...

— Ba poți, zise Nicole, apropiindu-se de ea și luându-i rochia din mâini. Acum este rândul meu să te ajut.

Catherine se întoarse încet și Nicole începu să îi descheie nasturii rochiei de casă.

— Și va trebui să porți colierul meu de perle.

— Dar este prea mult ...

— Nu pot să port și colierul de perle, și lănțișorul de la unchiul Charles. Iar perlele se pot considera norocoase să stea la un gât atât de încântător, adăugă ea, așezându-i colierul. Ești frumoasă, exact așa cum trebuie să fie mama miresei. Iar acum suntem amândouă pregătite pentru nuntă.

Nicole ieși din casă și, încadrată de Catherine și de John Price, înaintă pe aleea din grădină și apoi pe ulița satului. La prima răspântie, așteptau un grup de fetițe îmbrăcate în straie de sărbătoare,

fiecare ținând în mână câte o găleată pentru lapte, împodobită cu panglici și plină cu flori de cireș, de măr și de magnolie – flori culese în grabă de pe ramurile primilor arbori ai primăverii. La început, prichindelele rămaseră nemișcate în mijlocul uliței, zgâindu-se la Nicole, apoi, la îndemnul mămicilor, își vârâră la unison mânuțele în găleți și începură a-i presăra drumul cu flori.

Rochia lui Nicole era croită după ultima modă pariziană. Corsajul era de un crem foarte pal, cu marginea brodată cu niște perle minuscule. Fusta nu atingea pământul bătătorit al drumului de țară, oprindu-se chiar deasupra gleznelor.

Când cei trei ajunseră în centrul satului, fetițele și mamele acestora o luară într-o cu totul altă direcție decât cea la care se aștepta Nicole.

— Nu mergem la biserică?

— Nu, răspunse simplu Catherine.

— Bine, dar Gordon ...

— Gordon se află deja acolo unde trebuie să te aștepte.

— Nu ar fi încăput cu toții în biserică, fetiță dragă, zise John Price chicotind. Ehei, dar eu știam asta de la bun început!

— Nu înțeleg.

— Părinții tăi sunt îndrăgiți de mai toată suflarea din ținut, îi explică el în timp ce le urmau pe fetițe de-a lungul unei ulițe laterale. Vestea că te măriți s-a răspândit într-o clipită și toată lumea a fost invitată la nuntă.

Nicole înțelese abia când văzu pădurea și arborii de pe marginea potecii, împodobiți cu ghirlande din panglici și flori de primăvară. Simți din nou că îi ard ochii.

— Ah, murmură ea.

— Asta nu-i nimica, fata moșului, asta nu-i nimica, spuse râzând John Price.

Nicole își ținu răsuflarea. Razele soarelui de asfințit transformau cărarea într-un coridor natural, mărginit de verdeață, umbre și coroniță pictate în toate culorile curcubeului.

În cele din urmă, ajunseră pe mult iubitul ei promontoriu, de-a lungul căruia se formase un culoar străjuit de torțe și încadrat de stâlpi împodobiți cu ghirlande uriașe din ramuri de brad. Mulțimea de săteni se întoarse zâmbind spre mireasă.

Tatăl ei, îmbrăcat în sutana de gală, o aștepta stând în picioare pe bușteanul – acoperit acum cu un covoraș – pe care petrecuse atâtea clipe minunate alături de Anne. Gordon stătea alături, îmbrăcat în uniformă de gală, cu o expresie solemnă pe chip, dar privind-o cu ochi surâzători.

Nicole se opri din mers pentru a savura momentul. Cerul, lumina torțelor, alaiul de nuntași, înfățișarea puternică și înțeleaptă a tatălui ei, faptul că era însoțită de mama și de bunicul său, iar Gordon o aștepta la capătul aleii – fiecare amănunt al acestei clipe era o comoară neprețuită, pe care voia să o păstreze intactă în memorie. Voia ca peste câteva zile să poată revedea aceste imagini cu ochii minții, pentru a le analiza cu mai multă atenție și pentru a le putea prețui așa cum se cuvine.

Capitolul 18

Judith se îmbăie și se îmbrăcă în grabă. În dimineața aceea, fusese atât de acaparată de fascinația lui John pentru noua carte din care i se citea, apoi de conversația avută cu Charles, în bibliotecă, încât pur și simplu pierduse noțiunea timpului. Micul dejun avea să fie servit în curând și bucătăreasa nu îi privea cu ochi buni pe cei care soseau prea târziu, când toate bucatele erau deja reci. Judith își netezi grăbită pliurile rochiei, își vârî o batistuță de dantelă în mânecă și ieși repede din cameră. Traversă holul lung și coborî scara spiralată, iuțind pasul mult mai mult decât de obicei, intrând în cele din urmă gâfâind în micuța sufragerie unde aveau să servească micul dejun.

— Îmi cer iertare ...

— Bună dimineața, draga mea, spuse Charles, ridicându-se în picioare și trăgându-i scaunul să se așeze.

Judith știa că nu o întrerupsese din lipsă de politețe, ci pentru că nu dorea ca soția lui să se înjosească în fața fetei care servea masa.

— Ai dormit bine?

Nu conta că Judith îi răspunsese deja la această întrebare puțin mai devreme. Întrebarea fusese adresată din nou cu scopul de a destinde atmosfera. Charles îi făcu semn slujnicei, care aștepta lângă masă cu un castron aburind în mâini, iar aceasta se apropie

și începu să le umple bolurile cu terci proaspăt. Judith se instală comod și își așeză șervetul în poală.

După ce îi făcu slujnicei semn că poate să se retragă, Charles o luă de mână pe soția sa și își plecară capetele pentru rugăciunea de dimineață.

După ce își ridicară din nou privirea, Charles fu cel care rupse tăcerea.

— Am primit o scrisoare de la Paris.

Nu putea fi vorba decât de un singur lucru. De o dare de seamă din partea bărbatului pe care îl angajaseră să o caute pe sora lui John Price.

— Vești bune? întrebă Judith, aplecându-se spre el.

— Mă tem că nu, răspunse cu voce tărăgănată Charles, vădit dezamăgit. De fapt ... nu prea sunt vești de niciun fel. Omul îmi scrie că până acum nu a descoperit mai nimic. La un moment dat a găsit sau, mai bine zis, a crezut că a găsit un indiciu care l-a dus în orașul de pe coastă. Dar acolo, spune el, pista pe care pornise a murit de-a binelea; iartă-mi, te rog, nefericita expresie. Singura persoană de la care putea să afle niște informații despre fiica lui Edwin Price murise de vreo șase-șapte ani. Și se pare că nu își împărtășise secretele cu nimeni altcineva.

— Îmi pare rău, spuse Judith, clătinând din cap.

— Am să îi scriu să continue căutările. Sunt sigur că trebuie să existe undeva în lumea asta măcar un om care să știe mai multe. Nu trebuie decât să săpăm puțin mai adânc.

Se opri șovăind, apoi adăugă, glumind șmecher:

— Ei, iată! Mă tem că încep să apară asemănări de exprimare între mine și corespondentul meu.

Judith zâmbi ușor distrată. Gândul îi stătea în continuare la depeșă. Știa cât de dornic este Charles să îi ajute pe Catherine și pe John Price, rezolvând acest caz misterios. Iar ea nu putea să îi ofere decât sprijin moral și să se roage ca, într-o bună zi, soțul ei să afle adevărul. Să afle cum s-au petrecut lucrurile. Dar cum, când toate

informațiile erau îngropate într-un trecut îndepărtat? Nu își putu reține un zâmbet. Îngropate. Azi păreau să se întreacă în asociații de idei morbide. Alungă acest gând și redeveni serioasă. Vor afla vreodată adevărul? Dacă ar fi început căutările mai din timp, poate că ar fi avut mai multe șanse de izbândă. Dar acum nu era, oare, prea târziu?

Charles părea să fi schimbat deja subiectul.

— Draga mea, ce zici de încă o ceașcă de cafea? Eu parcă aș mai pofti una.

Judith scutură din clopoțel, și slujnica apăru numaidecât.

De îndată ce cești le fură reumplute, Charles se ridică în picioare și se apropie de Judith.

— Într-o dimineață ca aceasta, ar fi mult mai plăcut să ne servim cafeaua în fața căminului din bibliotecă, nu crezi?

Judith încuviință și o luă bucuroasă înainte. Adora momentele petrecute în bibliotecă împreună cu soțul ei. Focul trosnea și șuiera în vatră, iar ei își sorbeau cafeaua în tăcere, ca doi prieteni vechi. Într-un târziu, Judith își întoarse privirea de la flăcări și se uită la soțul ei, ce ședea vizavi.

Charles își freca fruntea cu degetul mare și cu arătătorul. Judith îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a ști că îl supără ceva. Din păcate, în dimineața aceea îi comunicase o veste nu tocmai îmbucurătoare. Guvernanta lui John o anunțase că este nevoită să îi părăsească. Femeia avea să mai rămână la conac doar două săptămâni, după care erau nevoiți să găsească o nouă bonă. Ceea ce ar fi fost greu de realizat chiar și în vremurile bune, darămite acum, când Charles căzuse în dizgrația majorității aristocrației engleze. Bărbatul își apăsa în continuare fruntea. Era sigură că și pe el îl frământau aceleași gânduri.

— Când pleacă? întrebă Charles fără a-și ridica privirea.

— Acum, că mama ei s-a stins, spune că trebuie să aibă grijă de bătrânul său tată. Vrea să plece peste două săptămâni sau, dacă este cu putință, chiar mai repede.

Charles își ridică în sfârșit capul și o privi consternat.

— Dacă este cu putință?! repetă el. Cum să fie cu putință să găsim o nouă guvernantă în doar două săptămâni?

Judith încuviință abătută din cap.

Charles încetă să-și mai frece fruntea și își lăsă mâna să cadă.

— S-ar putea să fim nevoiți să îngrijim singuri copilul, spuse el cu voce tărăgănată, fără a părea însă câtuși de puțin alarmat de această posibilitate.

Să îndrăznesc să sper că voi avea privilegiul de a mi se încredința această sarcină încântătoare? se întrebă Judith. Oare, în sinea lui, Charles spera și el că nu vor găsi o guvernantă potrivită pentru copil?

— Ne vom descurca noi cumva, spuse ea în cele din urmă, încercând să nu pară prea entuziastă.

Bărbatul zâmbi.

— Ba chiar ți-ar face plăcere, nu-i așa?

— În mare parte, da, recunoscu Judith, zâmbind la rândul ei. Deși trebuie să admit că mă simt un pic prea bătrână când ies cu John în grădină, iar el își pune în cap să alerge ba după un fluture, ba după o veveriță, ba după un măcăleandru ...

— Zi și noapte, îi spuse el în șoaptă. Chiar tu ai făgăduit că vom avea grijă de el zi și noapte, la bine și la greu, la sănătate și la boală.

— Slavă Domnului că John este un copil sănătos, murmură femeia, aproape fără a-și da seama că rostise cuvintele cu voce tare.

Charles se ridică de pe scaun, traversă încăperea, dădu la o parte draperia grea de la fereastră și privi afară. La mai puțin de o lungime de braț, norii joși goneau pe cer, mânați de furia vântului puternic ce îndoia crengile golașe ale copacilor de pe marginile aleii. Până și păsările păreau să se fi adăpostit, speriate de puterea rafalelor.

Judith se apropie de soțul ei, privind și ea pe fereastră. Când văzu mohoreala de afară, femeia nu-și putu reprima un fior de groază.

— Howards întreține focurile așa cum se cuvine? întrebă numaidecât Charles, observând că soția sa tremură.

— Doar ce-a pus încă un buștean în căminul din salon.

— Și în cel din odaia copilului?

Judith zâmbi.

— A mai pus și acolo ceva pe foc. Guvernanta nu suportă frigul. Dacă focul nu ar fi întreținut cum se cuvine, fii sigur că ar scutura numaidecât din clopoțel.

— Poate că plecarea ei nu este, până la urmă, o pierdere atât de mare, spuse Charles, după care coborî vocea. Drept să-ți spus, nu am avut-o niciodată la inimă.

— Nici eu – mărturisi Judith în șoaptă. Totuși, trebuie să recunosc că este o bonă pricepută. O fi ea cam rigidă și uneori prea slobodă de gură, dar s-a îngrijit de tot ce are micuțul nevoie.

Charles se încruntă din nou.

— Îngrijirea și educarea unui copil este o sarcină de o însemnătate vitală. Aici nu este vorba doar de a-l hrăni și de a-l îmbăia. Dezvoltarea lui în minte, trup și spirit depinde de felul în care este crescut.

Întinse brațul spre ea și o trase mai aproape.

— Vom putea, oare, să facem față? Înainte, ducând ani la rândul o viață de burlac, habar nu aveam ce înseamnă să îngrijești și să formezi un pui de om. Abia acum îmi dau seama că este o responsabilitate uriașă.

— Dar amintește-ți că nu ești singur, zise Judith, lipindu-se de corpul lui robust.

— Nu. Slavă Domnului că te am alături de mine! Acum vom avea cu adevărat nevoie de ajutorul Lui. Pentru a găsi o nouă guvernantă ... Pentru că, oricât de mult ni l-am dori pe John doar pentru noi, adevărul este că băiatul are nevoie de o bonă.

Judith încuviință din cap. Deși nu îi venea ușor să recunoască, știa că bărbatul ei are dreptate.

— Am să-i trimit vorbă lui Jacobs să se intereseze de o guvernantă la Londra, zise Charles pe un ton ferm, preluând din nou frâiele situației. Cine știe, poate că – printr-un miracol – s-ar putea să găsească pe cineva. Dar în numai două săptămâni? Cu neputință ...

— Printr-un miracol, așa cum zici, orice este cu putință. Totul va fi bine, ai să vezi. Dumnezeu îl iubește pe John mai mult decât oricare dintre noi, și va avea grijă ca el să primească o educație de bun creștin. Sunt convinsă de asta.

— Desigur, răspunse Charles, strângându-și brațul în jurul umerilor ei. Acum te sfătuiesc să iei loc lângă căminul din salon și să bei niște cafea caldă, adăugă el, întorcând-o cu spatele la fereastră. N-aș vrea să răcești.

Judith se desprinse din îmbrățișare și porni spre ușă.

— S-a făcut puțin cam frig aici. Nu vrei să îl rog pe Howards să-ți mai pună un buștean pe foc?

— Nu este nevoie, asta pot să fac și eu. Doar că uneori mă iau cu cititul și pur și simplu uit de foc, răspunse Charles, îndreptându-se spre cămin.

Îngenunche pe covorașul din fața vetrei, își propti un buștean pe genunchi și îndepărtă apărătoarea de scântei de la gura căminului.

— Și încearcă să nu-ți faci griji în privința băiatului, spuse el, tocmai când Judith întindea mâna spre mânerul ușii. Ne vom ruga împreună pentru călăuzire. Sunt sigur că Domnul nostru cel atotputernic ne va ajuta să găsim în curând o bonă calificată.

Preț de o clipă, Judith nu spuse nimic. Apoi pe fața ei apăru un zâmbet.

— Știi ce m-a întrebat John în dimineața aceasta, în timp ce priveam amândoi afară pe fereastră? „Bunico, cum poate vântul să scuture ramurile copacilor, dacă nu are mâini la brațe?".

— Dacă nu are mâini la brațe? râse Charles, ridicându-se de pe covoraș și scuturându-și așchiile de pe genunchi. Și unde crede el, mă rog, că s-ar afla brațele vântului?

— Habar n-am, dar exact așa s-a exprimat, zise Judith chicotind la unison cu soțul ei.

— Nu are mâini la brațe, repetă Charles, râzând în continuare. De unde îi vin asemenea idei?

Judith zâmbi.

— Numai Dumnezeu știe. El este Cel care îi înzestrează pe copii cu imaginație.

Femeia ezită o clipă, apoi adăugă:

— Îmi notez toate acestea într-un jurnal. Adaug câte o pățanie sau o vorbă de-a lui John în fiecare zi. Până când se întoarce mama lui, voi fi scris o carte întreagă.

— Este o idee minunată să scrii un jurnal al zilelor petrecute cu John. Și mai ales să notezi aceste delicioase perle copilărești. Anne va fi de-a dreptul încântată. Da, sunt sigur că jurnalul acesta va fi o adevărată comoară pentru mama copilului.

— Iar mie îmi face o deosebită plăcere să-l scriu, adăugă Judith, după care își înclină ușor capul și ieși, lăsându-l să redacteze scrisoarea către Jacobs.

— Și iată că miracolul nu a întârziat să se arate, anunță Charles intrând în salon.

Judith cosea, așezată în fața șemineului.

— Este posibil ca Jacobs să fi găsit pe cineva, continuă bărbatul.

Judith simți că îi înțepenesc degetele în poală.

— Ce veste minunată! Nici nu știi cât mă bucur, dragul meu! Recunosc că problema asta nu mi-a dat pace. M-am ...

— Rugat în fiecare zi. Știu, scumpa mea.

— Și spune-mi, rogu-te, ce îți scrie domnul Jacobs?

Ochii lui Charles căzură din nou asupra scrisorii pe care o ținea în mâini.

— A aflat că o domnișoară pe nume Lenora Paige este în căutarea unui loc de muncă. Domnișoara în cauză provine dintr-o familie bună, care a trecut prin momente grele. Tatăl său a murit într-un accident de vânătoare acum trei ani, iar la scurt timp după aceea, mama ei s-a îmbolnăvit de febră și s-a stins și ea din viață. Familia avea două fete. Un unchi a aranjat o căsătorie pentru cea mai mare dintre ele, iar bărbatul acesteia a preluat conducerea moșiei. Totuși, mezina nu se mai simte în largul ei la moșie și dorește să intre în

slujba cuiva pentru a putea pleca de acolo. Întrucât fata este de origine nobilă și a avut parte de o educație aleasă, Jacobs consideră că ar fi o guvernantă ideală.

Charles se opri și se uită la Judith.

— Tu ce crezi? Merită să stabilim o întrevedere?

— Nu prea cred că avem de ales. Și faptul că s-a găsit această persoană pare într-adevăr un ... un miracol, cum ai spus tu.

Charles porni spre ușă, începând să împăturească la loc scrisoarea.

— Îi scriu lui Jacobs să o trimită numaidecât la conac.

— Charles?...

Bărbatul se opri din mers și se întoarse din nou spre soția sa.

— Jacobs nu ... nu pomenește nimic despre ...

Își coborî privirea spre lucrul de mână.

— Poate că este greșit să întreb una ca asta, continuă ea, ridicându-și capul. Știu că educația unui copil trebuie să acopere aspecte mult mai însemnate ... Poate părea un fleac, dar pentru John nu este ... și ... și nici pentru mine. Spune-mi, te rog, Jacobs nu pomenește nimic despre aptitudinile ei muzicale?...

Charles zâmbi.

— Cu alte cuvinte, vrei să afli dacă știe să cânte la pian.

Judith știa că doar o tachinează, așa că încuviință zâmbind din cap, așteptând răspunsul.

— Ia să vedem, spuse el domol, trecându-și cu o atenție studiată privirea peste paginile scrisorii. A, da, iată un paragraf cât se poate de interesant:

> *Privitor la întrebarea dumitale, sunt bucuros să te anunț că domnișoara Paige a avut parte de o educație artistică impresionantă. Cântă foarte bine cu vocea, are talent la desen și, din câte înțeleg eu, este o pianistă desăvârșită.*

— Ah! răsuflă ușurată Judith, aplecându-se în față. Acesta este cel de-al doilea miracol pe care l-am cerut de la Dumnezeu. Abia aștept să văd fața lui John când va auzi prima melodie cântată la pian!

Capitolul 19

În ciuda obiecţiilor lui Nicole şi ale lui Gordon, în noaptea nunţii, Catherine, Andrew şi John Price lăsaseră întreaga casă la dispoziţia lor. După ce petrecuseră o vreme împreună cu sătenii, sus, pe promontoriu, bucurându-se de carne la frigare, acorduri de scripcă, lumină de torţe şi voie bună, Nicole şi Gordon se retrăseseră braţ la braţ, în uralele nuntaşilor. Ajungând la căsuţa din vale, găsiseră focul arzând în vatră şi o tavă cu cidru, brânză şi pâine proaspătă aşteptându-i. În iatacul părinţilor lui Nicole ardeau lumânările, aşternuturile erau curate şi înmiresmate, iar patul şi podeaua erau presărate cu petale de trandafiri.

În dimineaţa zilei următoare, Nicole avea încă ochii închişi când auzi uşa deschizându-se cu un scârţâit. Tânăra întinse mâna şi pipăi perna de alături. Când se ridică în cot, îl văzu pe Gordon, gata îmbrăcat, venind înspre ea cu o cană aburindă.

— Bună dimineaţa, iubirea mea, spuse bărbatul cu un zâmbet tandru şi totodată trist.

Nicole se ridică în capul oaselor şi se rezemă de tăblia patului. Ştia foarte bine care este motivul tristeţii ce se citea pe faţa lui Gordon. Vru, totuşi, să protesteze, dar în cele din urmă inspiră adânc şi nu întrebă decât:

— A venit vremea?

— Mă tem că da, răspunse Gordon, așezându-se pe marginea patului.

Nicole tăie încet o felie de pâine, puse pe ea o bucată de brânză și i-o întinse cu un zâmbet tremurat.

— Vreau să primești din mâna mea primele bucate din viața noastră ca soț și soție.

Gordon acceptă felia cu un zâmbet, apoi o privi cum îi umple o cană cu cidru. Începură să mănânce în tăcere.

— Aș avea o rugăminte, spuse la un moment dat Gordon.

Se aplecă și o sărută. Pe lângă gustul de cidru, Nicole simți pe buzele lui un iz de fum și cenușă. Pesemne de la focul pe care îl aprinsese mai devreme în sufragerie.

— Înainte de a pleca, aș vrea să primim amândoi Sfânta Cuminecătură la altarul bisericii unde slujește tatăl tău.

Nicole își așeză cana pe tavă și îi cercetă chipul.

— Ar însemna foarte mult pentru mine, continuă Gordon, bâlbâindu-se ușor. Îl admir pe Andrew din tot sufletul. Ideea mi-a venit aseară, la petrecere. Cuvintele tatălui tău m-au ajutat să înțeleg că simt nevoia unei credințe care să treacă dincolo de orice doctrină religioasă. Iartă-mă, poate că nu înțelegi ce vreau să spun. Iar eu nu știu cum să-ți explic mai bine.

Totuși, Nicole, care îl asculta nu numai cu urechile, ci și cu sufletul, înțelegea foarte bine cuvintele alese de soțul ei pentru a-și descrie călătoria spirituală. Îi făcu semn să continue.

— Aș vrea să cred că, atunci când vom pleca de aici, vom lua cu noi nu doar binecuvântarea părinților tăi, ci și statornicia credinței lor. Nici că există un țel mai nobil pentru mine decât acela de a trăi precum au făcut-o ei. De a ne dedica viața Domnului și de a încerca să le urmăm exemplul câte zile om avea de trăit.

— O, scumpul meu! murmură Nicole, luându-l de mână. Da, să ne bucurăm împreună cu ei de taina împărtășaniei înainte de plecare.

I se puse un nod în gât și fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Totuși, reuși să-și rețină lacrimile. Trebuia să fie curajoasă și

recunoscătoare pentru binecuvântările acestei vizite, fie ea cât de scurtă.

Catherine vorbea în şoaptă cu John Price pe uliţă, în faţa porţii. Când Nicole şi Gordon ieşiră din casă, bătrânul îi întâmpină cu o urare solemnă, dar totodată plină de voioşie, aşa cum se cuvenea într-o zi ca aceasta.

— Fie ca Domnul Dumnezeu nostru să vă lumineze calea azi şi pururea, dragii moşului!

— Mulţumim pentru urare, spuse Nicole, îmbrăţişându-l.

Încerca din răsputeri să nu se lase pradă tristeţii. *Gândeşte-te la bucuria acestor zile!*, îşi spuse ea, strângându-l pe bătrân în braţe. *Gândeşte-te cât de nepreţuite sunt aceste clipe!*

Se întoarse spre mama sa. Sub borul bonetei, chipul lui Catherine era luminat puternic de razele răsăritului. Privind-o, Nicole văzu că femeia avea faţa brăzdată de riduri. Aproape toate firele de păr ce îi ieşeau de sub bonetă erau cărunte.

— Aş fi vrut să petrec mai mult timp aici, îi şopti ea la ureche.

Cuvintele fuseseră rostite atât de încet, încât nu le auzise decât mama ei. Aceasta o eliberă din îmbrăţişare şi le făcu semn cu mâna celor doi bărbaţi.

— Fiţi buni şi luaţi-o înainte!

— Desigur, răspunse Gordon. Vă invit să vă sprijiniţi de mine, domnule Price, îi zise el bătrânului, oferindu-i braţul.

Catherine aşteptă până când cei doi se îndepărtară puţin, şi apoi se întoarse spre Nicole, luând-o de braţ.

— Avem două posibilităţi, îi spuse ea în şoaptă. Fie jelim şi ne smulgem părul din cap pentru că trebuie să pleci mai devreme decât şi-ar fi dorit oricare dintre noi ... fie ne bucurăm de aceste ultime clipe petrecute împreună şi Îi mulţumim lui Dumnezeu că a făcut cu putinţă să fim cu toţii prezenţi la nunta ta, să fii cununată de tatăl tău, ba chiar să îl vezi într-o stare mult mai bună decât cea în care se afla cu puţin timp în urmă.

Nicole încuviinţă din cap.

— Nu am avut prilejul să vorbim despre cum se simte tata, despre cum te simţi dumneata, mamă, despre ...

— Suntem cu toţii în mâinile Domnului, răspunse Catherine, trăgând-o mai aproape. Să nu uiţi asta niciodată!

— Nu, dar ...

— Suntem cu toţii copiii Lui. Şi ne-a binecuvântat pe toţi cu daruri minunate. Ce rost are să ne tânguim pentru ceva ce nu poate fi schimbat?

Nicole dădu din nou din cap, încuviinţând de această dată spusele mamei sale şi cu sufletul. Era cu adevărat binecuvântată. Gândul acesta făcu să îi vină inima la loc.

— Şi apoi, mamă dragă, să nu uităm că noi două vom petrece puţin mai mult timp împreună.

Catherine se învoise să îi însoţească la întoarcere, pentru a înlătura orice suspiciune legată de identitatea lor, în cazul în care ar fi fost opriţi de nişte localnici. Din păcate, starea de sănătate nu îi permitea lui Andrew să pornească într-o călătorie atât de lungă.

După ce ocoliră târgul, văzură în depărtare clopotniţa bisericii. Andrew aştepta pe treptele din faţa lăcaşului, stând de vorbă cu doi enoriaşi. De îndată ce îi zări, le făcu zâmbind semn cu mâna. Nicole îşi trezi toate simţurile, pentru a savura frumuseţea clipei. Adulmecă vântul, simţind în nări şi pe limbă toate aromele ţinutului – lemnul ce ardea în vetre, pământul înmiresmat din pădurea înverzită, animalele, pâinea ce se cocea în cuptoare, aerul rece şi sărat al mării. Ascultă cu atenţie şi desluşi behăit de capre, ţipete vesele de copil, o femeie ce cânta în dreptul unei ferestre deschise.

— Ai dreptate, şopti ea. Ştiu că ai dreptate.

— Nu trebuie să ne întrebăm decât un singur lucru: cum ne dorim să fie aceste ultime clipe petrecute împreună?

Răspunsul la această întrebare era la fel de limpede cum fusese vocea lui Catherine. Nicole se întoarse spre mama sa şi îi zâmbi, apoi intrară cu toţii în biserică.

Amintiri ce valorează mai mult decât o comoară. Acestea erau cuvintele alese de Nicole pentru a-i descrie lui Anne scurta perioadă petrecută în Georgetown. După ce primise vinul și pâinea de împărtășanie alături de cei dragi, după ce luase prânzul în familie și după ce îl ajutase pe John Price să se întindă în pat pentru a-și face somnul de după-amiază, Nicole luase o pană, o călimară și câteva foi de hârtie și pornise în sus, spre capătul promontoriului. Ghirlandele de brad și cununițele din flori de primăvară de la nunta ei împodobeau și acum pajiștea.

Deși nu le rămânea mult timp până la plecare, Nicole descrisese pe îndelete, fără grabă, fiecare amănunt al ședерii lor în Georgetown, de la sosire și până la nuntă. Văzând cuvintele așternute pe foaia de hârtie, mărturisea ea, își dădea seama cât se poate de clar că fusese cu adevărat binecuvântată.

Soarele începea să coboare spre apus. Nu mai putea zăbovi mult. Cu părere de rău că trebuia să încheie scrisoarea, Nicole îi adresă lui Anne aceste ultime rânduri pline de iubire frățească:

Știu că Domnul veghează asupra mea. Dacă nu ar fi așa, gândul acestei plecări mult prea grabnice mi-ar umple sufletul de durere. Plec, lăsându-mi în urmă tatăl, mama, bunicul, fără a ști când și dacă am să-i mai revăd vreodată. Plec după doar câteva ceasuri de fericire matrimonială, și acestea posibile doar grație bunăvoinței părinților mei – părinților noștri – care ne-au oferit tot ce au avut, până și patul lor conjugal. Plec fără să te fi întâlnit pe tine, draga mea Anne, fără a ști măcar dacă vii. Nu am trecut nicicând printr-o încercare mai grea ca aceasta. Totuși, trebuie să plecăm. După cum ți-am explicat deja, avem de îndeplinit o misiune și nu avem voie să îi dezamăgim pe cei care își pun nădejdea în noi. Trebuie să ne întoarcem cu proviziile necesare, și asta fără de întârziere. Totuși, nu acesta este motivul care mă face să plec de aici cu sufletul împăcat. Mă simt împăcată

pentru că știu că Tatăl ceresc este Tatăl nostru, al tuturora, și că, prin El, viețile noastre vor fi unite pe vecie. Plec purtând în suflet iubirea pentru acest ținut și pentru minunata mea familie, precum și iubirea lor pentru mine. Gândul acesta, precum și convingerea că, într-o bună zi, ne vom reîntâlni cu toții în rai, îmi dau tăria de a merge mai departe.

A ta soră iubitoare,
Nicole

Capitolul 20

Cu timpul, Anne și Thomas ajunseră să îi îndrăgească pe mulți dintre membrii restrânsei comunități de la bord. Când restul pasagerilor aflaseră că Anne crescuse în Noua Scoție și deci cunoaște bine ținutul, nu au mai contenit cu întrebările. Până atunci, cunoștințele lor despre regiune se bazaseră exclusiv pe informațiile furnizate de cei câțiva disidenți creștini care se stabiliseră cu puțin timp în urmă într-o comunitate înfloritoare, aflată la nord de Halifax. Totuși, informațiile din scrisorile acestora, deși folositoare, nu se comparau, de bună seamă, cu experiența personală a lui Anne.

Și astfel, pasagerii ajunseseră să se adune în fiecare seară în jurul lui Anne și al soțului său, împărtășindu-le visurile și planurile lor de viitor. Deși, în multe cazuri, tânăra știa că nu există un răspuns sigur la întrebările lor, asculta împreună cu Thomas păsurile tuturor, cu compasiune și bunăvoință. Pe parcursul voiajului, acest rol de sfătuitor se dovedi a fi extrem de benefic pentru Anne, abătându-i atenția de la propria sa durere sufletească.

Thomas, singura persoană de pe vas care avea studii de Drept, se dovedise a le fi, la rândul său, de mare ajutor celorlalți pasageri. Pare-se că nu era familie care să nu aibă de rezolvat măcar o chestiune juridică. Puseră la cale căsătorii și stabiliră zestrea cuvenită. Se formară parteneriate de afaceri, se planifică deschiderea a două

prăvălii. Câteva familii nu reușiseră să-și vândă casele înainte de a porni la drum și aveau nevoie de un sfat avizat. Altele cumpăraseră deja loturi de pământ în Noua Scoție, vrând să știe dacă actele erau în ordine.

În fiecare zi, activitățile de pe vas aveau loc într-o ordine bine stabilită. Diminețile începeau cu servirea ceaiului și cititul Scripturii. Prânzul era marcat de rugăciunile rostite de ambii pastori, și uneori, de câțiva capi de familie. La asfințit se ținea o slujbă completă, iar înainte de culcare se rosteau alte rugăciuni și se citeau noi pasaje din Biblie. Anne – căreia acest program zilnic îi aducea liniște și mângâiere sufletească – adoptase bucuroasă modul de viață și practicile religioase ale micii comunități de pe vas.

Din cauza vântului care continua să sufle cu putere dinspre sud, umflând grozav pânzele, corabia înainta înclinată aproape constant într-o parte. În zori și la asfințit, când albatroșii începeau să se adune în greement, pasagerii îi întâmpinau cu urale de bun-venit. Aflaseră de la marinari că prezența păsărilor indica vreme bună și apropierea uscatului.

Trecuseră trei săptămâni de când călătoreau pe ocean. După cină, Anne se îndreptă spre butoaiele goale legate de parapetul de la babord. Îi plăcea să se retragă aici, unde doagele încovoiate ale butoaielor o fereau de vântul ce devenea întotdeauna mai tăios în cea de-a doua parte a zilei. Doar ce se așeză, când îl auzi pe soțul ei strigând-o.

— Sunt aici! răspunse ea.

Thomas se apropie, ținând în mână pelerina ei groasă de voiaj.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ea, zise el, punându-i mantia pe umeri.

Voi să își retragă mâna, dar ea nu îl lăsă. Disidenții creștini din Anglia, care erau la fel de rezervați precum quakerii, preferau să se abțină de la a face gesturi afectuoase în public. Totuși, cu tot respectul, în această privință Anne nu era de acord cu ei.

— Ia loc lângă mine, te rog!

Thomas se așeză lângă soția sa și își petrecu brațul pe după umerii ei.

— Au trecut zile întregi de când nu am mai avut o clipă de intimitate, spuse el cu tristețe în glas.

— Știu, dragul meu.

Acum, după mai multe săptămâni petrecute pe ocean, Thomas avea fața bronzată, fapt care îi scotea și mai mult în evidență ochii limpezi și pătrunzători.

— În aceste săptămâni de călătorie, am urmărit cum încep a se manifesta și alte daruri cu care te-a înzestrat Dumnezeu, zise Anne, privindu-i chipul.

Thomas își luă cu blândețe mâna de pe umărul ei și se dădu puțin mai în spate, pentru a-i vedea mai bine fața.

— Spune mai departe, scumpa mea!

— Ai devenit unul dintre capii comunității.

Thomas nu o contrazise, fapt care nu putu decât să o bucure.

— I-am auzit și pe alții spunând asta atunci când credeau că nu sunt atent la cuvintele lor. Dar este cu totul altceva să aud părerea ta în această privință.

— Ești un conducător înnăscut, continuă ea. Un om înțelept și nepărtinitor, un împăciutor ce ascultă cu răbdare ofurile tuturor și caută să facă voia lui Dumnezeu prin hotărârile sale. Cuvintele tale sunt o mângâiere pentru toți ... Ele le oferă oamenilor tărie și speranță.

— Anne, draga mea, laudele tale mă copleșesc.

— Vino mai aproape, Thomas! Mai am ceva să-ți spun.

Bărbatul își apropie obrazul de al ei, cât pe ce să i-l atingă.

— Mă întreb dacă am putea să îi mai ajutăm cu niște bani ... fără ca ei să afle că donația vine din partea noastră.

Thomas rămase tăcut preț de o clipă, apoi spuse:

— Cred că se poate ... Da, sunt sigur că se poate.

Se priviră zâmbind. Thomas își petrecu din nou brațul pe după umerii ei și se lăsară amândoi pe spate, admirând primele stele ce se aprindeau pe bolta cerească.

Următoarea zi începu cu o furtună pe cât de neașteptată, pe atât de impetuoasă. Vântul sufla cu o putere nebună, biciuind parâmele

cu o violență nemaiîntâlnită. Mateloții forfoteau pe punți și sus, pe catarge, strângând pânzele în formă de semilună, după cum se obișnuia atunci când marea era zbuciumată de vijelie.

Totuși, nimeni nu părea tulburat de această schimbare bruscă a vremii. Ba dimpotrivă. Până acum avuseseră parte de numai două averse, iar rezerva de apă potabilă de la bordul navei era pe sfârșite. În plus, vântul bătea din direcția potrivită, mânând corabia mai repede spre apus. Până și căpitanul, un marinar încercat și aspru din fire, care evident prefera să stea cât mai departe de Dumnezeu, ajunsese să spună că aveau parte de o adevărată binecuvântare. Pentru el, ploaia era un camuflaj cât se poate de binevenit acum, când, apropiindu-se de linia de coastă, riscul de a da nas în nas cu o corabie americană creștea tot mai mult.

Coloniile nordice, cunoscute acum sub numele de Canada, se aflau în continuare în mâinile englezilor. Totuși, linia de hotar dintre americani și canadieni era nu doar schimbătoare, ci și foarte aproape. Atât mateloții, cât și ofițerii scrutau în permanență orizontul, gata să ia măsuri la cel mai mic semn de pericol. Din fericire, singurele nave pe care le zăriseră pe durata întregii călătorii aveau arborat semețul pavilion britanic și îi întâmpinaseră cu salve de salut, semnalându-le că drumul e liber de primejdii.

Puntea era măturată acum de perdele de ploaie, torente furioase ce înclinau corabia într-o parte, udându-i pe toți până la piele. Totuși, aerul era în continuare cald, și majoritatea pasagerilor rămăseseră pe punte pentru a respira aer proaspăt. Pălăriile și bonetele fură lepădate și își întoarseră cu toții privirile spre ceruri, lăsând stropii să le spele părul năclăit, să le șiroiască pe fețele arse de soare și pătate de sare, să li se scurgă pe buze. Ce dulce și proaspătă era apa de ploaie! După ce aversa se potoli, trei mateloți încinseră un dans vioi de bucurie pe puntea spălată de ploaie și mai toți pasagerii se adunară în jurul lor, râzând și bătând din palme.

Anne se folosi de învălmășeala creată pentru a se apropia de soția pastorului, cu care vorbise înainte de îmbarcare.

— Am dori să avem o discuție discretă cu dumneavoastră, dacă se poate.

Femeia încuviință din cap și se duse să îl anunțe pe soțul ei, care stătea ceva mai departe, privind cu zâmbetul pe buze bufoneriile celor trei marinari.

Thomas îi aștepta la căpătul opus al punții, lângă parapet. Privi întâi spre Anne și, când aceasta încuviință din cap, spuse:

— Ni s-a încredințat o sumă de bani. O sumă considerabilă. Charles Harrow este un om generos și a dorit să fim în măsură să îi ajutăm pe cei care au avut de suferit de pe urma acestui conflict.

Pastorul și soția acestuia se priviră buimăciți.

— Am dori să facem o donație pentru noua voastră comunitate, continuă Thomas.

— Fără ca lumea să știe din partea cui vine acest ajutor, adăugă Anne.

Thomas băgă mâna în pliurile mantiei și scoase o foaie împăturită.

— V-am pregătit un cec, zise el. În partea de jos a paginii găsiți adresa noastră din Georgetown. Puteți încasa cecul la banca din Halifax. Dacă există nelămuriri, vă rog să îi spuneți bancherului să ia legătura cu noi.

Tânărul preot și soția acestuia amuțiseră. Pastorul luă actul fără să îl citească. Ochii nevestei sale erau plini de lacrimi.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru bunătatea și mărinimia dumneavoastră, spuse în cele din urmă pastorul, ascunzând documentul în haină. Sunt sigur că abia în Împărăția Cerurilor vom afla toate felurile în care Domnul are să îi binecuvânteze pe membrii comunității noastre datorită acestui gest generos.

Cele două femei se îmbrățișară, iar bărbații își strânseră solemn mâna. În momentul acela porni, pe neașteptate, o nouă aversă torențială. Cei patru izbucniră în râs și o luară la goană.

— Cred că m-am spălat îndeajuns pe ziua de azi, spuse jovial Thomas, ștergându-și fața, după care se refugie împreună cu Anne sub punte.

Capitolul 21

Nicole mânuia hăţurile cu graţie şi iscusinţă. Vechea şi uzata căruţă înainta scârţâind sub grozava-i încărcătură. Înainte de plecarea lor din Georgetown, Gordon mai dăduse o raită prin târg, cumpărând încă o serie de provizii pentru călătorie. Când venise vremea întoarcerii la corabie, Nicole ţinuse morţiş să mâne ea caii. Făcuse asta de atâtea ori pe vremea când trăia aici! Deşi căruţa era ca vai de lume şi frumuseţea zilei era umbrită de durerea despărţirii, ei îi făcea plăcere să simtă hăţurile în mâini încă o dată.

Privi zâmbind înspre Catherine, care şedea pe locul de alături. Gordon călărea în apropiere, cu ochii pe căruţe şi pe călăreţi.

În faţă, drumul urca în pantă. Nicole plesni din hăţuri şi plescăi din limbă, îndemnând caii să ţină ritmul. Copacii de pe marginea cărării începeau să înfrunzească. Întreaga natură din Noua Scoţie părea să revină la viaţă. Nicole inspiră adânc aerul proaspăt de primăvară, apoi spuse:

— Să ştii, mamă dragă, că bucuria clipelor petrecute împreună este mult mai adâncă decât durerea despărţirii.

Plecarea din Georgetown nu fusese atât de dureroasă pe cât s-ar fi aşteptat. Andrew şi John Price chiar o făcuseră să zâmbească în timp ce o însoţeau în jos pe uliţă.

— Eu sunt mai sănătos decât dumneata, aşa că fă bine şi ţine-te de braţul meu!

— Glumești, de bună seamă! Ține-te dumneata de mine!

Și uite așa o ținuseră, sfădindu-se în glumă, până când ajunseseră în locul în care așteptau căruțele și membrii echipajului. Nicole îi îmbrățișase îndelung pe fiecare în parte, ca și cum ar fi vrut să transfere puțin din puterea și tinerețea ei în trupurile lor plăpânde. Ei îi mulțumiseră pentru vizită, iar apoi se prinseseră cu toții de mâini pentru rugăciune, inimă lângă inimă, pentru reușita misiunii pe care o aveau de îndeplinit Nicole și Gordon. Pentru călătoria care îi aștepta pe cei doi, pentru călătoriile ce îi așteptau pe ei toți. Când Andrew rostea ultimele cuvinte ale rugăciunii, Nicole simțise că i se pune un nod în gât.

În timpul călătoriei până la corabie, Catherine îi povestise lui Nicole despre ambele jurnale, despre scrisoarea pe care i-o trimisese lui Anne, despre cât de apropiată devenise în ultima vreme de bătrânul ei tată. Totuși, principalul lor subiect de conversație erau însemnările bunicii lui Nicole. Catherine marcase de dinainte pasajele ei favorite din jurnal, pentru a i le citi fiicei sale.

Nu aș voi să mă aflu nicăieri în lumea asta fără de John, scria de multrăposata doamnă Price. *Este un soț atât de bun și de devotat! Dar, vai, cum îmi tânjește inima după plaiurile de acasă ... Aici iernile sunt lungi și înfiorător de friguroase. John nu mă lasă să ies din casă și să mă plimb prin cătun de una singură, iar vecinele mele, puține la număr, par a fi prea ocupate cu treburile gospodărești pentru a avea timp de vizite. Sunt zile în care simt că înnebunesc de singurătate. Poate că aș fi mai fericită dacă aș avea un prunc. Seara, când se întoarce John acasă, eu, în loc să-l las să se liniștească după o zi grea de muncă, mă apuc să turui ca o moară stricată. Încerc să mă înfrânez, dar mă tem că, dacă nu mai schimb și eu o vorbă cu cineva, s-ar putea să-mi pierd mințile. Cred că el nu ar vrea decât să se așeze lângă foc și să lase grijile îndatoririlor sale de serviciu să se risipească în liniște. Trebuie să încerc să fiu mai înțelegătoare.*

Portretul celei care scrisese aceste rânduri – ființă pe care niciuna dintre ele nu apucase să o cunoască – se contura tot mai clar, cu fiecare pasaj citit de Catherine.

Azi John mi-a adus un trandafir. Primul trandafir ce-a înflorit în primăvara aceasta. M-a mișcat până în străfundurile inimii. A fost dintotdeauna un soț atent, dar trebuie să mărturisesc că nu mă așteptam la un gest atât de tandru din partea lui. Îl iubesc atât de mult! Mă doare sufletul să-l văd măcinat de ranchiună. El nu recunoaște, dar eu știu că acesta este adevărul. Ce n-aș da să pot schimba trecutul! Rana pe care a dobândit-o în război îi răpește somnul și îi umple zilele de suferință. Iar eu sufăr împreună cu el. Totuși, am convingerea că rana cea mai adâncă și mai dureroasă este cea din sufletul său. Nu îi poate ierta pe cei care l-au schilodit. Zi de zi mă rog la Dumnezeu să îl ajute. O astfel de mânie este o povară mult prea grea pentru orișicine.

Nicole îi povestise lui Catherine, la rândul său, despre călătoria până la moșia lui Charles din vestul provinciei Massachusetts, despre arestarea lui Gordon, despre întoarcerea lui spre credință, despre iubirea ce se înfiripase între ei. Aveau atât de multe să-și spună și timpul curgea mult prea repede, galopând parcă precum caii ce trăgeau la căruță. Nu se opriseră din povestit nici măcar la amiază, când au făcut un popas scurt și au prânzit cu toții la umbra copacilor de lângă drum.

Ajunseră la ultima cotitură a drumului – mult prea devreme pentru fiecare dintre ele. În depărtare se zărea deja corabia. Carter priponi caii și le ordonă marinarilor să descarce căruța. Mult prea devreme ... Nicole lăsă, fără tragere de inimă, hățurile din mână și se întoarse spre mama sa. Mult prea devreme!

— Mă iertați, coniță.

Era Carter. Șeful de echipaj își scoase bereta de pe cap și se apropie de cele două femei.

— Voiam doar să vă spun că ne bucurăm cu toţii pentru dumneavoastră şi dom' căpitan. Să vă dea Domnul multă fericire şi casă de piatră!

— Îţi mulţumesc, Carter. Permite-mi să ţi-o prezint pe mama, doamna Harrow. Mamă, dânsul este domnul Carter, şeful de echipaj.

Bărbatul se înclină în faţa lui Catherine.

— Dom' căpitan a zis că trebuie să ne întoarcem neîntârziat la corabie. Nădăjduieşte să ajungem în golful Fundy înainte de ivirea zorilor.

— Prea bine, Carter. Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

După ce şeful de echipaj se îndepărtă, Nicole se întoarse spre mama sa.

— Mămico, trebuie să urmez ordinele căpitanului, spuse ea cu un surâs tremurat.

— Desigur, zise Catherine, coborând din căruţă. Fii bună şi vino cu mine. N-am să-ţi răpesc decât o clipă.

Porniră împreună pe un promontoriu nu foarte înalt, ce se ridica deasupra şirului de copaci.

— M-am gândit că s-ar putea să ..., începu gâfâind Catherine în timp ce urca grăbită spre creasta ieşită în afară, care arăta, precum un deget, spre apele Golfului Cobequid.

— Te ascult ...

— Da, uite-l acolo! Sunt sigură că acela este!

— Ce anume?

— Vino lângă mine, îi spuse Catherine. Vezi acolo, în zare, promontoriul ce înaintează în mare, la fel ca acesta? întrebă ea, arătând spre dreapta, dincolo de corabia lor.

— Da, dar ...

— Vezi partea aceea golaşă? Porţiunea aceea despădurită, transformată în teren agricol? Priveşte stânca mare de la baza pădurii.

— Pădurea se înalţă în mai multe trepte.

— Întocmai! exclamă Catherine, cu degetul tremurând. Acum priveşte stânca aceea care iese în afară pe cea de-a treia treaptă.

Nicole simți că o străbate un fior prin tot corpul.

— Nu obișnuiesc să călătoresc atât de departe de Georgetown, continuă Catherine; dar, datorită legăturii cu acadienii care s-au reîntors în ținut, am fost nevoită să vin aici o dată sau de două ori. Și încă îmi amintesc foarte bine relieful locului în care mi-am petrecut copilăria și tinerețea. Sunt sigură că aceea este pajiștea, adăugă ea cu convingere.

— Pajiștea pe care ai cunoscut-o pe Louise ...

— Poți să îi spui „mamă", draga mea. Nu mă supăr.

— Două mame unite printr-o tragedie, murmură Nicole, privind gânditoare spre promontoriul împădurit ce se înalța în zare.

— Două prietene, două fiice, patru vieți, adăugă încet Catherine. Nici o mie de ani de acum încolo nu ar fi de-ajuns pentru a recupera timpul pierdut! spuse ea, strângându-i brațul. Asta înseamnă a iubi... Iubirea îți aduce în suflet bucurie, dar și durere.

Se trase cu un pas în spate și privi chipul lui Nicole.

— Inima mea a rămas legată de a ta în toți acei ani, anii în care tu ai fost departe de mine, iar eu am crescut un alt copil în locul tău. Draga mamei, să știi că, oriunde te-ai afla, inima mea va fi mereu alături de tine!

Capitolul 22

Charles, studiind cu ochelarii pe nas scrisoarea pe care o ţinea în mână, anunţă:

— Noua guvernantă va sosi joi la amiază.

— John este atât de nerăbdător să o cunoască! exclamă Judith.

Încă de când aflaseră prima dată despre domnişoara Paige, Îi mulţumise lui Dumnezeu că a răspuns rugilor ei.

— De fapt, nici nu ştiu care dintre noi doi se bucură mai tare de sosirea guvernantei, mărturisi ea. A, şi – fiindcă veni vorba –, ştii ce m-a întrebat John azi-dimineaţă?

— N-aş putea să ghicesc nici într-o mie de ani.

— M-a întrebat: „Bunico, tu îţi schimbi culoarea părului în timpul iernii?"

Charles îşi încreţi, nedumerit, fruntea, dar în clipa imediat următoare îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă cu poftă.

— Ieri dimineaţă, când am ieşit împreună la plimbare, am văzut un iepure de câmp.

— Da, mi-a spus. „Unchiul Charles a zis că Doamne-Doamne îl ajută pe iepurele de câmp să îşi schimbe culoarea, în timpul iernii, ca să se poată ascunde de *duşi-mami*".

— De *duşi-mami*? repetă Charles chicotind. A pocit cuvântul în felul cel mai drăgălaş cu putinţă.

— Când i-am spus că eu nu mă pregătesc pentru iarnă și că nici nu încerc să găsesc o cale de a mă ascunde de *duși-mami*, m-a întrebat „Bine, dar atunci de ce ai părul în două culori?". I-am răspuns că odată aveam și eu părul de o singură culoare, la fel ca el. Atunci a trebuit să ne apropiem capetele și să ne uităm amândoi în oglindă. Întâi a zâmbit, apoi și-a ridicat mânuța, m-a mângâiat pe păr și m-a întrebat: „De ce L-ai rugat pe Doamne-Doamne să ți-l schimbe?".

Râseră amândoi.

— Și ce i-ai răspuns?

— Nu sunt sigură. Adevărul este că m-a luat pe nepregătite și mă tem că nu i-am dat o explicație satisfăcătoare. Cred că i-am spus că oamenii își schimbă culoarea părului pe măsură ce îmbătrânesc.

— Mi se pare un răspuns cât se poate de potrivit.

— Mda, se poate. Totuși, trag nădejde că noua bonă va ști să răspundă într-un mod mai inspirat la toate întrebările lui de copil. Îmi ... îmi este atât de dragă candoarea lui! În ochii lui John, totul – lucrurile însemnate și cele mărunte deopotrivă – se întâmplă din voia lui Dumnezeu. Sper din tot sufletul că domnișoara Paige va ști cum să îi păstreze inocența neștirbită. Căci inocența este o comoară, nu crezi?

Charles încuviință din cap.

— O adevărată comoară, spuse el cu convingere.

Merseră împreună în camera copilului pentru a-l prezenta pe micul John noii sale guvernante.

Tânăra ajunsese la conac în după-amiza zilei precedente, după o călătorie lungă și obositoare, așa că, imediat ce îi uraseră bun-venit, o conduseseră în apartamentul ce-i era rezervat – situat lângă odaia micuțului – și o lăsaseră să se odihnească.

Domnișoara Paige nu putea fi descrisă drept o femeie frumoasă, dar avea niște ochi tulburători, de un albastru pur, care păreau nespus de mari pe chipul ei îngust; iar când îndrăznea să zâmbească, surâsul sincer, venit parcă din interiorul ființei sale, îi lumina

toată fața. Tânăra orfană, mică de stat și puțintică la trup, reuși numaidecât să trezească în Judith sentimente materne.

— Dar este doar o copilă, îi șoptise ea lui Charles cu o zi înainte, după ce tânăra se retrăsese în odaia ei.

Charles, care părea a fi adâncit în gânduri, se mulțumise să dea absent din cap.

— Aș fi tentat să o trimit numaidecât înapoi la Londra dacă ...

— Dacă nu ne-am afla într-o situație disperată? întrebase Judith.

Charles clătinase din cap.

— Nu, draga mea. Dacă *ea* nu s-ar afla într-o situație desperată.

Judith aprobase atunci din cap. Înțelegea foarte bine la ce se referea soțul ei. Orfană fiind, tânăra nu avea unde să se ducă.

— Ei, dar nu trebuie să ne facem griji în această privință, din moment ce ea va rămâne aici, la conac, spusese Judith cu glasul plin de căldură. În fond și la urma urmei, domnișoara Paige este răspunsul la rugile noastre. Merită să o angajăm, chiar dacă nu va face nimic în afară de a-i cânta lui John la pian.

— Având în vedere vârsta ei, mă tem că domnișoara Paige își va petrece mai tot timpul jucându-se cu John, ripostase Charles pe un ton sarcastic.

— Ei, hai că nu e chiar *atât* de tânără, spusese Judith zâmbind.

Acum se aflau tustrei în dreptul camerei lui John. Se vedea de la o poștă că tânăra este din cale-afară de emoționată.

— Sunt convinsă că vă veți înțelege de minune, îi șopti Judith, zâmbindu-i încurajator.

Intrară. Micuțul stătea pe covor, jucându-se cu niște cuburi de lemn.

— John?...

Băiatul ridică privirea.

— Am dori să faci cunoștință cu cineva, continuă Charles. Ești bun să te ridici în picioare?

După ce se conformă, John își strânse mânuțele la spate și își coborî, timid, capul.

Judith făcu un pas în față și își puse mâna pe umărul copilului.

— Ți-am spus că bona trebuie să plece, zise ea. Îți amintești?

Băiețelul aprobă din cap și aruncă, de sub pletele-i ciufulite, o privire sfioasă spre tânăra necunoscută.

— Ei bine, dânsa este domnișoara Paige, noua ta bonă. Ești bun să o saluți așa cum se cuvine?

Ascultător, John făcu un pas în față, mai trase încă o dată cu ochiul la ea, apoi îi întinse mâna și îngăimă:

— Bună dimineața, miss.

Domnișoara Paige făcu și ea un pas în față și întinse mâna. Când degetele li se atinseră, se întâmplă un lucru extraordinar. Chipul tinerei se destinse într-un zâmbet larg, în ochi îi apăru o licărire aparte și obrajii i se îmbujorară ca niște trandafiri. John îi răspunse printr-un surâs.

— Vai, toată viața mi-am dorit un frate mai mic! exclamă domnișoara Paige.

Cuvintele ei chiar păreau să vină din inimă.

— Dar eu nu sunt chiar atât de mic, se grăbi să spună John, din cale-afară de serios.

— Sigur că nu. Nu asta voiam să spun ...

Noua bonă îngenunche în fața copilului și îl îmbrățișă. În mod surprinzător, John nu opuse nicio rezistență.

— Vai, mă scuzați, stimată doamnă, spuse tânăra, cu obrajii în flăcări, ridicându-se repede în picioare.

John însă o luă de mâna.

— Știi să cânți la pian? o întrebă el, privind-o în ochi.

Tânăra încuviință timidă din cap.

— Aș putea să te ascult cântând?

Fata privi spre Judith.

— Vom asculta puțină muzică diseară, spuse repede stăpâna casei. După cină, adăugă ea, apoi se întoarse spre domnișoara Paige. Cealaltă bonă tocmai își face bagajele. Am să o aduc să ți-o prezint. Dânsa îți va arăta toate odăile și îți va da instrucțiunile necesare.

Ceaiul este servit la orele patru. Astăzi îl vom servi împreună aici, lângă foc. Pe viitor, te voi scuti de compania noastră și vei putea să-ți servești ceaiul împreună cu restul personalului.

Fata încuviință din cap în semn că a înțeles și că este de acord cu cele auzite. Brusc, Judith simți o strângere de inimă la gândul pierderilor suferite de tânăra femeie și al situației deznădăjduite în care se afla aceasta în momentul de față. Era mai mult ca sigură că fata nu fusese trimisă în viața ei să bea ceaiul la bucătărie, împreună cu servitorimea.

— Domnișoară Paige, continuă ea pe un ton mai blând, dacă ai orișice fel de nelămuriri, te rog să nu eziți să îmi vorbești. Te afli aici pentru a avea grijă de nepotul nostru. John este un copil cuminte, așa că sarcina dumitale va fi cât se poate de ușoară. Și trebuie să știi că noi ... noi ne dorim să fii fericită aici.

Nu era nici pe departe discursul pe care îl avusese în minte la început. Oare ce va zice Charles? Nu scosese niciun cuvânt de când intraseră în odaie. În cele din urmă, Charles îi atinse cotul și o împinse cu blândețe spre ușă.

Nu îndrăzni să se uite în ochii lui decât după ce ieșiră pe hol. Bărbatul părea destul de ursuz.

— Este doar o copilă, murmură el, clătinând nemulțumit din cap.

— Da, dar este o ... o făptură adorabilă și ... și ... lipsită de apărare.

— Un copil care are grijă de un alt copil, mormăi Charles. În cele din urmă, greul va cădea tot pe umerii tăi. Va trebui să ai grijă nu doar de micul John, ci și de această tânără domnișoară, spuse el arătând cu capul spre camera copilului.

— Pot să ...

— Pare-se că va trebui să îi scriu din nou amicului meu de la Londra. Pentru a găsi o bonă pentru bonă, spuse Charles pe un ton deloc îngrijorat.

Fără să vrea, Judith pufni în râs. Charles privi o clipă în ochii ei, apoi râse și el cu poftă.

După cum stabiliseră, în seara aceea se adunară cu toții în salonul mare și Charles îndepărtă cu grijă – și cu un aer din cale afară de ceremonios, după părerea lui Judith – învelitoarea pianului. Judith nu își putea lua privirea de la John. Micuțul se uita la instrument cu ochii mari, atât de fascinat, încât uitase și să zâmbească.

— Pot să-l ating? șopti el.

Charles încuviință din cap și băiatul păși în față. Mângâie lemnul de culoare închisă, apoi își trecu ușor degețelele peste claviatura ivorie. Charles îl lăsă să cerceteze amănunțit instrumentul muzical, apoi se aplecă și îl luă în brațe.

— Cred că a venit vremea să ascultăm niște muzică, zise el. Nu vrei să o lăsăm pe domnișoara Paige să ne cânte ceva?

Copilul încuviință entuziast din cap.

Charles luă loc lângă Judith, îl ridică pe John pe unul dintre genunchi și apoi îi făcu semn fetei că poate să înceapă.

Deși începutul a fost unul șovăielnic, băiețelul fu captivat încă de la primele note. Stătea aplecat înainte, cu ochii ațintiți asupra mâinilor pianistei. În scurt timp, emoțiile fetei se risipiră și degetele ei subțiri începură să zboare cu măiestrie pe clapele pianului. Tânăra își ținea ochii închiși și își legăna trupul în ritmul melodiei. Judith nu recunoștea piesa, dar muzica parcă îi ungea inima cu miere.

Charles părea să fie absorbit, la rându-i, de acordurile de pian. Stătea rezemat de spătarul fotoliului, cu ochii închiși, mișcând aproape imperceptibil capul în ritmul muzicii. Să fi fost oare, una dintre piesele cântate de mama lui pe vremea când era copil? se întrebă Judith.

Melodia se termină, parcă, mult prea repede pentru toți.

— Mai vreau, mai vreau! strigă extaziat John, bătând din palme.

Exclamația copilului îl trezi pe Charles din visare.

— Unde-ți sunt bunele maniere? îl apostrofă el cu blândețe pe cel mic. Nu așa se vorbește. Dacă dorești ca domnișoara Paige să ne mai cânte o melodie, atunci roagă-o frumos.

— O, da! Mai cântă-ne una! strigă John. Adică, vreau să zic, te rog frumos să ne mai cânți o melodie, se corectă el imediat pe un ton mai coborât, dar cu aceeași ardoare.

Ascultară încă două melodii, iar apoi John trebui să meargă la culcare. Totuși, înainte de a fi dus în camera lui, primi asigurări că de acum înainte vor asculta muzică de pian în fiecare seară.

— Doamne, Te rog să ai grijă de mama și de tata – se rugă copilul în seara aceea, îngenunchind lângă pătuț – și să îi aduci repede înapoi, ca să asculte și ei muzică de pian!

Amin, spuse Judith în sinea ei, aplecându-se și învelind copilul.

Capitolul 23

Era dimineață. Nicole stătea cu spatele la fereastra cabinei, ținând pe genunchi o Biblie voluminoasă, cu coperțile îmbrăcate în piele. Își îndepărtă de pe obraz o șuviță rebelă, cu reflexii roșiatice, și privi îndelung pagina la care era deschisă Cartea, scăldată acum de razele ce pătrundeau pe fereastră. Citi din nou textul. „Cei ce se coborâseră pe mare în corăbii și făceau negoț pe apele cele mari, aceia au văzut lucrările Domnului și minunile Lui în mijlocul adâncului. El a zis și a pus să sufle furtuna, care a ridicat valurile mării." Își ridică ochii și se uită pe fereastră la apele agitate de vânt. Da, în momentul acela nu îi era deloc greu să își imagineze tabloul înfățișat în Psalmul 107.

Auzea vocea lui Gordon, care dădea instrucțiuni echipajului de pe punți, și pașii marinarilor care forfoteau peste tot, grăbindu-se să îi îndeplinească ordinele. „El a zis", repetă Nicole cuvintele Psalmistului, gândindu-se la puterea lui Dumnezeu asupra naturii și la respectul de care se bucura Gordon în rândul oamenilor săi. „A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit". Cuvintele acestea o umplură de liniște.

După ce lăsaseră în urmă Golful Cobequid, o furtună de sfârșit de primăvară le iuțise înaintarea către sud, spre marea ușurare a soțului ei. Deși îi împărtășea entuziasmul, Nicole fusese îngrozită

să vadă cum se clatină corabia sub suflul vijeliei. Nava se apleca într-o parte, mai-mai să se răstoarne, apoi se îndrepta la loc, ca imediat după aceea, lovită de talazurile furioase, să se bandeze din nou. „Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit", citi ea cu voce tare, „și Domnul i-a dus în limanul dorit". Ultimele cuvinte sunaseră ca o făgăduință. Zâmbi și zise încet : *Exact asta îmi doresc și eu. Să ajung la liman.*

Sufletește, căsătoria o adusese, de bună seamă, mult mai aproape de acest liman. Fiecare vorbă și fiecare faptă a lui Gordon era o dovadă a iubirii și a grijii lui pentru ea. Totuși, viitorul era încă nesigur. Pentru a duce la bun sfârșit această misiune ce le fusese încredințată de către americani, trebuiau să înfrunte nenumărate pericole. Dacă Dumnezeu îi va ajuta să treacă teferi și nevătămați peste toate, vor ajunge în Louisiana, ținutul copilăriei sale, la familia care o crescuse. Oare acela era locul în care ea și Gordon vor găsi, în sfârșit, un cămin, acel liman după care îi tânjea sufletul?

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!" citi ea rar, cu vocea sugrumată de emoție. *Ei bine, asta e ceva ce pot să fac. Și am s-o fac cu siguranță, chiar dacă încă nu știu încotro ne va călăuzi Domnul pașii, și nici felul în care ne va duce la liman.*

Cineva bătu la ușa cabinei.

— Poftim, spuse Nicole, ridicându-se în picioare.

— Mă iertați, doamnă, se auzi o voce de dincolo de ușă. Am venit să vă anunț că domnul căpitan vă așteaptă pe punte.

— Prea bine. Spune-i că am să vin de îndată, răspunse ea.

Așeză Cartea deoparte, își legă șnurul bonetei sub bărbie și se înfășură în pelerină. Deasupra, pe punte, auzi mateloții pocnind din călcâie, luând poziția de drepți. Ah, da, era duminică ... Conform obiceiului marinăresc, duminica, ritmul activităților de la bordul navei era diferit față de restul săptămânii. Punțile fuseseră spălate și frecate cu peria, parâmele roase fuseseră înlocuite, iar pânzele fuseseră atent inspectate – pentru ca toate să fie la locul lor de ziua

Domnului. După informațiile lui Nicole, existau corăbii care aveau la bord un preot sau un medic care oficia și slujbele religioase.

Când păși pe puntea însorită, văzu că marinarii așteptau aliniați pe mai multe șiruri, gătiți cu toții în hainele cele mai bune. Gordon stătea în fața lor, îmbrăcat în uniforma de căpitan. Își înclină ușor capul în direcția ei, și Carter o conduse până la una dintre bănci. După ce Nicole luă loc, Gordon le dădu oamenilor permisiunea să iasă din formație și aceștia se așezară cu toții pe punte.

Gordon deschise Biblia și începu să citească din cartea lui Daniel povestea tânărului care, aruncat pe nedrept în groapa cu lei, scăpase cu viață datorită credinței sale în Dumnezeu. Continuă cu un pasaj din Epistola către evrei, apoi citi un altul din Evanghelia după Luca și în cele din urmă închise cartea. Se lăsă tăcerea și Nicole crezu că soțul ei încheiase. Dar se înșela.

— Unii dintre voi cunosc, probabil, câteva dintre cântările scrise de un pastor londonez, pe nume John Newton, spuse într-un sfârșit Gordon.

Nicole auzi în jurul său murmure de aprobare.

— Ceea ce s-ar putea să nu știți este că John Newton a fost și el marinar cândva, continuă Gordon.

Murmure de uimire.

— Întrucât acest om a constituit dintotdeauna atât o pildă, cât și o provocare pentru mine, am căutat să aflu mai multe despre viața lui. Și iată ce am aflat. John Newton era de obârșie umilă, la fel ca mine. După ce și-a încheiat studiile elementare, a lucrat pe un vas comercial vreme de opt ani, după care a fost recrutat forțat în flota Majestății Sale, ajungând pe o navă de război pe nume *Harwich*. Când corabia a ancorat în Plymouth, Newton a încercat să evadeze, dar a fost prins și condamnat la biciuire.

Din nou freamăt în rândul marinarilor. Când le fusese capturată corabia, mulți dintre ei aflaseră pe propria piele ce înseamnă recrutarea forțată. Li se cunoșteau și acum pe corp urmele lăsate de lanțuri și de loviturile de bici.

— După ce a fost eliberat, continuă Gordon, s-a îmbarcat pe o corabie ce pornea spre Africa. Vasul aparținea unui negustor de sclavi. În cele din urmă, Newton a fost promovat la rangul de căpitan, devenind cunoscut drept un blasfemator fioros, mânat de o furie turbată, ce Îl hulea pe Dumnezeu și îi trata cu o cruzime nemaiîntâlnită pe sclavi, dar și pe mateloți.

Oamenii îl ascultau într-o tăcere absolută, captivați atât de subiectul povestirii, cât și de ardoarea cu care era relatată. Nicole stătea cu mâinile strânse în poală, vrăjită de această nouă latură, plină de har, a soțului ei.

— Newton a făcut zeci de drumuri, transportând robi din Africa până în Americi. I s-a dus vestea peste mări și țări ca fiind un căpitan neînfricat, priceput și înțelept. Deși era un om rău și răzbunător, Newton era totodată extrem de curajos și de prosper. Bogat și temut, era considerat de toți drept un învingător.

Preț de o clipă, Gordon rămase cu privirea pierdută în zare.

— Totuși, la un moment dat, în inima unei furtuni năprasnice, când vântul de sud-vest întunecase totul în jur, înălțând apele din adâncuri și sfâșiind văzduhul, John Newton și-a văzut moartea cu ochii. Și atunci L-a descoperit pe Dumnezeu.

Se opri și își roti privirea asupra adunării.

— A renunțat la avere, la faimă și la corabie și s-a întors în Anglia, unde a început să studieze Scripturile, greaca și ebraica. În 1764 a fost hirotonisit ca preot și și-a început misiunea la o biserică din Olney.

Aruncă, șovăind, o privire spre Nicole și apoi își întoarse din nou fața spre oamenii săi.

— Unii dintre voi știți că și eu am trecut printr-o noapte întunecată a sufletului. Nu într-o furtună, ci în timp ce eram prizonier în închisoarea garnizoanei britanice. Fusesem acuzat de trădare și condamnat la moarte prin spânzurare. Atunci m-am întors spre Dumnezeu, la fel ca Newton, rugându-L să îmi salveze sufletul de la pedeapsa veșnică. Domnul mi-a ascultat ruga, salvându-mă

și de la spânzurătoare. Mulțumită Lui mă aflu azi aici. Și, de aceea, eu declar aici, înaintea voastră, că am să-I fiu în veci supus.

Tăcerea de pe punte rămase deplină, până ce Gordon începu să intoneze, cu vocea sa de bariton, „Mărețul har", unul dintre ultimele imnuri scrise de Newton:

Minune, har tulburător!
Al mângâierii glas!
L-ai mântuit, bolnav de dor,
Pe orbul de pripas.

Toți începură să cânte împreună cu el. Văzând grația divină manifestându-se pretutindeni în jurul său – în soțul ei, în acești marinari greu încercați, ce își uneau acum vocile întru mântuire, în propriul său suflet, altminteri plin de zbucium – Nicole simți că i se umplu ochii de lacrimi.

Li se alătură la ultima strofă, cântând împreună cu ei:

'Nainte-I evi de-om fi mereu,
Drept îngeri aurii,
Ca-n viață, slăvi lui Dumnezeu
Cânta-vom, veșnicii.*

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui!", încheie ea, recitând în gând cuvintele Psalmului, atât de potrivite cu ceea ce simțea.

* Traducere de Anton Horvath.

Capitolul 24

În pofida vârstei sale fragede, noua bonă era extrem de conștiincioasă, îndeplinindu-și sarcinile de serviciu cu cea mai mare scrupulozitate. Judith își arăta încântarea ori de câte ori vorbea cu Charles despre aptitudinile fetei. Acum, de pildă, tocmai lăuda modul calm și totodată ferm în care tânăra îl redusese la tăcere pe îndărătnicul John la micul dejun.

— Să înțeleg că Dumnezeu nu a greșit când ne-a scos-o în cale? o tachină Charles.

— Vai, ar fi fost o greșeală – o greșeală cumplită! – să o fi trimis înapoi. Domnișoara Paige este uimitor de matură pentru vârsta ei. Este deșteaptă și învață extrem de repede.

— Bănuiesc că nu a avut o viață ușoară.

Judith clătină din cap.

— Cred că această activitate este foarte potrivită pentru ea. Pare să îl îndrăgească în mod sincer pe flăcăiașul nostru.

— Am primit o nouă scrisoare de la omul meu de legătură, spuse Charles, schimbând brusc subiectul. S-a întors pe coastă. Zice că a găsit, în sfârșit, un individ care a cunoscut-o pe o fostă angajată a orfelinatului. Se pare că orfelinatul acela a existat cu adevărat.

— În sfârșit, niște vești bune! exclamă Judith, apropiindu-se de biroul soțului ei.

— Nu e cine știe ce, spuse el jucându-se cu scrisoarea, dar măcar avem o nouă pistă. Un firicel de speranță. Se ținea o evidență a orfanilor, dar se pare că nimeni nu știe dacă mai există acele registre. Oricum, încearcă să le dea de urmă. În caz că nu reușește, nu știe care ar putea să fie următorul pas. Întrucât devine costisitor, se întreabă dacă nu doresc cumva să renunț la căutări.

Judith așteptă în tăcere ca soțul ei să continue, dar acesta nu mai spuse nimic.

— Și asta îți dorești? îl întrebă ea încet.

Charles tresări și începu să își maseze fruntea cu degetul mare și cu arătătorul.

— Nu, răspunse el într-un târziu. Nu atâta timp cât există un fir, fie el cât de firav, de speranță. Vreau să fac asta pentru John Price. Și pentru fiica lui, Catherine. Pentru Nicole ... Și implicit pentru fratele meu, Andrew. Știu că poate să sune ciudat, dar bănuiesc că, într-un fel, vreau să continui căutările și pentru sufletul meu. M-ar bucura nespus să le pot reîntregi familia. Mă tot întreb ce-aș face eu dacă aș descoperi că am o soră. Dacă aș descoperi că, undeva în lume, am o soră pe care nu am avut privilegiul să o cunosc. Fără îndoială că aș vrea să o găsesc. De aceea, este datoria mea de onoare să îi ajut în această chestiune. Își lăsă mâna să cadă pe birou și își ridică privirea spre soția lui. Înțelegi?

Judith aprobă din cap.

— Și eu îmi doresc din tot sufletul să o găsim, dragul meu.

Câteva zile mai târziu, Charles se năpusti în încăpere, fluturând o scrisoare.

— A găsit-o!

Judith, buimăcită inițial de intrarea lui vijelioasă, se lăsă, emoționată și totodată ușurată , pe spătarul fotoliului damaschinat.

— Ei bine, „a găsit-o" e impropriu spus, dar măcar a aflat niște informații de la un bătrân din sat, a cărui soră a lucrat la orfelinatul din zonă. Bătrânul își amintește că sora lui i-a vorbit despre o copilă care a fost adusă la orfelinat în niște circumstanțe extrem de stranii.

Se zvonea că tatăl fetiței era un prizonier britanic care fugise înapoi în Anglia. Mama fetiței a murit la naștere, iar data nașterii coincide cu cea indicată de John Price.

— Este o veste minunată! exclamă Judith, cu vocea sugrumată de emoție. Și sora lui John Price este încă în viață?

— Asta încă nu se știe. Fetița nu a rămas la orfelinat, ci a fost trimisă peste ocean – din cele auzite, omul crede că a fost trimisă undeva în Lumea Nouă. Nu se știe dacă a fost înfiată înainte sau după călătorie.

Se opri și își trecu din nou privirea peste paginile scrisorii.

— Este, de asemenea, posibil să fi fost pur și simplu transferată la un alt orfelinat de peste ocean. Tot ce știm în momentul de față este că fetița a fost trimisă peste hotare, probabil în ținuturile Noii Scoții, care erau populate pe vremea aceea de către francezii acadieni. Totuși, adăugă el, posomorându-se, încă nu știm dacă fata a ajuns vreodată la destinație ...

Judith știa foarte bine că un voiaj peste ocean implică întotdeauna riscul naufragiului sau al bolii și că mulți copilași își pierduseră viața din aceste cauze.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Îi trimit numaidecât carte să se îmbarce pe prima corabie. Dacă îi este cu neputință să găsească o navă, am să îi cer să ia neîntârziat legătura cu cineva din Noua Scoție sau chiar din Boston, care să continue căutările de cealaltă parte a oceanului.

— Pare aproape imposibil, murmură descurajată Judith.

— Am găsit-o. Nu avem voie să renunțăm tocmai acum.

Judith clătină încet din cap. Nu, încă nu o găsiseră.

— Cel puțin acum ni s-a confirmat existența ei, zise Charles.

— Dar știam deja asta.

— Da, dar acum știm *unde* a trăit, insistă Charles.

— Așa e, ai dreptate, încuviință Judith. Este o descoperire uimitoare, după atât de mulți ani. Omul tău a făcut o treabă grozavă.

— Acum trebuie să aflăm mai multe. Să descoperim cealaltă parte a misterului. Știm unde a fost – nu trebuie decât să descoperim unde se află acum.

Curând, domnișoara Paige cucerise inimile tuturor. Deși era mărunțică și cam ștearsă, în scurtă vreme, toate slujnicele de la bucătărie nu vorbeau decât despre surâsul său blând și despre ochii ei frumoși și expresivi.

Micul John, pe de altă parte, pur și simplu o adora. Tânăra îi cânta câte un cântecel dimineața, înainte de culcare și ori de câte ori o ruga el. Seara, John, Judith și Charles își făcuseră un obicei din a se aduna în salonul principal pentru a asculta cântece la pian. De pe-acum micuțul ajunsese să recunoască unele melodii și avea deja un repertoriu preferat. Înclinația lui pentru muzică o încânta pe Judith din cale afară. „Eu chiar cred că are talent muzical", îl informase ea pe Charles nu o dată. De fiecare dată, soțul ei încuviința zâmbind din cap și o asigura că are de gând să facă tot posibilul pentru a-i cultiva acest talent. Pe Lenora Paige, o încurajau amândoi să își aprofundeze cunoștințele muzicale. În acest scop, comandaseră la Londra partiturile celor mai recente compoziții muzicale și solicitaseră Academiei de Muzică să continue să le trimită toate noile apariții.

Se apropia ora de muzică. Domnișoara Paige și micul John se aflau deja în salon – ea, selectând niște piese dintr-o nouă colecție de partituri, el, trecându-și degețelele peste claviatură. Charles îl învățase că, dacă vrea să „cânte" la pian, va trebui să o facă notă cu notă, așa că acum băiețelul apăsa pe rând câte o clapă, aplecându-și concentrat capul pentru a auzi mai bine sunetul. Văzându-i expresia din cale afară de serioasă, Judith zâmbi în sinea ei. Trase draperiile groase și apoi se îndreptă spre fotoliu. La mijlocul drumului, ceva o făcu să se oprească brusc și să se răsucească spre băiat. Zdrăngănitul clapelor apăsate la întâmplare devenise, parcă fără veste, o melodie care semăna cu un cântec de leagăn. *Cu siguranță că mă înșel*, își spuse femeia, respingând iute această idee.

Dar apoi melodia se repetă.

— Domnișoară Paige! îi șopti ea tinerei care studia caietul de partituri.

Fata își ridică imediat privirea.

— Ascultă!...

Lenora se aplecă înainte și Judith văzu cum chipul i se destinde într-un zâmbet larg.

— Este cântecelul pe care i-l cânt seară de seară înainte de culcare, șopti ea emoționată.

John părea să nu-și dea seama de prezența lor. Apăsând clapele cu un degețel de la mâna dreaptă, repeta perseverent linia simplă a cântecului, până când reuși să îl execute fără șovăială.

Brusc, cel mic ridică privirea și se întoarse spre bonă.

— Nu-mi amintesc ce vine mai departe. Ești bună să mi-l cânți încă o dată?

Tânăra îi satisfăcu numaidecât dorința. Un zâmbet lumină fața copilului și degețelul îi reveni asupra claviaturii. La scurt timp, cânta deja toată melodia.

Judith se duse imediat să îl caute pe Charles.

— N-o să-ți vină să crezi! exclamă ea entuziasmată când îl găsi în bibliotecă. John cântă la pian! Vorbesc serios. John cântă la pian de unul singur!

Charles ridică neîncrezător din sprâncene.

— Este cât se poate de adevărat: John cântă la pian, repetă Judith. Vino să vezi cu ochii tăi, dacă nu mă crezi!

Charles nu avu nevoie de o a doua invitație.

— Nu pot să nu mă gândesc la Anne și Thomas, îi spuse Judith în seara aceea, după ce se retraseră în dormitor. Cât de multe pierd.

I se puse un nod în gât și nu putu să continue.

Charles se apropie de ea și o strânse în brațe.

— Este, într-adevăr, păcat că pierd aceste momente, dar sunt sigur că vor recupera repede timpul pierdut, atunci când vor reveni alături de copilașul lor.

Judith dădu din cap, îngropându-și fața în umărul lui. Avea să lase totul în mâinile lui Dumnezeu.

Capitolul 25

Anne și Thomas călătoreau într-una dintre numeroasele căruțe ale crescătorilor de vite, cu care porniseră spre interiorul ținutului împreună cu grupul de disidenți de pe vas. Un ofițer de cavalerie își mână calul până în dreptul căruței lor și își duse mâna înmănușată la cozorocul lustruit al caschetei.

— Georgetown este chiar dincolo de următorul deal, milady, spuse el. Nu vă faceți griji, drumul este sigur. Tâlharii nu atacă în apropierea orașelor, cu atât mai puțin ziua în amiaza mare.

— Vă mulțumesc că ați avut amabilitatea să ne însoțiți până aici, domnule căpitan, zise Anne.

Încerca să i se adreseze cu căldură, dar bărbatul, călare pe un armăsar focos, dresat pentru război, nu-i inspira decât teamă.

— Și vă rog să îi transmiteți mulțumiri și domnului guvernator, adăugă ea.

— Prea bine, milady, răspunse bărbatul, după care își întoarse calul, răcni un ordin oamenilor săi și detașamentul de cavalerie se îndepărtă la galop, fără a privi înapoi.

Căruțașul, de altfel un om taciturn din fire, râse pe sub mustață:

— Îs bucuroși c-or scăpat de noi. Cred că tare le-o stat în gât să păzească o adunătură de drumeți. Cavaleriștii îs cu toții tare fuduli de felu' lor, darămite ăștia de-s oamenii guvernatorului.

— Era de datoria lor să ne ofere protecție, spuse scurt Thomas.

Căruțașul ridică din umeri.

— Da, numai că, vedeți dumneavoastră, ofițerii de cavalerie preferă să bage lumea în sperieți, nu să o apere, zise el mucalit, după care se întoarse și privi în ochii lui Thomas. Nu știu cu ce l-ați avut la mână pe guvernatoru' din Halifax, da' trebuie c-a fost o treabă însemnată, de-o fost el în stare să pună cavaleria să vă însoțească.

Adevărul fie spus, la început nici Thomas, și nici Anne nu doriseră ca vestea sosirii lor să ajungă la urechile autorităților. Numai că se întâmplase să ajungă la Halifax într-o perioadă când toți bărbații apți de luptă fuseseră trimiși în provinciile sudice pentru campania de vară și, odată cu ei, aproape toate proviziile existente în regiune.

După ce bătuseră două zile la rând toate târgurile din oraș, înțeleseseră că avea să fie foarte greu pentru grupul de disidenți să își procure toate cele trebuincioase pentru a-și continua călătoria spre vest. Era cu neputință să închiriezi căruțe, cai sau catâri. Alimentele – cele proaspete și cele conservate deopotrivă – se vindeau la prețuri exorbitante. Disidenții se putuseră aproviziona cu merinde doar grație generoasei donații făcute în secret, de către Anne și Thomas, în numele familiei Harrow. Din fericire, întrucât târgurile abundau de mărfuri care nu erau necesare pentru război, găsiseră cu ușurință semințe, unelte agricole, topoare, cuie și materiale de zidărie. Însă corturi și ustensile pentru gătit nu erau nicăieri de găsit.

În cele din urmă, Anne și Thomas căzuseră de acord să apeleze direct la guvernator. Și pe bună dreptate, căci invocarea numelui lui Charles a făcut imediat minuni. Întrucât vestea schimbării survenite pe scena politică din Londra nu ajunsese încă peste ocean, lordul Charles Harrow, al nouălea conte de Sutton – după știința guvernatorului –, se afla în continuare în grațiile regelui și era unul dintre cei mai bogați și mai influenți oameni din regat. Iată cum, la scurtă vreme, convoiul de căruțe încărcate cu coloniști și mărfuri pornea deja la drum. Anne și Thomas urmau să îi însoțească pe disidenți doar până în Georgetown.

Trecură în sfârșit – în sfârșit! – de ultima culme. În față, peste povârnișul împădurit, Anne văzu înălțându-se crucea unei clopotnițe înguste. Priveliștea îi tăie răsuflarea.

Sări jos din căruța greoaie și o luă înainte pe cărare. Thomas coborî și el din căruță și, din câțiva pași, o ajunse din urmă.

— Ah, Thomas, simt din plin emoția revederii, dar și o teamă ...

— Te înțeleg foarte bine, draga mea, răspunse bărbatul, strecurându-i brațul pe după al său. Dar nu uita că, orice am găsi, scumpa mea, Domnul a fost acolo înaintea noastră.

Anne se lipi de brațul soțului său și își potrivi pasul după al lui. Pădurea de pini și foioase arunca lumini și umbre pe cărarea lată, mult mai lată decât și-o amintea ea. Satul Georgetown se mărise uimitor de când îl văzuse ea ultima dată, ajungând să înglobeze și fermele mărginașe.

Deși nu știa în ce stare se află tatăl său – sau dacă acesta mai era încă în viață –, Anne simți că îi tresaltă inima de bucurie. Cotiră în jos pe strada principală, spre piața din centrul satului. Târgul era plin de oameni și de forfotă. La o tarabă cu zarzavaturi se porni zvon de voci și oamenii începură să arate spre ea. O femeie în veșminte cernite se desprinse din mulțime și porni grăbită spre ea, strigând:

— Să fii chiar tu ori mă înșală ochii?

Își amintea vocea aceasta.

— Coană Goody Newton! exclamă Anne, pornind iute spre femeie. Mă bucur atât de mult să vă revăd!

— Slăvit fie Cel de Sus! strigă bătrâna, ridicându-și brațele spre cerul fără de nori. Vai, este o minune! O adevărată minune!

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Văzând că femeia șovăie, Anne strânse mai tare brațul lui Thomas.

— Vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat!

— E vorba despre scumpul și cuviosul dumitale părinte, copilă. Starea lui s-a înrăutățit de-acum nici două nopți ... Du-te degrabă, adăugă ea, arătând cu degetul tremurând spre cărare, du-te degrabă, și fie să ajungi la timp!

Capitolul 26

Anne folosise toate leacurile de care dispunea, în încercarea de a-i reda tatălui său puterea și sănătatea. Cu plante medicinale, făcuse o serie de fierturi din care îl îndemna să bea, ori de câte ori își recăpăta cunoștința. Îi preparase un vomitiv puternic, explicându-i în timp ce îl ajuta să înghită, că, deși se va simți înfiorător la început, mai apoi se va simți mai bine. De două ori, înarmată cu cârpe, un cuțit și un castron, îi luase sânge. Folosise același tratament în cazul lui Charles și atunci funcționase. Unchiul ei se înzdrăvenise. De ce nu s-ar întrema și tatăl ei?...

Chiar și în momentele cele mai grele, când era prea slăbit pentru a-și ridica mâna, iar remediile ei nu făceau decât să-i înrăutățească starea, Andrew îi șoptea tandru:

— Sunt atât de bucuros că ești aici, fata tatei!...

Trecuseră patru săptămâni în care aproape că nu se dezlipise nicio clipă de la căpătâiul tatălui său. Era o dimineață călduță de duminică, pictată în trandafiriu. Anne traversă curtea, se rezemă de stâlpul porții și privi cu ochii goi aleea pustie, apoi își ridică privirea spre cer. Cineva deschise ușa casei și o închise la loc. După foșnetul rochiei, înțelese că era Catherine.

— Stă de vorbă cu Thomas, spuse ea când ajunse la poartă.

Thomas nu avea cunoştinţe despre îngrijirea bolnavilor, dar stătea ore întregi lângă patul lui Andrew, uneori vorbind, alteori ascultând ceea ce încerca să spună socrul său.

— Thomas este o speranţă, îi spusese nu demult Andrew lui Catherine, în timp ce aceasta îi mângâia mâna, îndemnându-l parcă să nu o părăsească.

— Ce fel de speranţă, dragul meu? întrebase ea, deşi în secunda imediat următoare îşi dorise să nu o fi făcut, căci lui Andrew îi venea din cale-afară de greu să vorbească.

— O speranţă de viitor, murmurase soţul ei. O lumină în întuneric pentru toate zilele ce au să vie.

Catherine îşi privise îndelung bărbatul, atinsă de speranţa ascunsă în vorbele lui.

Acum femeia se întoarse spre fiica ei şi spuse:

— L-a rugat pe Thomas să ţină slujba de azi în locul lui.

— Nu uita că am venit însoţiţi de doi pastori, spuse Anne. Şi, din câte am auzit vorbindu-se prin târg, se pare că predicile ţinute de ei în ultimele trei duminici au fost pe placul tuturor.

— Thomas a spus acelaşi lucru.

— Şi ce a răspuns tata?

— Că nu va insista, dar că ar fi o adevărată binecuvântare ca Thomas să dea curs rugăminţii sale.

— Cunoscându-l pe Thomas, cred că ştiu deja care a fost răspunsul lui, zise Anne, dându-şi la o parte şuviţele de pe frunte.

Îşi zâmbiră.

— M-am temut s-o spun, începu Catherine, apropiindu-se de ea, dar cred că momentul critic a trecut ...

— Aseară nu a avut febră, încuviinţă Anne. Respiră mai uşor şi are pulsul moderat.

— La câteva zile după sosirea voastră, într-una din nopţile când te retrăseseşi să te odihneşti nitel, stăteam la căpătâiul scumpului meu soţ şi ... când i-am privit chipul, am ... – şoapta îi deveni răguşită – am văzut cum parcă mi se deschide în faţă poarta morţii ...

Anne îi luă mâna și i-o strânse, spunând:

— Mă gândesc acum și la o altă suferință ...

— Când l-ai pierdut pe Cyril, spuse imediat Catherine, strângând-o în brațe. Vai, prin câte greutăți ai trecut, fetița mea scumpă și dragă!

— În prima săptămână m-am temut că și tu ai să-ți pierzi soțul, șopti Anne cu glasul stins.

Rămaseră îmbrățișate îndelung, lăsând soarele să le încălzească spatele și gâtul. Într-un târziu, ușa casei se deschise din nou și îl auziră pe Thomas strigând:

— Bunicul e la bucătărie. Tocmai face scrum niște pâine și pregătește un ceai negru ca smoala!

— Las', c-așa trebuie să fie ceaiul de duminică, tare! ripostă binedispus bătrânul.

— Și ei știu că greul a trecut, șopti Anne.

— Bineînțeles că știu, zise Catherine, îmbrățișând-o încă o dată.

Anne privea cum Thomas se îndreaptă spre amvon. Părea la fel de obosit cum se simțea și ea. Aruncă o privire spre mama ei. Catherine arăta, la rându-i, stoarsă de puteri. John Price refuzase să facă drumul până la biserică pentru a asculta slujba de dimineață, pretextând că preferă să rămână la căpătâiul ginerelui său. Anne își ridică încă o dată privirea spre fațada bisericii, spunând în sinea ei o rugăciune pentru scumpul său Thomas, pentru tatăl ei și pentru bătrânul său bunic.

Parcă într-un gând cu soția sa, Thomas își începu cuvântarea astfel:

— Pastorul dumneavoastră m-a rugat să vă vorbesc astăzi în numele său. Trebuie să vă mărturisesc de la bun început că nu am nici harul socrului meu și nici nu cunosc adâncurile sufletului omenesc la fel de bine ca dânsul. De aceea, vă cer să fiți înțelegători și să vă rugați pentru mine. Sunt bucuros să vă anunț că pastorul Harrow pare să se simtă mai bine în dimineața aceasta.

În rândul enoriașilor se ridică un murmur de încântare. Thomas așteptă până când se făcu din nou liniște, apoi continuă.

— Deși nu l-am întâlnit pe socrul meu decât acum, când se află pe patul de suferință și nu a putut să îmi adreseze decât câteva cuvinte, simt că între noi există o legătură extrem de puternică. O legătură care s-a format cu mult timp în urmă, datorită scumpei mele soții, care mi-a povestit atâtea și atâtea lucruri despre dânsul. Acum îmi dau seama că Anne a devenit ființa credincioasă care este astăzi datorită educației primite de la Andrew și Catherine Harrow. Prin urmare, deși încă nu îl cunosc bine pe Andrew, el mi-a înrâurit deja viața în chipul cel mai profund cu putință.

Catherine apucă ușor mâna lui Anne și i-o strânse. Anne înțelese foarte bine mesajul tăcut al mamei sale. Și ea simțea același lucru. Simțea deja în cuvintele lui Thomas aceeași putere tămăduitoare pe care o întâlnise la tatăl ei.

— Trebuie să știți că eu nu am studii teologice, ci de Drept. Așadar, nu sunt în măsură să vă interpretez pasaje din Scripturi cu măiestria cu care sunt convins că v-a obișnuit pastorul Harrow. De aceea, până când el își va reveni în putere, am să vă vorbesc în duminicile ce urmează despre oameni ca mine. Oameni, din diferite pături sociale, care au primit chemarea de a-L urma pe Dumnezeu. Oameni precum Nicodim, Ștefan, Petru, despre care ni se vorbește în Evanghelii și în Faptele Apostolilor. Oameni care au trecut prin vremuri grele și pline de suferință. Oameni care au înfruntat încercările vieții cu puterea și înțelepciunea lui Isus. Și vom vedea ce putem să învățăm împreună din toate acestea.

Aruncând pe furiș o privire prin sală, Anne văzu pe fețele celor din jur curiozitate, interes, deschidere. În timp ce Thomas citea despre viața lui Nicodim din Evanghelia după Ioan, Anne simți cum toți enoriașii se strâng în jurul lui în duh, ca să-l asculte și să se cufunde împreună cu el în binecunoscutele versete.

— ... și acest fariseu – conchise Thomas – un membru al Sinedriului, influent și prestigios, renunță la trufia puterii și ascultă cu

smerenie învățătura lui Isus, așa cum ascultă un copil învățătura părintelui său. Aceasta este o pildă pentru noi ...

Slujba se încheie cu o cântare, apoi, într-o tăcere deplină, enoriașii se ridicară pe rând în picioare, adânciți în gânduri, fiecare parcă întrebându-se cât de mult se apropie propria lui sete de adevăr spiritual de cea a lui Nicodim.

Apoi, membrii congregației se strânseră în pronaos în jurul celor două femei, spunându-le cât de mult se bucură să o aibă din nou pe Anne în mijlocul lor și cât de interesantă fusese predica ținută de Thomas.

Cei trei reușiră într-un sfârșit să se elibereze de mulțime și o luară – tăcuți și gânditori la rândul lor – spre casă. Anne îl strânse ușor de braț și Thomas îi mulțumi printr-un zâmbet și o înclinare a capului. Anne știa că soțul său s-ar simți stingherit dacă i-ar arăta într-un mod mai fățiș cât de mândră este de el, copleșindu-l cu laude.

Erau la jumătatea aleii spre casă când ușa se deschise și John Price le strigă din prag:

— Credeam că nu mai veniți! Era cât pe ce să ne așezăm la masă fără voi!

— Ți-am mai spus că nu trebuie să te obosești cu gătitul, îl mustră Catherine, luând-o grăbită înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, azi nici măcar nu te-ai simțit în stare să vii cu noi la biserică! Cum de ți-a putut trece prin cap să ...

John Price o opri chicotind.

— Ne așteaptă, ce-i drept, o masă copioasă, dar eu n-am mișcat un deget pentru a pregăti toate bucatele acestea, spuse el jovial, arătând spre bucătărie.

Îl urmară tustrei, dar, când ajunseră în prag, Catherine înțepeni. Privind înăuntru peste umărul femeii, Anne și Thomas înțeleseră numaidecât motivul stupefacției sale. Pe masa din bucătărie, așteptau înșirate o oală cu tocană, un hartan de carne friptă și mai multe borcane de lut, pline cu miere, compot și gem. Legături de zarzavat uscat. Ciuperci în saramură. Cidru. Un bol cu sare de mare ...

— După slujbă, mai mulți enoriași au trecut pe aici și toți au lăsat câte ceva din bucatele pregătite pentru cina de duminică, explică John Price.

— Pur și simplu am rămas fără cuvinte, îngăimă emoționată Catherine.

— Eu însă, nici pe departe, se auzi o voce dinspre ușa din spate.

— Tată! exclamă Anne.

Alergă la el și își trecu brațul pe după mijlocul lui. Sub halatul de casă și cămașa de noapte, Andrew era numai piele și os.

— Cum te simți, tată?

— Mi-e foame și m-am săturat să zac în pat, răspunse bărbatul, după care îi zâmbi soției sale. Ei, și cum s-a descurcat azi Thomas?

— Avem toate motivele să fim mândri de el, răspunse încet Catherine, apropiindu-se și îmbrățișându-l la rândul său.

— În această privință, nu aveam nicio îndoială, spuse Andrew.

Susținut de cele două femei, se apropie și se așeză pe scaunul pe care i-l ținea Thomas.

— Poate că ne vei face onoarea de a rosti rugăciunea de dinaintea mesei, îi spuse el ginerelui său. Nu știu dacă vouă vă este foame, dar eu unul ard de nerăbdare să mă desfăt cu niște bucate care să nu aibă gust de plante medicinale.

Capitolul 27

Corabia pătrunse la amiază în apele cenușii ale portului. New Orleans-ul îi întâmpină cu o ceață înmiresmată și zgomotoasă. După liniștea săptămânilor petrecute pe mare, sunetele ce răzbăteau acum dinspre uscat păreau de-a dreptul asurzitoare pentru Nicole.

Aerul era plin de umezeală și înăbușitor de cald. Vântul puternic care umflase constant pânzele navei, mânând-o în sud, în jurul coastei Floridei și apoi în sus, prin apele Golfului Mexic, dispăruse aproape cu desăvârșire, lăsându-i fără apărare în fața arșiței umede.

Pe măsură de ce apropiau de chei, Nicole simțea tot mai puternic în nări miresmele specifice locului – miros de cărbune ars, împletit cu parfum de mirodenii, cu arome îmbietoare de cafea din cicoare și de aluat prăjit în ulei. Acestor mirosuri ale copilăriei ei li se adăugau și altele, mai puțin plăcute, de ulei ars, de resturi putrezind în mâlul rămas pe mal după retragerea apelor, de aglomerație de oameni.

O barcă le ieși în întâmpinare pentru a-i călăuzi în interiorul portului. Nicole îl auzi pe cârmaci spunându-i soțului ei:

— Căpitane, v-aș sfătui să așteptați fluxul dacă aveți de gând să ancorați aproape de țărm.

— Nu avem nicio încărcătură la bord, așa că sunt bucuros să arunc ancora departe de docuri, răspunse Gordon. Mă iertați că vă spun, dar nu se simte pic de accent francez în graiul dumneavoastră.

— Asta deoarece m-am născut și am crescut în Charleston, căpitane, îl lămuri bărbatul, un bătrân lup de mare cu pieptul lat și niște favoriți lungi și stufoși. Britanicii m-au stors de puteri, nu alta. Așa că, atunci când am auzit că se caută cârmaci buni, n-am mai stat pe gânduri și am tulit-o numaidecât încoace.

— Îmi pare rău să aud că ați avut asemenea neplăceri, spuse Gordon.

— Așa e viața, ce să-i faci, răspunse bărbatul, ridicând din umeri. Văd că aveți arborat pavilionul american, adăugă el arătând spre steagul înălțat în vârful catargului.

— Așa este.

— Și cu toate acestea, mă iertați că vă spun, dar atât domnia ta, cât și membrii echipajului păreți băutori de limonadă, după grai.

Nicole știa că porecla „băutori de limonadă" se datora noului obicei al corăbiilor britanice ca, înainte de a porni la un drum lung, să se aprovizioneze cu cantități considerabile de lămâi verzi, care erau apoi distribuite cu țârâita marinarilor săptămână de săptămână. Asta deoarece un medic de bord – luat de mulți în derâdere – descoperise recent că lămâile verzi par să combată scorbutul.

— Eu zic că ăsta-i un loc cât se poate de bun pentru a arunca ancora, hotărî pilotul portului.

Gordon se întoarse spre Carter, care stătea la timonier și ordonă:

— Prova în vânt!

— 'Nțeles, căpitane!

Cu o mișcare grațioasă, corabia se întoarse cu prora înspre est, de unde sufla o briză firavă. Destinse, velele începură să bată cu zgomot puternic.

— Aruncați ancorele și strângeți velele! trebui Gordon să strige pentru a se face auzit.

Marinarii se puseră imediat în mișcare, cu o agilitate ieșită din comun. Țâșniră pe ghiuri și, înaintând cu ușurință, fără a se propti măcar de parâme pentru a-și păstra echilibrul, strânseră pânzele fluturânde și le legară cât ai zice „pește".

— Aveți un echipaj pe cinste, căpitane, observă pilotul. Ai zice că marinarii ăștia au fost pregătiți pentru luptă.

Înțelegând unde bătea bărbatul, Gordon răspunse:

— Atât eu, cât și oamenii mei ne-am alăturat trup și suflet cauzei americane.

— Nu vă fie cu supărare, dar suntem tare departe de cei care ar putea confirma așa ceva, făcu bărbatul.

— Nu am de ce să mă supăr. În astfel de vremuri, orice om cu scaun la cap trebuie să fie prevăzător, răspunse Gordon, după care îi făcu semn lui Carter. Dă-mi documentele!

Era clar că se așteptau să fie priviți cu suspiciune la sosire, căci Carter avea aninată pe după umăr o traistă de pânză cerată, din care scoase numaidecât un pachet pe care i-l înmână căpitanului. Gordon despături scrisorile semnate de comandantul garnizoanei americane din Boston și i le întinse pilotului.

— Îmi cer iertare! îngăimă acesta văzând de la distanță sigiliul oficial. Nu am niciun drept să vă iau la întrebări.

— Adevărul este, stimate domn, că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Iar pentru asta, trebuie mai întâi de toate să vă câștig încrederea.

Bărbatul acceptă hârtiile întinse de Gordon și le cercetă amănunțit.

— Ați venit în căutare de provizii? întrebă el în cele din urmă, înapoindu-i scrisorile.

— Da.

— Atunci înarmați-vă cu răbdare: vă așteaptă ceasuri lungi de tocmeală și nervi, zise cârmaciul, clătinând posomorât din cap. N-am întâlnit în viața mea negustori mai hrăpăreți decât cei din New Orleans.

Gordon privi adânc în ochii bărbatului, apoi își înclină ușor capul în semn de recunoștință.

În dimineața următoare, când se trezi, Nicole își simți corpul săgetat de durere din tălpi și până în creștetul capului. Avea

privirea înceţoşată, era lac de sudoare şi până şi cel mai slab sunet îi străpungea creierul ca o lance.

Gordon se duse numaidecât pe ţărm să caute un medic. Doctorul pe care îl găsi, un individ cu obrazul plesnind de sănătate – ce se vedea cât de colo că nu duce lipsă de niciunele – le dădu de furcă, de rotofei ce era, matrozilor care îl ridicară cu vinciul pe punte, într-un scaun de frânghie.

— Este un acces de reumă, conchise grăsuţul doftor, în limba franceză, după o consultaţie superficială. Un acces de reumă cauzat de schimbarea vremii.

Gordon se învârtea frângându-şi mâinile pe lângă patul ei şi, de îndată ce Nicole îi traduse diagnosticul, întrebă:

— Se va face bine, domnule doctor?

— A, desigur! răspunse individul după ce ascultă traducerea murmurată de Nicole. Doamna este tânără şi puternică.

— Ce mă sfătuiţi să fac?

— Vă sugerez să rămâneţi la bordul navei. Aerul din oraş este greu şi sufocant în această perioadă a anului.

Deşi simţea că îi zvâcnesc tâmplele la fiecare legănare a corabiei, perspectiva de a rămâne la bord îi surâdea mult mai tare decât cea de a zăcea într-un pat străin, în aerul închis al unei camere de hotel.

— Dacă nu ar crea neplăceri prea mari, murmură ea.

Medicul reveni de două ori pentru a controla evoluţia pacientei, dar Nicole habar nu avu de aceste vizite în următoarele cinci zile, înfiorător de lungi, pe care le petrecu delirând din cauza febrei. Chiar şi după ce îi scăzu febra şi începu să-şi revină în puteri, căldura continua să o înfăşoare ca o plapumă sufocantă.

— Până acum nu am suferit niciodată din cauza vremii din Louisiana, se plânse ea în cea de-a şasea seară.

— Acesta nu este ţinutul copilăriei tale, răspunse Gordon.

Îşi trăsese scaunul cât mai aproape cu putinţă de fereastra deschisă, căutând să se răcorească puţin. De afară, odată cu briza umedă, răzbătea în cabină şi vacarmul necontenit al portului.

— Acesta este portul aglomerat și mizerabil al unui oraș care pare hotărât să mă scoată din fire la fiecare pas, adăugă Gordon nervos.

— De ce spui asta? Ce s-a întâmplat?

Din cauza căldurii sufocante, Gordon își lepădase haina și stătea acum cu cămașa descheiată până la brâu.

— Nu vreau să te împovărez cu necazurile mele, spuse el, ridicându-se și apropiindu-se de patul ei. Ești încă prea slăbită.

Înmuie din nou cârpa în ligheanul cu apă, o stoarse și i-o așeză pe frunte.

— Dar mă simt deja mult mai bine, obiectă Nicole, încercând să se ridice în capul oaselor.

Gordon o împinse cu blândețe înapoi pe pernă, apoi se așeză pe marginea patului.

— Tot ce pot să-ți spun este că nu am crezut să întâlnesc vreodată negustori mai supărători decât cei din Marblehead. Dar trebuie să recunosc că m-am înșelat. Aceia sunt copii nevinovați pe lângă comercianții din New Orleans.

— Să înțeleg că negustorii din părțile acestea sunt mai hrăpăreți?

— Nu sunt decât o adunătură de piraţi cu pretenții de gentilomi, ce își fac veacul prin cafenele de lux, sorbind din ceșcuțe de porțelan cafea cu aromă de cicoare prăjită. Deși pretind a fi prietenii și aliații noștri, nu e cale de a cădea la învoială cu ei ...

— Decât dacă plătești prețul cerut de ei, încheie Nicole în locul lui.

— Întocmai, confirmă Gordon. Iar prețul cerut de ei este strigător la cer. Și toți vor plata în aur! Păi atunci de ce n-am cumpăra toate cele de trebuință de la contrabandiști și de la corsari? Măcar așa, banii ar rămâne la ai noștri.

Nicole nu își putu ascunde un zâmbet.

— Ce găsești amuzant în asta? întrebă Gordon, contrariat.

— Ultimele tale cuvinte, răspunse Nicole. „Măcar atunci banii ar rămâne la *ai noștri*."

— Hm, da, mă tem că ai dreptate, spuse Gordon, îndreptându-şi spatele. Te rog să mă ierţi, draga mea! Ştiu că, în această privinţă, tu ai inima împărţită.

— Eu Îi sunt credincioasă lui Dumnezeu, în primul rând, şi apoi soţului meu, răspunse ea simplu, luându-l de mână. Loialitatea este una dintre trăsăturile tale cele mai încântătoare. Când te dedici unei cauze, o faci trup şi suflet.

Gordon privi îndelung pe fereastră, apoi se întoarse spre ea.

— Recunosc că ai dreptate. Mi-am consacrat viaţa lui Dumnezeu, ţie, şi acum, cauzei americanilor.

— Scumpul meu soţ! murmură Nicole cu vocea tremurândă de emoţie. Mă simt cu adevărat binecuvântată să am alături un bărbat ca tine ...

Capitolul 28

Anne se afla în bucătărie, aşteptând să fiarbă apa. În ultimele zece zile îl supraveghease îndeaproape pe Andrew, şi acum era sigură că momentul critic trecuse cu adevărat. Când ceainicul fluieră, îl luă de pe foc şi turnă apa clocotită într-o cană de lut, peste legătura de plante medicinale. Luă o lingură şi învârti în cană, apoi stoarse ierburile şi le puse deoparte. Andrew stătea la masă, urmărindu-i mişcările cu faţa uşor încruntată.

— A venit deja vremea?

— De data asta am dres fiertura cu puţină miere şi un pic de scorţişoară, răspunse Anne râzând. Probabil că aşa va fi mai uşor de înghiţit.

După părerea lui Andrew, dintre cele trei tipuri de remedii cu care îl doftoricea fiica sa, cele de la amiază aveau gustul cel mai înfiorător.

— Hai, bea puţin! îl îmbie ea, ducându-i cana la buze.

Andrew luă o înghiţitură din licoarea fierbinte şi se strâmbă, dar în loc să se mai plângă, bătu cu palma pe scaunul de lângă el.

— Stai jos o clipă, fetiţa tatei! Unde e Thomas?

— Cred că a ieşit în grădină cu bunicul.

— Am înţeles.

Aşteptă ca Anne să ia loc.

— Vreau să-ți mulțumesc încă o dată, fata tatei.

— Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, tată.

— Cum să nu am? exclamă el, ridicându-și cana la buze. Sunt încredințat că aceste leacuri ale tale îmi sunt de mare ajutor. Totuși, ceea ce m-a salvat cu adevărat a fost iubirea ta. Reîntâlnirea noastră mi-a mișcat atât de mult sufletul, încât am înțeles că nu pot să părăsesc așa repede această lume.

Anne își întinse brațul peste masă și îl luă de mână.

— Sunt atât de fericită să aud asta, tată ...

— Câte sacrificii ați făcut voi doi pentru a veni să mă vedeți ... Ați înfruntat războiul și distanța ... V-ați despărțit de copilașul vostru ... Ce mai face micul nostru John?

— Este bine. Charles este ca un al doilea tată pentru el. Sunt sigură că John este bine.

— Charles ... Și Judith, noua lui soție, am înțeles că este o femeie de ispravă. Avem multe de povestit, dar o vom face cu un alt prilej. Acum vreau să îți vorbesc despre cu totul altceva.

Anne încerca să nu îi strângă prea tare mâna. Tatăl ei avea degetele atât de firave ... Doar privirea îi rămăsese neschimbată. În ochi, i se citea și acum tăria sufletească.

— Anne, vreau să-ți spun ceva. Fiind la un pas de moarte, am văzut preț de câteva clipe o lumină pe care nu o pot descrie altfel decât ca fiind dumnezeiască.

Anne îi privi intens chipul, așteptând, cu vădit interes, ca tatăl ei să continue.

— Când zăceam la pat, zise el încet, Thomas a petrecut ceasuri întregi la căpătâiul meu, vorbindu-mi despre lucrarea voastră și despre ardoarea credinței lui. Și, în timp ce îl ascultam, sunt sigur că am auzit vocea lui Dumnezeu. Îmi dau seama de asta abia în clipa de față, dar sunt convins că Dumnezeu mi-a vorbit cu adevărat.

— Și ce ți-a spus Domnul?

Andrew se răsuci spre ea.

— Aș vrea să te întreb ceva, fata tatei. Ce ai zice dacă Thomas ar studia pentru a deveni preot?

— Nu aș avea nimic împotrivă. Cum aș putea să mă împotrivesc, când ...

Dându-și brusc seama de adevăratul înțeles al întrebării lui Andrew, se opri.

— Of, tată ...

— Nu puteam să vorbesc cu el despre asta înainte de a vorbi cu tine. Dumnezeu nu mi-a arătat o hotărâre, ci o *posibilitate*. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu ... nu sunt sigură. Da, poate că înțeleg totuși.

În minte i se învălmășeau o mulțime de gânduri și simțăminte disparate.

— Știi că mi-ar plăcea să mă întorc aici ...

— Da, știu.

— Dar ce se va întâmpla cu micul John?... Ce se va întâmpla cu unchiul Charles?... Avem atâtea răspunderi ...

— Nimeni nu îți cere să iei numaidecât o hotărâre. Bineînțeles că sunt multe lucruri de luat în considerare.

Vorbea ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

— Mă întreb ce sentimente nutrește Charles față de Anglia în momentul de față.

— Unchiul Charles își iubește căminul și ținutul natal, dar în ceea ce privește sentimentele lui pentru Anglia, chiar nu știu ce să ...

Se opri, șovăind. Apoi răspunsul, evident de atâta vreme, veni de la sine.

— Charles și-a pierdut orice nădejde în privința Angliei. Îl doare sufletul când vede direcția în care se îndreaptă guvernul și națiunea.

— Așadar nu mai este la fel de atașat de Anglia ca odinioară, spuse Andrew.

— Dacă se mai fac multe presiuni asupra lui, mă tem că nu va mai simți niciun fel de atașament față de țara aceea.

— Poate că n-ar fi rău să discuți și cu el despre asta, spuse Andrew, întorcându-și din nou privirea spre foc. Provincia Noua Scoție se dezvoltă într-un ritm amețitor. Georgetown are de două ori mai mulți locuitori decât avea la începutul războiului. Și de două ori mai multe probleme ... Un pastor care are și studii de Drept ar putea fi de mare ajutor multora dintre frații noștri mai nevoiași. La fel cum ar fi un om mărinimos precum Charles. În acest ținut sunt mulți oameni săraci și mulți tineri cu minți sclipitoare, care au idei extraordinare, dar nu și puterea financiară de a le pune în practică.

Se sprijini cu palmele pe masă și se ridică.

— Mă ierți, fata mea, dar simt că mi se închid ochii. Mă duc să trag un pui de somn. Poate că ar fi bine să vorbești cu Thomas. Și să te rogi la Dumnezeu. Cine știe? Poate că Domnul îți va vorbi și ție

Anne îl urmări cum se îndreaptă încet spre ușă și apoi rămase gânditoare, cu coatele rezemate pe masă.

Andrew dormi aproape toată după-amiaza. Anne făcu curățenie în bucătărie, pregăti legumele, supa de vită și o tavă de biscuiți proaspeți pentru masa de seară, apoi ieși să se așeze pe banca însorită din fața casei, hotărâtă să își continue acolo cugetările și rugăciunea.

Totuși, contrar planurilor ei, în câteva clipe adormi cu capul în piept și nu se trezi decât atunci când Catherine se așeză lângă ea, punându-și coșul plin de cumpărături pe marginea băncii.

Anne își îndreptă spatele și își îndepărtă de pe față buclele negre.

— Pesemne că am ațipit ...

Catherine râse și o mângâie pe braț.

— Tu și Thomas parcă ne-ați readus pe toți la viață.

— Nici nu am visat că reîntâlnirea noastră ar putea fi una atât de fericită, răspunse Anne.

— Într-adevăr, cine și-ar fi închipuit? Dar iată că s-a întâmplat, spuse Catherine încet. Eram cuprinsă de deznădejde și credeam că nu am să mai pot zâmbi niciodată, dar iată că au sosit scumpele mele fete. Înfruntând mările, oamenii și timpurile. Luptându-se cu

primejdii greu de imaginat – și cu toate acestea, au venit. S-au întors la mine. Iar eu mi-am recăpătat zâmbetul. Și soțul.

Se opri și scoase un răvaș din pliurile rochiei.

— Îl port la mine încă de când ai sosit. Dar aceste zile au fost atât de grele și tu ai fost atât de ocupată, încât am socotit că e mai bine să așteptăm puțin.

Când recunoscu scrisul, Anne simți că îi sare inima din piept.

— O scrisoare de la Nicole!

Catherine o privi îndelung, apoi o întrebă:

— De când n-ai mai primit vești de la sora ta?

— Vai, nici nu-mi mai amintesc! De un amar de vreme. De ce mă întrebi?

Catherine îi întinse scrisoarea.

— S-a măritat cu un tânăr ofițer, pe nume Gordon Goodwind. Au ținut nunta aici.

— Vai, mămico, mă bucur atât de mult pentru ea! Singurul meu regret este că nu am fost și eu de față, adăugă ea cu inima împărțită între bucurie și întristare.

— Nicole s-a maturizat, spuse Catherine. S-a maturizat frumos. Este soția lui Gordon acum, iar calea ei este diferită de a ta.

— Nu înțeleg. Sper că nu și-a pierdut credința ...

— Dimpotrivă. Devoțiunea ei este mai puternică decât a fost vreodată.

— Atunci la ce te referi?

— Citește întâi ce ți-a scris, spuse Catherine arătând spre răvașul din mâna lui Anne – și am să-ți spun după aceea.

Anne șovăi, apoi spuse:

— Întâi, aș vrea să te întreb ceva.

Catherine își întoarse fața spre soare și închise ochii.

— Întreabă-mă ce vrei tu.

— Nu pot descrie în cuvinte cât de mult m-a chinuit gândul despărțirii de copilul meu. În timpul călătoriei peste ocean, am înțeles pentru prima dată prin ce trebuie să fi trecut dumneata.

Își apropie capul de Catherine și o întrebă în șoaptă:

— Mamă, cum ai putut să suporți durerea despărțirii, chinul de a nu ști ce s-a întâmplat cu pruncul tău? Cum ai putut să *supraviețuiești*?

Trecu multă vreme înainte ca mama ei să răspundă.

— Dumnezeu, Andrew și cu tine mi-ați dat puterea de a merge mai departe. În ceea ce o privește pe fetița căreia i-am dat naștere, eu nu am avut niciodată *intenția* de a mă despărți de ea.

Deschise ochii și se întoarse spre Anne.

— Tu, pe de altă parte, ai fost pusă în situația de a alege. Ceea ce bănuiesc că a fost o binecuvântare și totodată un blestem.

— Da, răspunse Anne, retrăind parcă acele momente de durere și derută. A fost bine că am avut timp să mă obișnuiesc cu gândul. Cu toate acestea, nimic nu m-a putut pregăti pentru durerea despărțirii propriu-zise.

— Două surori dezbinate de război, murmură gânditoare Catherine. Într-un fel, calea ta este cea mai grea.

— Pentru câteva luni ... Doar pentru câteva luni.

Catherine cercetă chipul fiicei sale cu ochi înțelegători și plini de căldură.

— De-a lungul anilor, suferința noastră comună m-a făcut să mă simt extrem de aproape de Louise, continuă ea. Amândouă am pierdut copilul căruia i-am dat naștere și amândouă am găsit mângâiere în iubirea simțită pentru copilul pe care l-am crescut.

Anne se ridică în picioare și îi întinse mâna.

— Da, iubirea ne dă putere tuturor. Și hrana la fel. Haide, mamă, cina este aproape gata.

Cele două femei râseră încetișor și porniră împreună spre bucătărie.

Capitolul 29

Anne spălă vasele, se șterse pe mâini cu ștergarul aspru aninat lângă ligheanul din colțul bucătăriei, apoi își strecură degetele în buzunarul șorțului și pipăi misterioasa scrisoare. Prin ușa deschisă, pătrundea un vânticel cald și îmbietor. Soarele ba strălucea, ba se ascundea după câte un nor mânat de vânt spre interiorul ținutului. Anne privi îndelung pe fereastră. Era nerăbdătoare să citească epistola, dar pentru asta avea nevoie de un moment de singurătate. Să se ducă la plimbare, să nu se ducă?...

În cele din urmă, merse în sufragerie pentru a-i anunța pe ceilalți că iese să ia o gură de aer.

Îi găsi adânciți în conversație și prezența ei trecu aparent neobservată.

— Ce bine-ar fi fost dacă Nicole ar fi putut sta mai mult la noi, murmură John Price cu ochii ațintiți asupra focului.

— A stat cât a putut să stea, răspunse Andrew, privind în gol.

— Așa este.

Anne hotărî să își amâne ieșirea și se așeză lângă soțul ei. Era nedumerită. Ce să însemne toate acestea? Dar nu, voia să audă continuarea discuției înainte de a pune orișice întrebare.

Thomas rupse, în cele din urmă, tăcerea:

— Nicole a fost nevoită să plece înainte de a fi pregătită?

— Nu a stat la noi decât trei zile, răspunse Catherine cu vocea gâtuită de tristețe.

Thomas privi întrebător spre soția sa. Anne îi răspunse printr-o clătinare a capului. Nu, Catherine nu pomenise nimic despre asta atunci când îi povestise despre nuntă.

— Tare-aș fi vrut să petrec mai mult timp cu ea, murmură posomorât John Price.

— La fel ca noi toți, zise Andrew. Totuși, trebuie să fim recunoscători că am putut petrece împreună chiar și cele trei zile.

Anne își duse mâna la buzunarul șorțului și pipăi, prin material, scrisoarea. Șovăi preț de o clipă, nesigură dacă este sau nu cazul să intervină, dar în cele din urmă nu se mai putu abține și întrebă:

— De ce a trebuit să plece atât de repede?

— Călătoria lor nu se încheia aici, răspunse bunicul ei, cu privirea pironită în continuare asupra flăcărilor.

— Nu înțeleg.

Catherine îi privi chipul, apoi spuse:

— Acum Nicole este în drum spre Louisiana.

— Se duce să-i vadă pe tata Henri și mama Louise? Vai, dar asta e o veste minunată! De când nu i-a mai văzut?

— De dinainte de război. De la vizita lor în Noua Scoție.

— Totuși, interveni Thomas, acesta nu este un moment tocmai potrivit pentru o călătorie atât de primejdioasă.

— Nicole și Gordon nu fac această călătorie doar în scop personal, răspunse Andrew. Comandantul garnizoanei din Boston le-a încredințat misiunea de a transmite niște mesaje conducătorilor coloniei Louisiana. Și de a face rost de provizii ...

— Nicole este implicată într-o operațiune de război? exclamă șocată Anne. Nicole colaborează cu americanii?...

— Gordon, un ofițer britanic, a trecut de partea dușmanilor?! sări ca ars Thomas.

Andrew își întoarse privirea spre ei și le spuse pe un ton blând:

— În această casă, americanii nu sunt considerați dușmani.

— Nu, desigur că nu, se grăbi să spună Thomas. Americanii nu sunt consideraţi duşmani nici aici, nici la conacul Harrow din Anglia. Iar eu, la fel ca şi Charles, nu pot decât să le sprijin cauza.

Tăcu preţ de o clipă, apoi adăugă:

— Cu siguranţă că se poate pune capăt conflictului prin semnarea unui tratat. A unui acord de pace. Dar sunt uluit să aud că Nicole şi Gordon s-au implicat efectiv în luptă ...

— Da, şi eu am fost, spuse Andrew. Dar după ce am aflat că britanicii au sechestrat corabia lui Gordon, că i-au recrutat forţat echipajul şi că l-au aruncat în închisoare cu intenţia de a-l spânzura, am înţeles cât se poate de bine alegerea ginerelui meu.

Se uită direct spre Thomas şi Anne, apoi adăugă:

— Gordon a declarat însă, cât se poate de clar, că nu are de gând să ridice armele împotriva foştilor săi compatrioţi.

Thomas se ridică de pe scaun.

— Firește, spuse el, începând să se plimbe prin încăpere. Deşi nu sunt sigur că ar putea respecta această făgăduială dacă i-ar ajunge cuţitul la os. Nu am avut ocazia să îl cunosc, dar sunt convins că Nicole nu l-ar fi ales drept soţ, dacă nu era un bun creştin şi un om de onoare. Dar chiar şi aşa ...

Văzând că soţul ei nu poate să îşi ducă vorba până la capăt, Anne continuă în numele amândurora:

— Nu pot să înţeleg cum de Nicole s-a lăsat atrasă într-o luptă îngrozitoare, ce se dă între oameni care împart aceleaşi rădăcini şi, nu în puţine cazuri, aceeaşi credinţă. Cum de pot să ...

Dar şi întrebarea ei rămase în aer, iar Anne privi neputincioasă spre părinţii ei, spre Thomas şi apoi spre bunicul Price. În cele din urmă, John Price îşi drese vocea şi zise:

— Nicole a tânjit toată viaţa după un cămin al ei. Şi acum socotesc că şi-a găsit unul. La sud de noi, în colonia americană Massachusetts.

Anne auzi cuvintele bătrânului, simţind totodată siguranţa şi calmul cu care vorbise acesta. Îşi roti din nou privirea prin cameră. Catherine avea chipul senin, semn al unui suflet împăcat. La fel

și bunicul Price. Știu că nu mai poate aștepta. Trebuia să citească numaidecât scrisoarea lui Nicole.

Se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzați. Am să ies puțin la plimbare.

Promontoriul era pustiu. Ici și colo, rămășițele câtorva ghirlande de nuntă fluturau în vântul care bătea din ce în ce mai puternic.

Anne se așeză pe buștean. De câte ori stătuse aici, privind apele golfului, citindu-și cărțile preferate, gândindu-se la trecut și visând la viitor ...

Scoase scrisoarea din buzunar și începu să citească.

Încă înainte de a termina de citit primul paragraf, simți că sora ei – cealaltă jumătate a vieții ei – era parcă din nou acolo, alături de ea.

Stau aici, pe bușteanul nostru preferat de pe pajiștea ce dă spre mare ..., scria Nicole.

Anne strânse foile la piept și ochii i se umplură de lacrimi. Clipi repede de câteva ori și căută pasajul la care se oprise.

Era uluită de dezinvoltura cu care scria Nicole despre devotamentul său față de cauza americanilor și față de actuala lor misiune. Pe parcursul primei lecturi, Anne se opri de trei ori din citit, privind în zare peste apele golfului și întrebându-se: *„Eu cui îi sunt devotată?"*. Răspunsul imediat fusese: *„Tatălui nostru care este în ceruri"*. Și lui Thomas, și fiului nostru, desigur. Dar era un răspuns prea simplu. Prea comod. Își reaminti că unchiul Charles se declarase public în favoarea revoluției americane, deși știa că avea să plătească scump pentru asta. Atunci ea se simțise solidară cu el, și asta nu pentru că ar fi avut convingeri ferme în privința cauzei americane, ci deoarece era îngrijorată de făgașul pe care se îndrepta Anglia și de măsurile luate de guvernanții ei, atât în defavoarea coloniștilor, cât și a englezilor săraci și deposedați. Da, dar ea și Thomas își doreau să fie pace. Își doreau ca toată lumea să trăiască

în pace și în siguranță. Ca fiecare individ să fie liber să-și trăiască viața și să-L slujească pe Dumnezeu după cum crede de cuviință. Ca săbiile să fie transformate în brăzdare. Își doreau o lume pașnică, în care copiii să crească la adăpost de orice pericol.

Mi se rupe sufletul când văd suferința pe care o aduce războiul în viețile oamenilor, scria în continuare Nicole, răspunzând parcă gândurilor ei. *Iar Gordon, în calitate de fost ofițer al flotei britanice, consideră că îi este peste putință să lupte împotriva foștilor săi compatrioți.*

Și cu toate acestea, amândoi erau implicați într-o misiune de război! Anne se ridică în picioare și începu să se plimbe agitată pe promontoriu, la fel cum făcuse Thomas în sufrageria părinților ei.

Când ajunse în capătul pajiștii, se opri și reciti scrisoarea de la un capăt la altul. Nu voia să fie supărată pe Nicole. Voia doar să o înțeleagă.

Își ridică privirea. Stătea chiar în fața unei coronițe uitate de nuntași pe promontoriu. Anne urmări cum vântul smulge, una câte una, ultimele petale ale florilor și le poartă în sus, spre cer, până când nu mai rămase din cunună decât o împletitură de lujeri golași.

Își îngropă fața în palme și începu să plângă, fără a ști măcar din ce pricină.

În zilele ce urmară, Anne continuă să-și petreacă majoritatea timpului îngrijindu-l pe Andrew și ajutând la treburile casei. Noaptea dormea iepurește, trezindu-se ori de câte ori îl auzea pe tatăl său chiar și tușind ușor. Clipele libere le petrecea împreună cu Thomas, în compania mamei sale și a bunicului Price, depănând din nou și din nou povestea căutărilor întreprinse de Charles în Franța și întrebându-se oare ce o mai fi descoperit între timp.

Seara, Anne și Catherine stăteau în fața focului citind cu voce tare fragmente din jurnalul mamei acesteia din urmă.

Sunt atât de fericită! Toată dimineața am încercat să găsesc cuvintele potrivite pentru a-I mulțumi Celui de Sus, dar fericirea mea pur și simplu nu poate fi descrisă în cuvinte. Sunt însărcinată! Inima-mi cântă de bucurie, repetând din nou și din nou aceste cuvinte. Sunt însărcinată! Acum sunt cât se poate de sigură de asta. Este o minune! Am să număr lunile, săptămânile, zilele până când, lăudat fie Domnul, am să-mi pot ține pruncul în brațe. Deși nu știu încă cine este mica făptura ce îmi crește în pântece, sunt sigură că Dumnezeu, în nemărginita-I înțelepciune, mă va ajuta să aduc pe lume un copilaș căruia să-i pot dărui toată dragostea mea. Vai, ard de nerăbdare să-i împărtășesc lui John minunata mea taină! El nu știe încă. Este atât de ocupat tot timpul!... Atât de agitat!... El zice că ținutul de frontieră nu este potrivit pentru a crește un copil. Că francezii sunt mult prea aproape. Primejdios de aproape. Nu are deloc încredere în ei.

Încă nu i-a iertat. Mă tot rog la Dumnezeu să îi elibereze sufletul de povara acestei dușmănii. Ah, cum aștept ziua aceea – și mă rog ca ea să vină cât mai degrabă! Dar să mă întorc la minunata mea taină. Voi ține secretul ascuns în inimă până când voi fi cu adevărat sigură. Nu are niciun rost să îl fac să se îngrijoreze în van – căci știu că asta se va întâmpla la început. Spune că trăim într-o așezare primitivă, unde traiul este greu pentru o făptură delicată ca mine. Își face griji pentru mine, o femeie în toată legea, darămite pentru un prunc lipsit de apărare!

Uneori, când sunt singură, îi vorbesc în șoaptă pruncului meu, și el mă ajută să înving urâtul vieții în acest ținut mohorât. Cred că iubitul meu John, care este un bărbat cu picioarele pe pământ, nu ar putea să înțeleagă asta. Este atât de ocupat cu treburile garnizoanei, încât nu apuc să îl văd decât în zori, când îi servesc terciul de ovăz, și seara, când se întoarce de la lucru, cu umerii apăsați de oboseală. Îmi fac griji pentru el. Are atâtea răspunderi... Mulțumesc cerului că mi-a dat un asemenea soț ...

În acele clipe de tihnă, petrecute împreună în fața căminului, citirea jurnalului le apropia și mai mult pe cele două femei. Deși nu le unea o legătură de sânge, Anne simțea o inexplicabilă apropiere atât față de mama lui Catherine, cât și față de sora franțuzoaică, pe care bunicul Price nu o cunoscuse niciodată.

Se apropie sorocul. Aseară, când stăteam împreună în fața focului, i-am amintit lui John că trebuie să alegem un nume pentru copil. Când am văzut mirarea de pe chipul lui, m-a pufnit, fără să vreau, râsul. Era ca și cum nici prin cap nu i-ar fi trecut că starea mea nu se va prelungi la nesfârșit. A socotit pesemne în minte lunile care s-au scurs, apoi a încuviințat din cap. Eu am spus că, dacă va fi băiat, aș dori să-l numim John, dar el s-a opus. A zis că e mai bine ca pruncul să poarte un nume al lui. Cum ar fi Reginald. Adevărul este că mie îmi sună prea ostășesc – precum „regiment" –, dar mi-am mușcat limba. Dacă John dorește ca fiul său să se numească Reginald, atunci așa va fi. L-am întrebat ce nume ar prefera dacă ar fi să avem o fetiță. Cred că nici nu luase în considerare o asemenea posibilitate. O fată? El socoate că ținutul acesta este mult prea aspru, mult prea izolat pentru a crește o fată. Așa că nici măcar nu s-a obosit să-și dea cu părerea în această privință, spunând că, dacă s-ar întâmpla cumva să aduc pe lume o fată în loc de un băiat, consideră că eu ar trebui să am privilegiul de a-i alege un nume.

Pe pagina următoare, femeia trecuse cu mâna tremurândă, următoarele cuvinte:

Micuța Catherine a venit pe lume acum cinci zile, la un ceas după miezul nopții. La început, John a fost descumpănit, dar s-a dezmeticit repede. Azi mă uitam cu câtă tandrețe o ține în brațe. Cred că micuța i-a cucerit deja inima. Dacă nu ar fi o părticică din mine, probabil că aș fi chiar geloasă. Nu l-am văzut niciodată pe soțul meu cu chipul luminat de atâta iubire.

Încet-încet, Anne și Catherine recuperară lunile și anii petrecuți departe una de alta, împărtășind evenimente, gânduri și sentimente. Anne află toate amănuntele nunții lui Nicole. Cum toți sătenii se adunaseră să sărbătorească împreună cu tinerii însurăței. Cum promontoriul de deasupra golfului fusese împodobit aidoma unei capele în aer liber. Aflând despre superba rochie pe care o purtase Catherine la nuntă, insistă ca mama ei să o îmbrace din nou. Deși o întrista faptul că nu ajunsese la timp pentru a participa la fericitul eveniment, Anne savura fiecare detaliu al povestirii.

Capitolul 30

Când ieşi din pădure, Anne îl văzu pe soţul său aşteptând în locul în care cărarea se încrucişa cu uliţa satului. Thomas îi aruncă o privire întrebătoare, apoi îi luă mâna şi o trecu sub braţul său.

— Un grup de căpetenii din satele franceze au cerut să îmi vorbească, începu el şi, întrucât Catherine trebuie să stea lângă Andrew.

— Ai nevoie de mine pe post de tălmaci, încheie Anne fraza în locul lui. Prea bine, să mergem!

— Aceasta este ziua în care vin la târg coloniştii francezi din toate aşezările mărginaşe, îi explică Thomas. În mod obişnuit, nu ţi-aş fi cerut să-ţi întrerupi meditaţia, dar oamenii aceştia au de parcurs un drum lung până acasă şi nu am vrut să îi fac să aştepte prea mult.

Lângă una dintre căruţele aflate la ieşirea din târg se adunase un grup de francezi. Chiar dacă unchiul Guy nu se număra printre ei, Anne văzu multe feţe cunoscute. Când îi zăriră, toţi bărbaţii îşi scoaseră pălăriile. *Par cu adevărat bucuroşi să ne vadă*, îşi spuse Anne în sinea ei.

Acadienii aveau o înfăţişare inconfundabilă. Majoritatea bărbaţilor aveau faţa bărbierită, cu trăsături puternice şi arse de soare, pe care viaţa grea de fermier brăzdase cute adânci. Ochii lor căprui erau, de regulă, plini de voioşie, dar azi toţi acadienii aveau o

expresie din cale-afară de gravă. Se uitară unii la alții, și în cele din urmă, una dintre căpetenii spuse:

— Familia dumneavoastră a fost unealta lui Dumnezeu, pentru noi toți, în aceste vremuri de restriște.

Anne își înclină capul într-o parte, pentru a-l vedea mai bine. Totuși, nici acum, când borurile bonetei blocau razele soarelui ce asfințea, nu reuși să citească nimic pe fața bărbatului.

— Știți că sunt gata să fac tot ce îmi stă în putință pentru a vă ajuta clanul, spuse ea.

— Iertare, madame, dar noi avem nevoie de ajutorul unei alte persoane.

— Ah, înțeleg. Aveți, probabil, nevoie de ajutorul mamei mele ...

— Domnul să o binecuvânteze pentru bunătatea sa, dar nu, de data aceasta avem nevoie de altcineva, spuse căpetenia, făcând semn cu capul spre Thomas. Toți sătenii vorbesc despre înțelepciunea vorbelor rostite de el în casa Domnului. Soțul dumneavoastră are studii de Drept și de Litere, nu-i așa?

— Da, așa este, dar ...

— Atunci s-ar putea ca el să fie răspunsul la rugile noastre, zise bărbatul.

Thomas și căpetenia de clan se învoiseră să organizeze judecata peste trei zile. În acest timp, în sat aproape că nu se vorbise de altceva, și toată lumea era doritoare să participe la misteriosul eveniment.

— Toți stau ca pe ace, spuse John Price, observând trecătorii.

— Conflictul se pare că mocnește de multă vreme, zise Catherine.

Thomas petrecuse cele trei zile studiind Scripturile și rugându-se la Dumnezeu. Când Anne îl întrebase ce face, îi răspunsese, simplu, că se pregătește.

— Dumneata ai știut de această neînțelegere? o întrebă Anne pe mama sa.

— Nimic concret. Dar era de așteptat să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— Pe mine, vă rog să mă iertați, spuse Thomas, îndreptându-se grăbit spre ușă – dar de e să-mi fac datoria așa cum se cuvine, nu trebuie să aflu niciun amănunt al problemei înainte de adunare.

Andrew se ridică în picioare, își lepădă pătura de pe umeri și spuse:

— Fii bun, fiule, și condu-mă până în grădină. Vreau să stau puțin afară, pe bancă.

Thomas se întoarse, trecându-și brațul pe după mijlocul lui Andrew, apoi Anne îl sprijini din cealaltă parte și îl conduseră împreună până la bancă.

— Fiule, sunt cu adevărat mândru de tine, spuse Andrew când cei doi se așezară lângă el.

— Dar încă nu am făcut nimic ...

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință, îl contrazise Andrew. Pe lângă cunoștințele de Drept, ți-ai hrănit sufletul cu rugăciune și cu învățătura Scripturii – armura lui Dumnezeu. Ești pregătit.

Zarva ce se auzea dinspre uliță îi făcu pe tustrei să-și întoarcă privirea spre poartă. Pe lângă casa lor trecea un șir nesfârșit de oameni ce se îndreptau cu toții spre centrul satului.

— Oare unde s-or fi ducând? întrebă Anne.

— Vor să ocupe din timp locurile cele mai bune pentru a urmări judecata. Vor să îl vadă îndeaproape pe soțul tău împărțind dreptatea precum Solomon, răspunse Andrew, zâmbind ușor spre Thomas.

Thomas se înroși până în vârful urechilor și zâmbi fâstâcit.

— Exact, precum Solomon și nimeni altul!

Râse de gluma lui, dar în clipa următoare redeveni serios.

— Am putea să ținem judecata în curtea bisericii? îl întrebă el pe socrul său. Se pare că este singurul loc îndeajuns de încăpător pentru asta ...

— Bineînțeles, răspunse prompt Andrew. Nici că s-ar găsi un loc mai bun pentru o sală de judecată – cu cerul deasupra și întreaga natură slujind ca martor.

Iarba din fața bisericii nici nu se mai vedea din cauza mulțimii de oameni. Unii stăteau în picioare, alții pe jos. Când Thomas apăru la braț cu soția sa, se iscă un murmur. Catherine hotărâse să rămână acasă cu Andrew și cu John.

Când ajunse pe treptele bisericii, Thomas se întoarse și își trecu privirea peste mulțime. În spatele lui se aflau o masă și câteva scaune. Un acadian cu oarece cunoștințe de limbă engleză aștepta în apropiere, pentru a face traducerea în limba franceză pe parcursul procesului. Thomas privi într-o parte a adunării, apoi în cealaltă, și fruntea i se încreți de nemulțumire. Anne nu înțelegea ce îl supăra pe bărbatul ei, dar urmărindu-i privirea, văzu că publicul era împărțit în două. La stânga, erau adunați acadienii, iar la dreapta, coloniștii englezi.

Văzând nemulțumirea din ochii lui Thomas, întreaga adunare amuți.

— E drept că avem graiuri, culturi și istorii diferite, zise el. E drept că suntem înconjurați de război și de suferință. Cu toate acestea, în fața lui Dumnezeu, suntem cu toții un singur popor. Fermele noastre se învecinează. Satele noastre sunt atât de apropiate, încât e greu de spus unde se termină unul și unde începe celălalt. Mergem cu toții la același târg.

Se opri până când i se tălmăciră cuvintele în limba franceză, apoi continuă cu glas răsunător:

— Ne adunăm în aceeași biserică. Iar acum ne vom ruga cu toții aceluiași Dumnezeu.

Traducerea curgea lin în urma cuvintelor sale.

— Să ne ridicăm așadar în picioare, să ne întindem brațele peste prăpastia ce amenință să ne dezbine, să ne luăm de mână și să Îl rugăm pe Cel de Sus să ne binecuvânteze și să ne călăuzească pașii în această judecată.

Nicio mișcare.

Thomas așteptă preț de o clipă, apoi înșfăcă mâna interpretului acadian și o ridică în aer.

— Ne vom strânge mâinile și ne vom uni inimile, ori de nu, ne vom împrăștia chiar în clipa aceasta!

Încet și fără tragere de inimă, fiecare parte a adunării se ridică în picioare, întorcându-se unii spre ceilalți.

Thomas își ridică ochii spre cer și începu să se roage:

— Nu lăsa judecata omenească să ne despartă, Doamne! Apără-ne de netrebnicia noastră! Nu ne duce pe noi în ispita mâniei, a vrajbei și a dezbinării. Călăuzește-ne, Doamne, dă-ne înțelepciune, adu pacea în mijlocul nostru!

Se opri și, trecându-și privirea peste mulțime, adăugă:

— Și toți copiii lui Dumnezeu spuseră ...

Toți oamenii adunați în curtea bisericii, englezi și francezi deopotrivă, rostiră în cor:

— Amin.

— Amin! repetă Thomas. Cei care au unde pot să se așeze.

În freamătul iscat în timp ce oamenii își reluau locurile, linia despărțitoare dintre cele două comunități începu să se estompeze. Familiile se răsfirară puțin, schimbând cu vecinii lor zâmbete șovăielnice și saluturi reținute.

Thomas trecu în spatele mesei și le făcu semn celor două grupuri care se judecau să pășească în față. Englezul veni însoțit de patru oameni, iar francezul, de cinci. Întrucât i se putea adresa direct, Thomas se întoarse întâi spre englez:

— Înaintați cu toții această plângere?

— Hm, nu tocmai, domn' judecător ... Doar eu ...

— Numele meu este Crowley. Nu sunt judecător, ci doar un om care a studiat Dreptul. Mă aflu aici pentru că mi s-a cerut să mijlocesc o înțelegere. Așadar, sunteți toți cinci proprietarii fermei în cauză?

— Nu, domnule Crowley ... adică, vreau să zic ... ferma e doar a mea ...

— Înțeleg. Și care este numele dumneavoastră, vă rog?

— Joshua Reynolds, domnule jud ... domnule Crowley.

— Şi cine sunt aceşti oameni, domnule Reynolds?

— Vecini, domnule Crowley. Prieteni.

— Vă rog să îmi spuneţi, stimate domn, vă este teamă să staţi în faţa mea şi a bunului Dumnezeu de unul singur?

— Hm ... nu, domnule Crowley, dar, vedeţi dumneavoastră ...

— Aţi venit aici să săriţi la harţă? Aţi venit aici, în faţa casei Domnului, cu gândul de a înteţi gâlceava?

— Franţujii ceia de colo au venit să ...

— Vă rog să-mi răspundeţi printr-un simplu „da" sau „nu". Aţi venit aici să cădeţi la o înţelegere ori mă înşel?

— Nu, nu vă înşelaţi, răspunse bărbatul, coborându-şi spăşit privirea.

— Bine. Atunci pe domniile voastre, spuse Thomas, adresându-se însoţitorilor fermierului, am să vă invit să vă retrageţi. Aşa. Dacă domnul Reynolds va avea nevoie de ajutor, am să-l îndemn să se întoarcă în acest scop spre Tatăl nostru ceresc.

Aşteptă până când cei patru bărbaţi reveniră în mulţime, apoi se întoarse spre grupul francezilor. Pesemne că aceştia înţeleseseră ceea ce tocmai se petrecuse, căci cei cinci acadieni se alăturară şi ei familiilor lor.

— Cine sunt bătrânii satului? întrebă Thomas privind mulţimea.

După ce tălmaciul repetă întrebarea în limba franceză, văzu ridicându-se mai multe mâini de ambele părţi ale curţii.

— Am venit astăzi în faţa dumneavoastră în speranţa de a găsi un răspuns divin la o problemă spinoasă. Dar am găsit nu doar sămânţă de gâlceavă, ci ură mocnită. Vă anunţ că refuz să girez, prin judecata mea, prelungirea acestui conflict.

Lăsă să treacă un moment, pentru ca toţi să înţeleagă greutatea cuvintelor sale.

— Am să ţin această judecată, dar cu o condiţie. Trebuie să îmi făgăduiţi că hotărârea care se va lua aici, în această zi, va fi respectată de voi toţi. Nu doar de aceşti doi domni şi de familiile dumnealor, ci de întreaga comunitate.

Aşteptă ca vorbele lui să fie traduse în limba franceză, apoi întrebă:

— Ce ziceţi, dar?

Se stârni rumoare şi apoi căpetenia care solicitase ajutorul lui Thomas se adresă clanului său:

— Dacă nu ne învoim, va trebui să mergem cale de două zile până la cel mai apropiat judecător englez. Ce ziceţi, să aşteptăm judecata engleză ori ba?

— Dar ce face dumnealui se numeşte altfel? întrebă unul dintre francezi, pus pe harţă.

— O fi el englez, dar uitaţi-vă ce-a izbutit deja să înfăptuiască! spuse căpetenia, ridicându-şi mâinile. Deşi trăim unii lângă alţii, este ca şi cum ne-ar despărţi un hău dintre cele mai adânci. Azi, la îndemnul domnului Crowley, am întins braţul peste acest hău. Bărbatul din dreapta mea îmi este vecin de mai bine de zece ani şi, cu toate acestea, abia azi i-am strâns mâna pentru prima oară.

Se opri şi arătă spre Thomas.

— Ascultaţi cu toţii la mine! Eu zic să ne punem încrederea în acest om cu frică de Dumnezeu, căci are să facă dreptate!

Capitolul 31

Cei doi bărbați erau așezați de o parte și de alta a lui Thomas, și fiecare avu nevoie de aproape trei ore pentru a-și spune tot păsul. După ce îi ascultă pe amândoi, Thomas anunță adunarea că are nevoie de un scurt răgaz pentru a chibzui asupra celor auzite. Spre uimirea lui Anne, niciunul dintre săteni nu se clinti din loc. Din fericire, satul Georgetown era situat aproape de țărm, de unde se pornise o briză răcoroasă, cu miros de mare. În afară de o mână de copii care se jucau pe margini, întreaga adunare aștepta cuminte rezoluția.

Thomas, care analiza absorbit foile răsfirate în fața lui, părea să nici nu observe mulțimea. După ce parcurse cu privirea și ultima pagină, o puse deasupra celorlalte și se sprijini cu încheieturile degetelor pe masă.

— În ordine. Să purdecem mai departe, dar!

Interpretul traduse cuvintele lui în limba franceză, deși, la drept vorbind, nu ar fi fost necesar, din moment ce mulțimea era deja tăcută și atentă. Majoritatea coloniștilor acadieni o rupeau englezește îndeajuns de bine pentru a se descurca fără probleme la târg sau la nunți. Totuși, în acest caz, vocabularul folosit era prea complex. Anne observa eforturile și grija tălmaciului acadian de a reda cât mai fidel atât sensul cuvintelor, cât și spiritul discuției.

Thomas se întoarse spre francez.

— Să vedem dacă am priceput bine, domnule Laroux. Înțeleg că v-ați întors de curând din Louisiana.

— Acum patru luni.

— Și susțineți că pământul cultivat în prezent de domnul Joshua Reynolds, aici de față, aparține familiei dumneavoastră.

— Ogoarele și livezile de meri de pe pământul acela au aparținut familiei Laroux timp de mai bine de două sute de ani, moștenite din tată în fiu de-a lungul a șapte generații!

— Dar nu aveți niciun act care să dovedească acest lucru.

— Cum să am, când soldații britanici ne-au ridicat din casă în miez de noapte?!

Bărbatul avea mâinile bătătorite de muncă, parcă mult prea mari pentru constituția-i firavă.

— Ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte de a fi surghiunit din scumpa mea Acadie, a fost ferma familiei mele și fermele vecinilor mei, arzând ca niște torțe uriașe.

Se porni un murmur printre ascultători, dar Thomas nu îi dădu atenție.

— Vă reamintesc că trebuie să ne mărginim la amănuntele care au însemnătate pentru situația de față, zise el.

— Dar ceea ce vă spun *are* foarte mare însemnătate pentru situația de față. Dacă nu am fi fost surghiuniți, mi-aș munci și acum pământul și mi-aș crește copiii în casa zidită de bunicul bunicului meu!

Thomas ascultă traducerea, încuviințând solemn din cap. Fermierul englez era pe cale să răbufnească, dar Thomas se întoarse numaidecât spre el, înăbușindu-i protestul:

— Domnule Reynolds, ați avut prilejul de a vorbi și îl veți avea din nou. Acum vreau să ascult ce are de zis domnul Laroux.

După ce spuse acestea, Thomas se întoarse spre mulțime.

— Există printre domniile voastre cineva care poate confirma mărturia domnului Laroux?

Peste douăzeci de oameni – bărbați și femei deopotrivă – răspunseră afirmativ, unii ridicându-se în picioare, alții, ridicând mâna.

— Există printre oamenii aceștia o persoană pe care să o cunoști îndeaproape? o întrebă Thomas pe soția sa.

Anne privi în jur și apoi arătă cu degetul spre un bărbat care se ridicase în picioare în spatele ei, în mijlocul mulțimii din partea stângă:

— Acela este unchiul meu.

— Numele său?

— Guy Belleveau.

— Cum să mă aștept la o judecată dreaptă, dacă judecătorul este însurat cu o franțuzoaică? pufni Joshua Reynolds, cu vocea răgușită de indignare.

Thomas nu îi răspunse imediat, adresându-se în schimb soției sale:

— Ești bună să traduci întrebarea dumnealui pentru toată lumea?

Așteptă ca Anne să facă traducerea, apoi se întoarse spre fermierul englez.

— Dar atunci ce să zică domnul Laroux aici de față? Cum să se aștepte la o judecată dreaptă din partea unui englez? Răspunsul, domnul meu, este că eu nu caut să slujesc binele unei părți a acestei comunități, ci să găsesc o soluție dreaptă, care să fie pe placul lui Dumnezeu.

Apoi Thomas se întoarse spre adunare și întrebă, vorbele fiindu-i traduse concomitent de către tălmaci:

— Există printre membrii comunității engleze cineva care să confirme că domnul Belleveau este un om de onoare?

Tăcere.

— Nu pot accepta mărturia domnului Belleveau într-o chestiune atât de însemnată decât dacă se găsește printre dumneavoastră un cetățean englez dispus să depună chezășie pentru dumnealui, spuse Thomas cu glasul domol, fără pic de mânie.

— Pun io chezășie pentru dânsul.

— Și cine sunteți dumneavoastră, stimate domn?

— Ian McDougall îi numele meu.

— Sunteți scoțian sau mă înșel?

— Nu vă înșelați, dom' judecător. Am sosit pe meleagurile acestea acu-s un an și-o zi.

— Ați putea să ne spuneți cum ați ajuns să îl cunoașteți pe acest domn?

— Nu cunoșteam pe nimeni când am ajuns aici. Nevastă-mea a căzut la pat, vitele s-or îmbolnăvit și ogoarele nu dădeau roade. Pân' aici mi-a fost, îmi zisei eu. Ș-atunci mi-a sărit în ajutor Belleveau. Omu'ăsta lucra juma' de zi cu mine și cealaltă jumate pe pământurile lui. Da, pun io chezășie pentru Belleveau, repetă voinicul, cu barba tremurându-i de emoție. Și, iacă, îs onorat să o fac!

— Credeți că domnul Belleveau este un om cu frică de Dumnezeu?

— O, și-ncă cum! Nu de puține ori și-a plecat capul în casa mea, rugându-se înainte de masă împreună cu noi. Omul acesta, continuă el cu ardoare, arătând spre Guy, îmi este ca un frate. Chiar și numai pentru sudoarea pe care a vărsat-o pe pământurile mele, m-aș socoti norocos să am un frate ca el.

— Vă mulțumesc, domnule McDougall, puteți să luați loc, spuse Thomas, după care se adresă din nou mulțimii. Există printre dumneavoastră cineva care are motive să creadă că acest om nu va spune adevărul?

Niciun răspuns. Privirea lui Thomas se opri asupra lui Guy.

— Domnule Belleveau, cum de știți cui aparținea acest pământ în trecut?

— Ferma familiei Laroux se afla într-un capăt al satului, iar a noastră, în celălalt capăt.

Anne se aplecă spre soțul ei și îi spuse ceva în șoaptă.

— Este adevărat că, înainte de a fi exilat, tatăl dumneavoastră era primarul satului? îl întrebă Thomas.

— Noi îi ziceam căpetenie – conducător al Sfatului Bătrânilor –, răspunse Guy din mijlocul mulțimii, jucându-se cu borurile pălăriei negre pe care o ținea în mâini. Da, este adevărat.

— Doriți să adăugați ceva la cele spuse adineauri?

— Doar că, atunci când s-a întors, Laroux a vrut să răscumpere pământul de la Reynolds.

— Domnule Reynolds, este adevărat ceea ce spune domnul Belleveau?

— Pământu' nu-i de vânzare, răspunse ursuz fermierul englez, încrucișându-și brațele pe piept.

— Nu aceasta era întrebarea. Domnul Laroux v-a făcut sau nu o ofertă pentru răscumpărarea fermei?

— Da, a venit la mine și a început să îmi înșire baliverne ...

— Vă rog să răspundeți printr-un simplu „da" sau „nu".

— Da. Mi-a făcut o ofertă. Pe care eu am refuzat-o.

— Mulțumesc, spuse Thomas, întorcându-și privirea spre Guy. Domnule Belleveau, spuneți-mi, în momentul de față lucrați pământul care a aparținut familiei dumneavoastră înainte de surghiunire?

— Nu, stimate domn.

— Și de ce, mă rog?

— Ei bine, este o situație destul de complicată. Vedeți dumneavoastră, pe pământul pe care bănuiesc că se întindea fosta noastră fermă trăiesc în prezent trei familii ...

— Nu sunteți sigur că acela era pământul familiei dumneavoastră?

— Nu, domnule judecător, răspunse Guy, cu chipul umbrit de amintiri dureroase. Vedeți dumneavoastră, soldații britanici nu s-au mulțumit să ne ardă doar casele. Ne-au incendiat hambarele. Livezile. Nu au vrut să rămână nicio urmă a existenței noastre aici.

Thomas își duse mâna la frunte și își rezemă, înfiorat, capul în palmă.

— Vă rog să spuneți mai departe.

— Când ne-am întors din Louisiana, am cercetat terenul în lung și-n lat, dar nu am putut stabili cu exactitate unde se afla ferma noastră. Cât timp am fost plecați, drumul a fost mutat în altă parte, s-au ridicat case noi. Așa că acum satul nu mai seamănă deloc cu ceea ce ne aminteam noi. Totuși, după socoteala noastră, se pare că

pe pământul care aparţinea odinioară familiei Belleveau trăiesc în prezent trei familii de fermieri.

— Prin ce este deosebită situaţia dumneavoastră de cea a domnului Laroux?

— În privinţa hotarelor fermei Laroux, nu există nicio îndoială, răspunse Guy, recăpătându-şi fermitatea de odinioară. Ferma lor se afla pe un promontoriu mărginit de un ţărm stâncos, într-o parte, de o pădure bătrână, în cealaltă parte, şi de un povârniş abrupt, în spate.

— Aşadar, acesta este fără îndoială promontoriul pe care se află în prezent ferma domnului Reynolds.

— Casa lui Reynolds este aşezată mai aproape de hotarul dinspre nord, dar ...

Joshua Reynolds, care stătea în stânga lui Thomas, îşi împinse furtunos scaunul în spate şi sări în picioare.

— N-am de gând nici să vând ferma, nici să mă mut! Ăsta-i pământu' meu! Care se pune cu mine e un om mort!

— Luaţi loc, domnule Reynolds! spuse Thomas.

Nu ridicase vocea prea tare, dar autoritatea cuvintelor sale era evidentă pentru toată lumea.

— Bine, dar ...

— *Acum!* îi ordonă Thomas, îndreptându-şi degetul spre el.

Bărbatul se lăsă pe scaun, ca secerat, apoi mormăi ofticat:

— De la el a pornit totul.

— Ce anume a pornit de la dumnealui?

— A doua oară când mi-a apărut în prag, m-a ameninţat că, de nu-i primesc banii şi nu plec, îmi dă foc la casă.

Thomas se răsuci numaidecât spre bărbatul din dreapta sa.

— Este adevărat ce spune domnul Reynolds?

— Pământul acela a aparţinut familiei mele timp de şapte generaţii, şcrâşni printre dinţi francezul.

— Oameni buni, voi chiar nu aţi învăţat nimic din tragedia surghiunului? exclamă Thomas, sărind în picioare. Nu aveţi *nimic*

de câștigat dacă recurgeți la violență și la vărsare de sânge! Absolut nimic! strigă el, rezemându-și palmele pe masă.

Toți încremeniră.

— Ați jurat să îmi respectați hotărârea. Dacă nu vă retrageți amândoi aceste amenințări nesăbuite, am să poruncesc ca fermele și recoltele amândurora să fie incendiate, casele, arse până în temelii, și pământul, presărat cu sare!

Icnetul englezului fu urmat, de îndată ce cuvintele lui Thomas fură tălmăcite, de geamătul francezului. Ambii bărbați erau albi ca varul. Joshua Reynolds fu primul care își reveni cât de cât în fire și strigă, bâlbâindu-se:

— N-u ... nu p-puteți face una c-ca asta!...

— O, ba da, stimate domn! ripostă Thomas cu o hotărâre de neclintit.

Își trecu privirea de la o parte a adunării la cealaltă și apoi din nou la prima.

— Trăim vremuri cumplite. Războiul ne amenință din toate părțile. Supraviețuirea comunităților de acest fel atârnă de un fir de păr. Și, cu toate acestea, voi sunteți dispuși să retezați acest fir din cauza îndărătniciei, a lăcomiei și a urii!

Își trecu încă o dată privirea scânteietoare peste mulțime.

— Tăcerea voastră vă condamnă pe toți.

Strânse hârtiile împrăștiate pe masă și le aranjă metodic într-un teanc.

— Procesul a luat sfârșit, spuse el în cele din urmă, luând-o prin surprindere chiar și pe soția sa. Am să vă prezint hotărârea mea peste două săptămâni. Până atunci, sfatul meu este să vă rugați pentru înțelepciune. Pentru pace.

Vârî hârtiile în traistă, ocoli masa și se opri în capul scării.

— Rugați-vă pentru noi toți.

Capitolul 32

Gordon și Nicole tocmiră în portul din New Orleans câteva trăsuri cu care călătoriră până la malul vestic al fluviului Mississippi. De acolo, închiriară trei barcazuri, atenți ca acestea să fie îndeajuns de încăpătoare pentru noii recruți și pentru proviziile de care nădăjduiau să facă rost. Când, în cele din urmă, ambarcațiunile pătrunseră în canalele ce traversau terenurile mlăștinoase din interiorul coloniei, Nicole avu senzația că timpul începe să se scurgă la fel de încet precum apele ce se unduiau, îmbietoare, sub voalurile de verdeață ce atârnau în aerul umed, aninate de ramurile copacilor. În aer se împleteau mirosuri și sunete ce o duceau cu gândul la anii copilăriei.

Călătoria în Noua Scoție, deși începuse cu greutăți și multă oboseală, îi umpluse sufletul de bucurie, iar asta îi dădea curaj și în situația de față. Totuși, acum avea inima strânsă. *Oare aici este locul meu?* se întreba ea. Dar nu, nu mai simțea că aparține acestui ținut acadian cu ape verzi și înmiresmate.

Seara își ridicau corturile pe malul apei, cinau și aruncau câțiva bușteni umezi pe focurile de tabără, pentru a ține insectele la distanță, apoi Gordon se așeza lângă foc, scotea Biblia și citea un pasaj cu voce tare. După ce ascultau pasajul, marinarii aleși să îi însoțească în această călătorie, cu toții oameni credincioși, deschiși

la mesajul Scripturii, îl asaltau cu întrebări. Deși răspunsurile lui Gordon erau încă șovăielnice – întrucât era, la rându-i, novice în interpretarea Cuvântului Sfânt – Nicole fu nespus fericită să descopere cu acest prilej profunzimea gândirii soțului ei și o nouă fațetă a abilităților lui de conducător.

Oamenii începură să tragă la vâsle aproape la fel de tare precum îi bătea ei inima. Ajunseră la marginea satului mult mai repede decât s-ar fi așteptat. Primele case se ridicau pe un teren care, cu doar câțiva ani în urmă, fusese acoperit de o pădure deasă. Preț de o clipă, Nicole se gândi că poate greșiseră calea și ajunseseră într-o altă așezare.

Dar după ce trecură de ultimul meandru al râului, dădu cu ochii de satul copilăriei ei. Câțiva săteni – unii cunoscuți, alții mai puțin – începură să se holbeze de pe mal la cele trei ambarcațiuni lungi.

— Alarmă! strigă unul dintre ei în limba franceză. Soldați!

— Pace vouă! răspunse Gordon în limba engleză. Venim cu gânduri bune!

Dar cuvintele lui nu părură să îi liniștească defel pe localnici, ba dimpotrivă. Nicole auzi mai multe voci țipând în franceză:

— Britanici! Soldați britanici!

Vestea se răspândi în tot satul cu iuțeala fulgerului și oamenii începură să se adune din toate părțile pe malul râului. Nicole văzu scânteierea muschetelor și auzi strigătele de furie. Deschise gura pentru a-și striga numele, dar realiză imediat că nu ar avea cum să acopere vacarmul ce se iscase.

Marinarii își duseră, încordați, mâinile la săbii, dar Gordon le strigă numaidecât:

— Stați cuminți, flăcăi! Țineți barcazurile departe de mal și mâinile la vedere!

— Dar, căpitane, obiectă Carter, care stătea lângă el, au muschetele ațintite asupra noastră, gata să tragă!

Gordon se ridică în picioare, se întoarse spre mal, ridică mâinile, arătând că nu este înarmat, și strigă:

— Henri și Louise Robichaud!

Preț de o clipă, toată suflarea de pe mal amuți.

— Robichaud! repetă Gordon cu o voce bubuitoare. Henri și Louise Robichaud!

Ceata înarmată de pe mal nu spuse niciun cuvânt. Apoi o voce de femeie rupse tăcerea, arcuindu-se parcă peste mulțime:

— *Nicole!*

Capitolul 33

Henri şi Louise o întâmpinară cu cea mai mare căldură. Totuşi, bucuria reîntâlnirii fu de scurtă durată. Când îl prezentă pe soţul ei, explicându-le cum şi unde se cunoscuseră, Nicole simţi numaidecât reticenţa părinţilor săi. *Un ofiţer britanic.* Parcă îi răsunau şi acum în urechi poveştile auzite în copilărie despre chinuitoarea pribegie a familiei sale, în încercarea de a se refugia din calea vărsării de sânge şi a prăpădului cauzat de compatrioţii lui Gordon. Henri şi Louise ajunseseră să îi îndrăgească pe Andrew şi pe Catherine şi să se încreadă în ei, deoarece soarta făcuse să trăiască unii lângă alţii în fosta Acadie. Dar Gordon şi oamenii lui nu le erau vecini ... Nici prieteni. Marinarii aceştia erau nişte britanici ce vorbeau cu un puternic accent englez, umblau băţoşi şi aveau, în general, o înfăţişare militărească, amintindu-le acadienilor de durerosul lor trecut. Or acesta era ultimul lucru pe care şi-l doreau membrii familiei Robichaud şi vecinii acestora.

Mulţi dintre săteni nici măcar nu se osteneau să îşi ascundă aversiunea. Faptul că Gordon şi oamenii săi trecuseră de partea americanilor, ca şi faptul că guvernatorii spanioli şi francezi ai coloniei Louisiana se declaraseră aliaţi ai americanilor, nu conta foarte mult pentru localnici. Aici, cine nu era acadian era privit cu circumspecţie. Membrii echipajului se văzură nevoiţi să-şi aşeze

tabără pe un câmp îndepărtat din nordul așezării, iar Gordon trebuia să bată zilnic drumul lung și prăfuit dintre sat și tabără, sub privirile ostile ale localnicilor.

Privind în ochii întunecați ai tatălui său, Nicole înțelese numaidecât că membrii familiei Robichaud împărtășeau resentimentele sătenilor.

Ajunsese să îi fie groază de lăsarea serii. În fiecare zi, după cină, se adunau cu toții pe verandă, sperând să prindă o pală de vânt, oricât de firavă ar fi fost. Gordon se așeza pe balustrada laterală, luminată de ultimele raze ale soarelui, și se adâncea în citirea Bibliei. Nicole lua loc pe un scăunel, la picioarele lui, în timp ce părinții ei își ocupau balansoarele, în capătul opus al verandei. Din când în când, Gordon ridica privirea și îi întreba dacă poate să citească un pasaj cu voce tare. Toți aprobau mulțește, din cap, iar el începea să citească, fiecare frază fiind atent tălmăcită de către Nicole.

Noapte de noapte, tânăra se ruga pentru o minune, pentru un firicel, fie el cât de firav, de speranță. Cu toate acestea, nu reușea nicicum să găsească o soluție. Părinții ei și restul acadienilor pribegiseră prea îndelung și prea departe de căminele lor pentru a-i putea considera pe Gordon și pe oamenii lui drept prieteni, și nu dușmani.

Nicole se ruga plângând. Găsind o iubire, pierduse o alta. Ținutul acadian din Louisiana nu mai era pământul inimii ei. Nu, acesta nu era nicidecum limanul dorit de ea.

Pe Nicole, o durea nu doar sufletul, ci și întregul corp. Era ca și cum trupul ei pur și simplu nu mai putea tolera aerul torid și umed al acestor locuri. Se simțea mai rău ca niciodată. Dimineața reuși, cu chiu, cu vai, să se dea jos din pat și să se ducă în bucătărie, dar de îndată ce înghiți un dumicat de pâine, simți că o cuprinde greața și amețeala. Louise o conduse până afară, pe verandă, o ajută să se așeze într-un hamac, apoi se întoarse în casă și reveni imediat cu un prosop și un lighean cu apă.

Se așeză lângă ea, înmuie prosopul în apă, îl stoarse bine și i-l puse pe frunte.

— Nu ai temperatură, conchise ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare. Mă duc să-ți pregătesc un ceai cu plante medicinale.

Nicole încercă să aprobe din cap, dar mișcarea o ameți atât de tare, încât avu senzația că e cât pe ce să cadă din hamac. Închise ochii, în încercarea de a-și învinge greața, și rămase așa până când auzi în preajmă zgomot de pași. Călcătura era mult prea apăsată pentru a fi a mamei sale. Când deschise ochii, îl văzu pe Gordon aplecat deasupra ei. Soțul său întinse mâna spre fruntea ei, dar și-o retrase imediat.

— Trebuie să mă spăl pe mâini ...

— Pe unde ai umblat? îl întrebă Nicole, cercetându-i hainele pline de pământ.

— Tatăl tău ne-a pus la treabă, răspunse Gordon, privind peste umăr spre Henri, care stătea pe prima treaptă a scării.

— Și ce anume ați făcut?

— De toate, răspunse Gordon, scuturându-și pământul de pe cămașă. Oricum, mateloții mei se săturaseră să stea degeaba.

Henri urcă treptele verandei și se apropie de ei. Deși vocabularul său englez era în continuare sărăcăcios, pesemne că îi fusese suficient pentru a înțelege mare parte din conversația lor.

— Muncitori buni, oamenii ăștia! spuse el cu un puternic accent francez, dând apreciativ din cap. De câteva zile au început să ne dea o mână de ajutor la ridicarea noului hambar, îi explică el lui Nicole în limba franceză. Iar în dimineața aceasta, soțul tău împreună cu doi marinari au prășit tot câmpul dinspre nord.

Dădu încă o dată mulțumit din cap.

— Bărbatul tău are un spate puternic și două mâini iscusite.

— Te rog să îi spui pe nume, papa.

Văzând că tatăl ei ezită, Nicole se ridică într-un cot și, deși mișcarea făcu să se învârtă lumea cu ea, reuși să murmure:

— Te implor, papa!

Pe fața lui Henri apăru un zâmbet.

— Aș vrea eu, dar mi se-mpleticește limba asta bătrână în gură când încerc să rostesc un nume fistichiu ca ăsta! Gor-don, silabisi el în cele din urmă.

Râseră tustrei și Henri rosti încă o dată numele.

Louise apăru în prag cu o cană de ceai din care ieșeau aburi parfumați.

— Ai venit, zise ea când îl zări pe Gordon. Foarte bine. Ajut-o să se ridice în capul oaselor.

— Of, mamă, nu cred că ...

— Ba da, te vei simți mai bine după ce ai să bei ceaiul, îi tăie vorba Louise.

Observând cât de murdar este Gordon, femeia îi făcu imediat semn să se oprească.

— Las' că o ajută Henri.

Henri își strecură brațul sub umerii ei și Nicole se ridică gemând în șezut. Simți că se învârte lumea cu ea și trebui să apuce strâns brațul tatălui său.

Henri își încreți îngrijorat fruntea. Observând cutele adânci pe care le brăzdase timpul pe chipul iubitului său părinte, Nicole suspină:

— Of, papa ...

Interpretând greșit emoția din vocea ei, bărbatul încercă numaidecât să o așeze din nou în poziție culcată, dar Louise interveni prompt:

— Nu, nu o culca la loc! Nu încă. Întâi trebuie să bea ceaiul, explică ea, făcându-și loc între Nicole și soțul ei. Poftim, fata mea, ia o înghițitură!

— Nu pot, mamă ... Te rog să mă înțelegi.

— Iar eu te rog să nu te mai împotrivești atâta! rispostă Louise, ducându-i cana la buze.

Nicole sorbi șovăitoare din licoarea fierbinte.

— Hai, încă o gură! o îndemnă Louise. Bravo. Vezi că se poate? Fă bine și bea-l pe tot!

Fără să vrea, Nicole observă că timpul își pusese nemilos amprenta și asupra mamei sale. Femeia părea să fi intrat la apă, împlinindu-se la trup și scăzând în înălțime. Părul negru îi era presărat acum cu fire argintii, ce păreau să i se reflecte cumva în privire. În ochii Louisei se citea povestea unei vieți grele, dar înfruntate cu dârzenie.

Nicole simți că i se pune un nod în gât și înghiți cu greutate.

— Te iubesc, mămico! șopti ea cu vocea tremurată.

— Vezi, ce ți-am spus eu? exclamă Louise, ca și cum nu ar fi observat tulburarea fiicei sale. Nu-i așa că te simți mult mai bine acum?

Nicole luă și ultima înghițitură de ceai, îi întinse cana mamei sale și privi de jur împrejur.

— Chiar mă simt mai bine! zise ea uimită. Și cred că mi s-a făcut foame.

Louise așeză cana pe pervazul ferestrei și bătu fericită din palme:

— Știam eu!

— Despre ce vorbești, Louise? întrebă soțul său.

— Îi este foame! Și vezi că i-a trecut greața?

— E, într-adevăr, o minune.

— O minune? întrebă Louise râzând. Da, este o adevărată minune.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gordon în limba engleză. Te simți mai bine, draga mea?

Înainte ca Nicole să apuce să-i răspundă, Louise își întinse mâinile spre ea și o îmbrățișă.

— Scumpa mea Nicole!

Apoi femeia se întoarse spre soțul său și anunță radiind de bucurie:

— Nicole este însărcinată!

Capitolul 34

După ce Louise făcu anunțul în limba franceză, Gordon se uită lung la fețele celor trei, încercând din răsputeri să înțeleagă motivul bucuriei lor subite. Când Nicole își recăpătă în sfârșit graiul și îi comunică minunata veste, bărbatul se holbă la ea, nevenindu-i parcă să creadă, pentru ca apoi chipul să i se lumineze de o fericire fără de margini.

— Vom avea un copil, șopti el, luându-i mâna în palme.

— Vom avea un copil, șopti, la rându-i, Nicole, fără să-i pese câtuși de puțin că soțul ei avea mâinile murdare de pământ.

După încă trei zile, Nicole – cu o cană cu ceai mereu la îndemână – o putea ajuta pe Louise la treburile simple ale casei, cum ar fi spălatul și curățatul legumelor, ceea ce dovedea clar că starea ei de sănătate se ameliorase considerabil.

Tânăra acorda o atenție deosebită celor mai mici detalii, minunându-se de toate câte o înconjurau. De melodia fredonată de mama ei în timp ce frământa aluatul pentru pâine, de zgomotul pașilor lui Gordon atunci când acesta pleca dis-de-dimineață de acasă, de mirosul cafelei ce fierbea în ibric, de imaginea vecinului ce înainta cu o luntre pe canalul de lângă casa lor – pentru ea, toate acestea aveau un sens aparte și toate o duceau cu gândul la familie, la trecut, la etapele vieții.

Seara, Gordon se întorcea de la munca câmpului ostenit din cale afară, dar la fel de satisfăcut. Se îmbăia în șopronul ridicat de Henri lângă fântână, apoi intra în casă, îi dădea o sărutare și îngenunchea lângă ea. Îi apuca strâns mâna în palma-i muncită, își petrecea brațul pe după mijlocul ei, își cobora capul și rămânea nemișcat.

Într-o bună zi, văzându-l cum stă așa, Louise se apropie și întrebă în șoaptă:

— Ce face?

— Ar trebui să-l întrebi pe el, nu pe mine, răspunse Nicole.

— Dar știi că nu vorbesc limba engleză.

Nicole o privi în ochi. În momentul acela, în prag își făcu apariția Henri. Nicole rămase o vreme cu privirea ațintită asupra Louisei, apoi se întoarse spre tatăl său.

Louise trase adânc aer în piept.

— Gordon ...

Acesta își ridică privirea.

— Ce faci?

Gordon ascultă traducerea făcută de Nicole, apoi zâmbi și spuse blând:

— Mă rog pentru soția mea și pentru pruncul nostru.

Henri se sprijini de tocul ușii și își trecu apăsat palma peste față.

— La fel ar trebui să facem cu toții, murmură el. Spune-i soțului tău ... spune-i lui Gordon că este binevenit în familia noastră! Nicole, să știi că ne bucurăm cu toții pentru tine și pentru viitorul tău prunc.

Așteptă până când fiica sa îi tălmăci cuvintele.

— Un vlăstar care va duce mai departe numele de Robichaud-Harrow-Goodwind, adăugă el, silabisind cu grijă ultimul nume. Trei familii unite prin credință sub atotputernica mână a lui Dumnezeu.

Nicole traduse cuvintele tatălui său, privind adânc în ochii lui Gordon.

— Ne-au dat binecuvântarea lor! spuse încet soțul ei.

Louise își șterse lacrimile cu colțul șorțului.

— Haideți, s-a făcut ora mesei!

Platourile cu mâncare fuseseră deja înșirate în fața mesenilor. Henri, care era așezat în capul mesei, se întoarse spre fiica lui și spuse:

— Nicole, fii bună și întreabă-l pe Gordon dacă ne face onoarea de a rosti rugăciunea de dinainte de masă!

Întrucât cei doi fii ai lui Henri fuseseră și ei invitați împreună cu familiile lor, în jurul mesei erau așezate acum nu mai puțin de șaisprezece persoane. La auzul acestei invitații, cei doi frați se foiră pe scaune, vădit nemulțumiți. Amândoi aveau o mie și una de motive pentru a-l detesta pe acest intrus. Totuși, Nicole știa că respectul și loialitatea față de tatăl lor erau mult prea mari pentru ca vreunul dintre ei să protesteze fățiș.

Simți că i se pune un nod în gât și vreme îndelungată nu putu să scoată niciun cuvânt. Mesenii așteptară în tăcere până ce tânăra își reveni în fire și putu, în sfârșit, să îi murmure soțului său:

— Tata întreabă dacă vrei să spui rugăciunea.

Gordon, care stătea lângă ea, era cu cel puțin un cap mai înalt decât toți ceilalți. Totuși, bărbatul nu se remarca doar prin înălțime, ci mai ales prin atitudinea sa plină de mândrie și demnitate. Chiar și aici, în mijlocul familiei soției sale, când flacăra pâlpâindă a felinarului și ultimele raze ce străpungeau perdelele de dantelă abia dacă îi luminau chipul, prestanța sa de conducător era de netăgăduit.

Gordon privi înspre Henri, aprobă din cap, și apoi începu rugăciunea.

— Tatăl nostru Carele ești în ceruri ...

Se opri, lăsând-o pe Nicole să traducă.

— Te rugăm să binecuvântezi această adunare, acest clan, acest sat, această națiune și lumea întreagă. Fie ca pacea pe care ai adus-o în jurul acestei mese să ne cuprindă pe noi toți. Fie ca minunea la care suntem martori aici, unde oamenii ce erau odată vrăjmași trăiesc și muncesc laolaltă, să se repete iar și iar, până când

toate națiunile vor înceta să se războiască între ele. Îți mulțumim, Doamne, pentru această pace dumnezeiască! Fie ca toți oamenii să cunoască această binecuvântare. Facă-se voia Ta, Doamne! Îți mulțumim pentru aceste bucate. Amin.

— Amin, repetară toți mesenii.

Nicole simți că ochii i se umplu de lacrimi, dar nici prin cap nu îi trecea să și le șteargă. Când ridică privirea, văzu că și Henri avea ochii înlăcrimați.

— Te rog să îi mulțumești pentru aceste cuvinte frumoase, spuse el cu vocea sugrumată de emoție.

Mâncară în liniște, dar de această dată tăcerea era lipsită de încordarea ce marcase până acum mesele servite în compania familiei Robichaud. Era o tăcere plăcută și liniștitoare, întreruptă când și când doar de Louise, care avea grijă ca Nicole să nu aibă niciodată cana goală, spunând că este bine ca fiica sa să bea cât mai mult din licoarea de plante medicinale.

Spre sfârșitul mesei, Henri își drese glasul și spuse:

— Te rog să îi spui lui Gordon că feciorii mei și cu mine le suntem adânc recunoscători, lui și oamenilor săi, pentru ajutorul acordat.

Fiii lui se foiră din nou pe scaune, de această dată bucuroși de introducerea făcută de tatăl lor.

— Niciunul dintre noi nu s-ar fi așteptat ca hambarul să fie gata înainte de culesul de vară, spuse fiul mai mare.

— Aceasta este cea mai grea perioadă de peste an, încuviință mezinul. Pe unele câmpuri începe culesul, pe altele, semănatul, și, cum toți fermierii sunt prinși cu munca, cu greu se găsește mână de lucru.

— Hambarul a fost lovit de trăsnet în martie, explică Henri.

— Caii au fost salvați în ultima clipă.

— Dar bunătățile păstrate în spatele hambarului s-au dus toate pe apa sâmbetei ...

— Tot satul mirosea a mere încinse! trâmbiță o voce subțire de copil.

— Cu toate că le-am spus să nu pună teascul de cidru atât de aproape de hambar!

— De ce zici asta? Pivnița era chiar dedesubt. Nimic mai potrivit ca să se păstreze bine cidrul!

Nicole își ridică râzând mâna.

— Mai ușor, că nu pot să tălmăcesc atât de repede!...

— Ia mai tăceți cu toții din gură! își mustră Louise familia. Lăsați-o pe Nicole să mănânce liniștită!

— Lasă, mamă, nu-i certa, că îmi place să îi aud vorbind! spuse Nicole, privind zâmbitoare spre restul mesenilor. Mă face să mă simt din nou acasă.

Gordon își drese glasul și spuse:

— Mărturisesc că eu și oamenii mei v-am ajutat la muncile câmpului și la ridicarea hambarului din două motive ...

Vorbea rar, pentru ca soția sa, care îi traducea concomitent cuvintele, să poată ține pasul cu el.

În încăpere se așternu tăcerea.

— În primul rând, pentru că am dorit să vă răsplătim în felul nostru pentru găzduire. Noi nu rămânem niciodată datori.

— Acesta este un lucru vrednic de laudă, spuse Henri, rămânând cu privirea ațintită asupra lui în timp ce Nicole traducea. Și care a fost cel de-al doilea motiv?

— Am venit aici într-o misiune.

Gordon se întoarse spre soția sa și o întrebă:

— Consideri că este potrivit să vorbesc despre asta aici?

— Cum dorești tu.

— Nu cunosc obiceiurile locului și nu aș vrea să supăr pe careva.

— Stai liniștit, că nu se supără pe nimeni, răspunse Henri. Spune-ne despre ce misiune este vorba.

— Am fost trimis aici de către comandantul garnizoanei din Boston.

— Comandantul garnizoanei *americane* din Boston.

— Întocmai, stimate domn.

— Dar dumneata eşti ofiţer britanic.

— Papa, ţi-am mai vorbit despre asta ...

— Da, dar vreau să aud cuvintele din gura lui Gordon.

— Aveţi dreptate. Am fost ofiţer în Marina comercială britanică vreme de doisprezece ani şi două luni. Totuşi, de curând am renunţat la cetăţenia britanică şi am îmbrăţişat cauza americană.

— Aşadar, nu mai poţi să te întorci niciodată acasă, spuse Henri după ce ascultă traducerea făcută de fiica sa.

— Permiteţi-mi să vă contrazic, stimate domn! zise Gordon, aşezându-şi mâna peste cea a soţiei sale. Eu sunt deja acasă.

Toţi mesenii rămaseră cu privirile aţintite asupra îmbrăţişării calde a celor două mâini.

— Frumos spus, zise într-un târziu Henri, dând încet din cap. Şi care este misiunea pe care ţi-a încredinţat-o comandantul garnizoanei americane?

Gordon le prezentă pe scurt datele problemei. Le vorbi despre lipsa proviziilor, despre blocada britanică, despre preţurile piperate din New Orleans şi despre cât de dificilă este expedierea mărfurilor de acolo.

— Mărturisesc că am însoţit-o pe Nicole până aici în speranţa de a găsi o altă sursă de aprovizionare. Oameni cinstiţi, care să nu încerce să ne tragă pe sfoară precum comercianţii din New Orleans.

— Noi nu avem nimic de-a face cu negustorii din New Orleans.

— Sunt cu toţii nişte pungaşi, mormăi mezinul familiei. Ar vrea să cumpere produsele noastre pe un preţ de nimic, ca apoi să le vândă pe bani grei.

— Credeţi că s-ar putea să găsim ...

Întrebarea lui Gordon fu întreruptă de vacarmul de voci ce se stârnise afară. Toţi îşi întoarseră în acelaşi timp privirile spre fereastră.

— Doar n-o fi luat iar foc miriştea, murmură Henri, sărind în picioare.

— Îmi adun numaidecât oamenii, spuse Gordon, și din doi pași fu deja lângă ușă.

Când se năpustiră afară, pe verandă, văzură imediat sursa zgomotului. Pe ulița ce despărțea casa de malul canalului, se strânsese o mulțime de oameni.

— Ce s-a întâmplat? le strigă Henri.

— Englezii! strigă cineva din mulțime, acoperind celelalte glasuri. Se retrag englezii!

— Din fortul Baton Rouge?

— De peste tot! strigă un tânăr, sărind în sus de fericire. Au fost înfrânți!

Totuși, după ce ascultă traducerea făcută de Nicole, Gordon nu se arătă câtuși de puțin convins de această știre.

— Așa ceva nu este cu putință, spuse el sec. Este un zvon fals.

— Întreabă-l de ce spune asta, îi ceru Henri lui Nicole, privind adânc în ochii ginerelui său.

— Deoarece în momentul de față armata americană nu este îndeajuns de puternică pentru a repurta o astfel de victorie. Americanii vor izbândi treptat, bătălie după bătălie ...

Henri se răsuci spre mulțimea gălăgioasă adunată în stradă și răcni din toți rărunchii:

— *Liniște!*

Drept dovadă a autorității sale, hărmălaia se domoli numaidecât.

— Să se strângă căpeteniile de clan! strigă Henri. Vom ține o adunare sătească!

Capitolul 35

Centrul satului fu pregătit pentru adunare, conform ordinelor lui Henri. Înfipseră mai multe prăjini sub formă de cerc și de ele prinseră torțe. Pe o platformă de scânduri așezară bănci pentru căpeteniile de clan. Oamenii lui Gordon se strânseseră cu toții într-o parte. Deși lumina torțelor nu ajungea până la ei, sătenii continuau să îi săgeteze cu priviri întunecate și suspicioase.

În timp ce căpeteniile își ocupau locurile pe podium, Henri îi invită pe Gordon și pe Nicole să li se alăture, făcându-se că nu aude protestele mormăite ale mulțimii. Îi făcu semn lui Gordon să se așeze pe marginea unei bănci și o conduse pe Nicole la singurul scaun de pe platformă.

— Cum te simți, fata mea?

— Binișor, răspunse Nicole.

— Îți făgăduiesc că nu te vom reține mai mult decât este necesar.

Întrucât nu mai era căpetenia satului, Henri se întoarse spre noul conducător și îl întrebă dacă îi îngăduie să se adreseze adunării. Tânărul, care părea cam nesigur de rolul său într-un asemenea moment, își ocupă locul cuvenit în partea din față a podiumului și anunță, vădit ușurat:

— Primul care va lua cuvântul în seara aceasta este Henri Robichaud.

Acestea fiind zise, căpetenia se întoarse spre Henri și îi făcu semn că poate să înceapă.

Henri aşteptă până când se stinseră şi ultimele murmure, apoi întrebă:

— Cine a adus vestea?

— Eu! strigă un bărbat uscăţiv, făcând un pas în faţă.

Omul era îmbrăcat în haine de călărie, pătate de sudoare.

— Ai fost la Baton Rouge?

— Am văzut fortul cu ochii mei şi vă zic că britanicii au plecat!

În mulţime, se iscă rumoare. Henri îşi ridică mâinile şi se făcu din nou liniște.

— Ai auzit sau nu că britanicii au fost înfrânţi?

— Păi eu socot c-aşa trebuie să fie, alfel de ce să se retragă britanicii din toate forturile de pe teritoriul Louisianei?

— Ura! Uraaa! scandă mulţimea.

— Răspunde-mi prin „da" sau „nu", spuse Henri, acoperind cu vocea-i răsunătoare chiotele sătenilor. Ai auzit că britanicii s-au declarat învinşi?

— Ei bine, nu ... dar sunt sigur că ăsta-i adevărul!

— Oare aşa să fie? întrebă Henri, întorcându-se spre fiica sa, care stătea în spatele lui Gordon, traducându-i în şoaptă cele spuse. Întreabă-l pe Gordon dacă el crede că britanicii au fost înfrânţi.

Gordon începu să clatine din cap încă înainte ca Nicole să îşi ducă vorba până la capăt.

— Este puţin probabil. Ba chiar cu neputinţă.

— Henri Robichaud, te încrezi în cuvântul unui englez? strigă o voce din mulţime.

— Mă încred în cuvântul unui american, rispostă Henri. Mă încred în ginerele meu.

— A servit odată cauza britanicilor. De ce nu ar face-o din nou?

Henri îşi încleştă fălcile, dar preferă să nu răspundă direct. Se întoarse, în schimb, spre fiica sa.

— Întreabă-l pe Gordon de ce crede că englezii nu au fost înfrânţi.

— Britanicii au o armată uriașă, începu Gordon, rostind rar cuvintele.

Toți își ciuliră urechile pentru a auzi tălmăcirea făcută pe un ton mai coborât de către Nicole.

— Personal, nu cunosc alcătuirea contingentului britanic din Baton Rouge, dar mă îndoiesc că acesta ar fi numărat vreodată mai mult de cinci sute de oameni, care probabil sunt doar un detașament trimis de batalioanele din Georgia. Astfel, fortul din Baton Rouge este un punct aproape neînsemnat în tabloul de ansamblu al războiului.

Luând pesemne cuvintele lui drept o insultă personală, sătenii începură să protesteze gălăgios.

— Lăsați-l să vorbească! tună Henri.

Vacarmul se potoli și Henri îi făcu semn lui Gordon să spună mai departe.

— Cunosc posibilitățile armatei americane, și de aceea știu sigur că americanii nu pot învinge printr-un atac direct. Britanicii sunt prea puternici pe uscat. Americanii au șanse de izbândă doar dacă îi decimează treptat, bătălie după bătălie.

— Totuși, britanicii s-au retras din Baton Rouge!

— Ceea ce înseamnă că le este frică de un eventual atac al americanilor și au simțit nevoia să strângă rândurile. Faptul că au ajuns să ne considere drept o amenințare reală este o veste îmbucurătoare pentru noi, dar nu cea pentru care ne rugăm cu toții, continuă Gordon, fără a părea să bage de seamă ostilitatea tăcută a sătenilor. Dacă s-au retras de aici, părerea mea este că la fel se va întâmpla în Florida și în Georgia. Britanicii își regrupează forțele pentru marea înfruntare, care probabil că va avea loc în Carolina sau în Virginia.

— Deci nu a luat încă sfârșit războiul? întrebă cineva din mulțime.

— Nu sunt sigur, dar cred că este foarte puțin probabil.

— Ce crezi că se va întâmpla de acum încolo? îl întrebă Henri.

— Britanicii vor încerca să câștige cu orice preț, răspunse Gordon fără a șovăi câtuși de puțin. Își vor aduna toate regimentele și vor

dezlănțui un atac de proporții. Dacă vor ieși trimfători, vor înclina pentru încheierea unui tratat de pace, care să le fie, de bună seamă, favorabil. Americanii vor refuza să semneze un asemenea acord. Lucrurile au ajuns prea departe. Războiul a înăsprit ambele tabere. Nu există decât o singură soluție pentru a pune capăt conflictului: britanicii trebuie să se retragă din colonii.

— Deci crezi că încă nu au făcut-o?

— După cum am mai spus, nu sunt sigur, dar, după părerea mea, britanicii nu se vor retrage nici vara aceasta și probabil nici chiar vara următoare.

Cel care adusese vestea își ținuse firea, dar acum, nemaiputând suporta rușinea, răbufni:

— Bine, dar înțelegeți odată că s-au retras din Baton Rouge!

Vocea bubuitoare a lui Henri acoperi larma mulțimii.

— Am condus acest sat la bine și la greu! Știți prea bine că nu de puține ori am fost nevoiți să punem la îndoială ceea ce am fi vrut să credem, nevoiți să ne pregătim pentru ce este mai rău. Am auzit, la fel ca voi, vestea, și am auzit, de asemenea, cuvintele acestui american. Iar inima îmi spune că acest american grăiește adevărul! Și, dacă are dreptate, atunci necazurile noastre nu s-au încheiat aici ... Poate că s-au îndepărtat puțin de noi, poate că războiul nu ne mai amenință în mod direct. Dar trebuie să fim în continuare cu băgare de seamă!

Se întoarse spre Gordon.

— Nicole, te rog să îi spui bărbatului tău că îi mulțumim pentru sfat. Spune-i ...

Buzele îi tremurară puțin, parcă potrivindu-se cu flăcările pâlpâinde ale torțelor.

— Spune-i că venirea lui aici s-a dovedit a fi o adevărată binecuvântare.

Capitolul 36

După micul dejun, Thomas obișnuia să facă plimbări lungi, ce se întindeau uneori până la prânz – ocazie cu care vizita cătunele cu câte șase-șapte case, ce se ridicau de o parte și de alta a localității Georgetown, ajungând adesea până la fermele cele mai îndepărtate. Anne, care îl însoțea uneori, descoperea un nou Georgetown, o așezare mult mai vastă decât satul copilăriei sale. O așezare în care s-ar fi putut rătăci cu ușurință. După-masa, ea și Andrew luau adesea trăsura și continuau să se plimbe prin împrejurimi.

Oriunde mergeau, cu trăsura sau pe jos, în momentul în care îl vedeau pe Thomas, sătenii își înclinau respectuoși capetele. Pesemne că înțeleseseră cu toții motivul pentru care acesta se arătase atât de distant înainte de a-și face cunoscută hotărârea.

În prima duminică de după proces, Thomas aranjase ca slujba să fie ținută de cel mai tânăr dintre cei doi pastori care îi însoțiseră pe corabie. Biserica fusese cât se poate de plină, printre participanții la serviciul divin numărându-se chiar și câteva familii de acadieni.

În drum spre locurile lor, Anne și Catherine fuseseră nevoite să se oprească la tot pasul, pentru a răspunde saluturilor cu care erau asaltate din toate părțile – unele rostite în limba franceză, altele în engleză. Anne observă că toți cei prezenți erau cu ochii pe familia

lor, cercetându-le în amănunt și cea mai mică mișcare. John Price înainta greoi, sprijinindu-se cu o mână de brațul lui Thomas și cu cealaltă de baston. În cele din urmă, ajunseră toți patru în față, îngenunchează pentru a se ruga, și apoi își ocupară locurile.

În biserică, pe lângă comunitatea locală, se adunaseră și câțiva membri ai congregației tânărului pastor, astfel încât acesta putu să folosească pilda enoriașilor prezenți la slujbă pentru a face un apel la pace.

— Iată cum ne-am adunat azi cu toții, spuse el. Francezi și englezi deopotrivă, coloniști noi și coloniști vechi. În pace, împreună în casa Domnului.

Era o adevărată minune, continuase el, un tablou a ceea ce ar putea să fie dacă toți oamenii, toate familiile, toți vecinii și cunoscuții, toate țările și națiunile și-ar lăsa deoparte neînțelegerile și s-ar purta cu ceilalți după tratamentul pe care ar vrea, la rândul lor, să-l primească.

După ultima cântare, preotul binecuvântă adunarea, însă toți rămaseră la locurile lor.

În cele din urmă, Thomas se ridică în picioare și îi făcu semn lui Anne să facă la fel, apoi îl ajută pe John Price să se ridice și ieși pe culoarul dintre bănci.

Întreaga congregație se ridică în picioare odată cu ei, și așteptară cu toții respectuoși până când Thomas își conduse familia afară din biserică.

Plimbându-se prin sat în joia următoare – zi de târg – Anne și Thomas îl întâlniră pe preotul catolic ce păstorea numeroase comunități franceze din zonă. Acesta era consăteanul lui Guy Belleveau, dar bătea des drumul dintre Truro și Georgetown, pentru a sluji în parohiile acadiene răsfirate de-a lungul golfului Cobequid.

Toată suflarea din târg părea încremenită, toate privirile ațintite asupra lor. Thomas își scoase pălăria și, prin intermediul lui Anne, îi dădu bineț și îl întrebă:

— Cunoașteți situația cu care ne confruntăm, părinte Philippe?

— Nu se vorbește despre nimic altceva în toată provincia, răspunse franc preotul, cu un puternic accent francez. Enoriașii mei nu discută decât despre ce va hotărî magistratul.

— Nu sunt nici magistrat, nici judecător de pace, părinte.

— Permiteți-mi să vă contrazic, zise preotul.

Era un bărbat uscățiv, trecut de cincizeci de ani, cu aproape un cap mai înalt decât Thomas.

— Nu cunosc pe nimeni care să fie mai vrednic de acest titlu, adăugă el cu vocea-i răsunătoare – antrenată pentru a ține cuvântări în aer liber, luându-se de multe ori la întrecere cu șuieratul vântului – ce putu fi lesne auzită de toți sătenii adunați în piață.

Thomas își învârti stingherit pălăria în mâini, apoi își înclină capul în semn de mulțumire pentru cuvintele de laudă.

— Mă întrebam dacă ar fi posibil să stăm de vorbă cândva, în viitorul apropiat...

— O, cu cea mai mare plăcere! răspunse imediat părintele Philippe. Vă invit să luăm masa împreună.

— Acceptăm bucuroși invitația domniei voastre, zise încântat Thomas. Și unde propuneți să ne întâlnim?

— În satul în care trăiește unchiul soției dumneavoastră, răspunse preotul, zâmbind înspre Anne. Dacă știu bine, acesta este satul în care v-ați născut, stimată doamnă.

— Așa este, părinte.

— Atunci vă aștept pe amândoi duminică după-amiază.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile cu căldură, stârnind un val de comentarii șoptite în rândul celor adunați în piață.

Călătoria spre Truro se dovedi a fi o adevărată desfătare. Razele după-amiezii cădeau ca niște petale printre crengile înfrunzite ale copacilor. Telegarii mergeau la trap, într-o cadență liniștită. Trecură pe lângă câteva căruțe, ai căror ocupanți le urară respectuoși duminică plăcută. În afară de aceștia, Thomas și Anne nu mai întâlniră

pe nimeni, putând savura în tihnă după-amiaza călduroasă de vară, cântecul păsărilor, priveliștea.

— Aș vrea să te întreb ceva, spuse Anne într-un târziu.

Thomas trase adânc aer în piept.

— Sunt sigur că te-ai întrebat de ce am devenit atât de retras în ultima vreme, de ce petrec atât de mult timp singur ...

— Înțeleg foarte bine de ce, dragul meu.

Bărbatul se răsuci înspre ea.

— Serios? întrebă el uimit.

— Te cunosc, Thomas. Știu că vrei ca oamenii să te vadă și să își amintească zi de zi vorbele tale. Nu vrei ca ei să uite nicio clipă avertizarea ta. Vrei să poarte în minte mesajul tău oriunde ar merge, orice ar face.

Se întoarse spre el și îl privi în ochi.

— Sunt soția ta, Thomas. Cum să nu înțeleg?

— Scumpa mea Anne! murmură Thomas, parcă prea copleșit pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Dar eu despre altceva vreau să vorbesc cu tine. Am încercat în două rânduri să discut cu Catherine, însă de fiecare dată mi-a dat de înțeles, mai degrabă prin ceea ce nu a spus decât prin cuvintele rostite, că pur și simplu nu poate să vorbească despre acest subiect. Iar eu nu pot să o învinovățesc pentru asta. Cum aș putea?

Acum, că deschisese subiectul, vorbea pe nerăsuflate.

— Cum să îi vorbesc despre ceea ce le dezbină pe cele două fiice ale sale?

— Scrisoarea lui Nicole, spuse imediat Thomas.

Anne aprobă din cap.

— M-a tulburat până peste poate ...

— Încearcă, te rog, să-mi explici de ce, o încurajă Thomas.

Anne scoase scrisoarea. O ținuse în buzunar toată săptămâna, dar pur și simplu nu avusese puterea de a o reciti.

— Cred că ar fi mai bine să auzi și tu ceea ce îmi scrie, zise ea, începând să îi citească epistola.

Thomas ascultă până la capăt, fără să scoată un cuvânt. Știind că acum îl are alături pe soțul ei atent și iubitor, Anne putu citi scrisoarea fără ca vocea să îi tremure măcar o dată.

După ce termină de citit, împături foaia de hârtie și o puse la loc în buzunar. Trăsura intră într-o vâlcea, pe care o străbătură în tăcere.

— Și cum aș putea eu să te ajut? întrebă Thomas într-un târziu.

— Prin înțelepciunea ta.

— Ești sigură că vrei să afli părerea mea?

— Nimic din ce mi-ai spune nu ar putea să mă tulbure mai mult decât această scrisoare. Sora mea s-a măritat cu un bărbat care a fost ofițer în cadrul Marinei comerciale britanice. Căpitan al unei nave înarmate cu tunuri, conducător al unor oameni înarmați cu săbii, muschete și pistoale ...

I se puse un nod în gât și trebui să se oprească.

— Mă așteptam ca el să renunțe la cariera militară pentru ea. Și când colo, aflu că a ales să urmeze aceeași cale, doar că de partea taberei opuse ...

— Și a tras-o pe Nicole după el, încheie Thomas fraza în locul ei.

— Cum de a putut face una ca asta? Cum de a îngăduit Nicole să se întâmple așa ceva?

— Dar acesta nu este singurul lucru care te neliniștește, nu-i așa? întrebă Thomas domol.

— Nu, recunoscu Anne.

Se opri și trase încet aer în piept.

— Îmi cunosc sora. Nicole nu ar face așa ceva dacă nu i-ar da dreptate soțului ei. Dacă nu ar considera că trebuie să se implice personal în luptă. Că așa este corect.

— Dar asta nu este totul, insistă Thomas.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce te tulbură cel mai tare este faptul că sora ta s-a schimbat.

Anne începu să plângă cu suspine și își încleștă degetele în încercarea de a-și reveni în fire.

— Maturizându-se, sora ta a apucat-o pe o cale diferită de a ta, continuă Thomas, cu ochii ațintiți acum asupra cailor ce trăgeau trăsura. Și ai impresia că asta vă îndepărtează tot mai mult pe una de cealaltă.

— Așa este, recunoscu Anne înghițind cu noduri.

Rămânea mai puțin de jumătate de ceas până la destinație. Nu putea să se prezinte în fața părintelui Philippe cu ochii roșii și cu obrajii uzi de lacrimi.

— Ai perfectă dreptate.

— Totuși, mai este ceva, draga mea, spuse pe un ton ferm Thomas, privind-o de data aceasta în ochi. Nu doar Nicole se schimbă.

— Ce vrei să spui?

— *Amândouă* treceți printr-o transformare. Da, draga mea, și tu te schimbi la rândul tău. Ceea ce nu e de mirare, de-ar fi să ne gândim la alegerile grele pe care le-ai avut de făcut. Ai aflat că tatăl tău este bolnav, a trebuit să te desparți de copilul tău, să înfrunți un voiaj peste ocean în vreme de război, să fii martoră la frământările de aici. Cum să nu te schimbe toate aceste experiențe?

Anne își descleștă degetele și îi apucă strâns mâna.

— Spune-mi ce trebuie să fac!

— Iubește-o! răspunse Thomas, strângându-i mâna cu blândețe. Roagă-te pentru ea, ține-o lângă inima ta! Roagă-te ca Dumnezeu să îi călăuzească fiecare pas și să îi dea înțelepciune. Să o ferească de toate primejdiile, văzute și nevăzute. Roagă-te zilnic pentru siguranța și pacea ei sufletească. Unește-i viața de a ta prin Dumnezeu.

Cugetând la cuvintele soțului său, Anne se lumină și într-o altă privință.

— Este tocmai ceea ce faci tu cu această comunitate, nu-i așa?

Thomas o privi fără să răspundă. Anne întinse mâna și îl mângâie pe obraz. Nu obișnuia să își arate afecțiunea în public, dar acum drumul era gol, iar inima ei preaplină de iubire.

— Îți unești viața cu locul ăsta și cu viitorul lui. Te rogi clipă de clipă pentru acești oameni. Le tratezi neliniștile ca și cum ar fi ale

tale. Te străduiești din răsputeri ca, prin iubirea ta, să îi luminezi și să îi aduci pe calea cea bună ...

Thomas nu spuse nimic.

— Ți-a vorbit tata? Ți-a spus cât de mult își dorește să te întorci în Georgetown și să preiei păstoritul bisericii?

— Da, mi-a spus.

— Și ce hotărâre ai luat în privința aceasta?

— John este copilul tău, Anne. Charles și Judith sunt familia ta ...

— Micul John este copilul *nostru*, iar aceasta este familia *noastră*.

Thomas trase hățurile, oprind caii.

— Ai fi dispusă să te întorci aici pentru totdeauna?

— Da. Dacă aceasta este și vrerea ta.

— Dacă aceasta este vrerea lui Dumnezeu, spuse încet Thomas.

— Dacă așa vei hotărî înseamnă fără doar și poate că așa va fi voit Dumnezeu, răspunse Anne.

Capitolul 37

Evitau să mai aducă vorba despre ziua în care venea poştalionul cu corespondenţa săptămânală. Orice remarcă pe această temă i-ar fi tulburat şi mai mult, iar ei erau deja destul de necăjiţi. Charles, deoarece considera că este o obligaţie de onoare să o găsească pe sora lui John Price, iar Judith, deoarece resimţea îndoit orice povară ce umbrea sufletul soţului său.

Ştiau amândoi că scrisorile din Lumea Nouă ajung greu chiar şi în vremuri normale, darămite acum, când războiul era în toi. Cu toate acestea, ei încă mai continuau să spere că într-una din săptămânile următoare vor primi, în sfârşit, nişte veşti din partea omului de legătură din America.

Faptul că nu primiseră încă o scrisoare nu însemna neapărat că nu existau noutăţi, îi reamintea din când în când Judith soţului său, cu o nemărginită blândeţe. O durea sufletul să vadă dezamăgirea ce apărea în ochii lui ori de câte ori furgonul poştal pleca fără să fi lăsat vreo scrisoare trimisă din America sau măcar din Franţa. Charles accepta teancul de corespondenţă dând resemnat din cap, dar Judith ştia că sufletul lui era plin de amărăciune. Femeia ajunsese să aştepte cu groază ziua în care se livra poşta.

Tocmai îşi trecea privirea peste straturile atent îngrijite de zarzavaturi din grădina din spatele casei, când pe aleea acoperită cu zgură

apăru Charles. Bărbatul se îndrepta grăbit spre ea, fluturând o foaie de hârtie deasupra capului.

Judith înțelese imediat despre ce scrisoare este vorba. O privire asupra chipului lui Charles fu de ajuns pentru a ghici și ce fel de vești conținea aceasta.

— Ai primit scrisoarea!

— Da, am primit, în sfârșit, scrisoarea mult așteptată! răspunse entuziasmat Charles.

— Și veștile sunt bune ...

— Nu bune, draga mea, ci minunate! De-a dreptul minunate! Rugile noastre au fost ascultate. A găsit-o! E ferm convins că a găsit-o.

Judith se așeză pe banca din grădină. Charles luă loc lângă ea și, cu degetele tremurânde, desfăcu scrisoarea și o întinse pe genunchi.

— A găsit-o, spui? exclamă încântată Judith. Să fie, oare, adevărat?

— Ei bine, este impropriu spus că a găsit-o, răspunse repede Charles. Femeia nu mai este în viață. Dar s-a descoperit, fără nicio urmă de îndoială, unde a ajuns când a plecat din Franța și ce s-a întâmplat cu ea mai departe. A fost trimisă în Canada, așa cum ni s-a spus. Acolo a fost înfiată de o familie de hughenoți. A crescut pe acele meleaguri, rămânând acolo și după ce s-a măritat. Omul meu a aflat că a dat naștere la trei copii, dintre care doar despre unul se știe că a supraviețuit până la maturitate. Stai să văd cum se numește ... cum se numește ...

Se opri și își trecu înfierbântat privirea peste rândurile scrisorii.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva. Gata, am găsit! Céleste. Așa se numește fata care a supraviețuit, spuse el, ridicându-și din nou privirea spre ea. Este un nume frumos, nu-i așa? Céleste ...

Înainte ca Judith să apuce să-i răspundă, Charles își coborî din nou ochii asupra misivei.

— Acum, omul meu de legătură încearcă să găsească informații despre Céleste. Nădăjduiește ca aceasta să fie încă în viață. A aflat numele soțului ei de la o bătrână din satul ei natal. După ce s-a măritat, fata s-a mutat din sat, nu se știe exact unde. Cei care nu

sunt legați de pământ se mută adesea dintr-un loc într-altul. Iar după ce s-a dezlănțuit războiul ...

Nu își duse cuvintele până la capăt. Nu era nevoie. Judith știa foarte bine că în vremuri de restriște oamenii erau adesea nevoiți să se refugieze din calea conflictului.

— A făcut o treabă bună, conchise Charles, vădit mulțumit de rezultatele investigației întreprinse de american. Chiar foarte bună, având în vedere circumstanțele.

— Le dai de știre? întrebă Judith.

Charles căzu pe gânduri și multă vreme nu spuse nimic. În cele din urmă, clătină din cap și zise:

— Cred că ar fi bine să mai aștept puțin. Încă nu avem îndeajuns de multe informații. Să vedem unde duce această nouă pistă ...

Brusc se opri.

— Nu, cred că nu ar fi corect din partea mea să le ascund cele descoperite până acum. Au tot dreptul să știe cât de aproape ne aflăm de sfârșitul căutărilor.

Se ridică în picioare.

—Ai dreptate, draga mea. Am să le aduc neîntârziat la cunoștință această veste îmbucurătoare.

Se aplecă și o sărută pe creștetul capului. Judith îi zâmbi, deși habar nu avea ce anume îl făcuse să îi dea dreptate. Ea pusese doar o întrebare.

— Tu rămâi aici și bucură-te în continuare de acest soare minunat, îi spuse Charles, bătând-o ușor pe umăr. Eu mă duc să le scriu numaidecât lui Andrew și lui Catherine. Și lui John.

Judith îl urmări, zâmbind, cu privirea. Putea el să le scrie numaidecât și să trimită scrisoarea cu cea mai mare grabă, dar, dacă nu avea loc un miracol, vor trece luni de zile – în cel mai fericit caz – înainte ca aceasta să ajungă la destinație. Totuși, în momentul următor, un zâmbet îi lumină fața. Își ridică privirea spre cerul albastru și murmură: „Îți mulțumesc, Doamne". În viața lor avuseseră deja loc atâtea miracole! Precis că Dumnezeu mai putea face încă unul.

Capitolul 38

Anne se opri în prag și privi spre bucătărie. În afară de Andrew, toată familia părea absorbită de gândul apropiatei adunări sătești. Thomas se legăna gânditor în balansoar, sorbindu-și ceaiul cu ochii ațintiți asupra căminului rece și întunecat. John Price stătea în celălalt balansoar, trăgând din când în când cu ochiul la Thomas. Catherine era în bucătărie, pregătind coșul cu merinde – mere, cidru, brânză și o jumătate de pâine.

Ca de obicei, după micul dejun Andrew, se retrăsese în odaia lui. În ultimele săptămâni, starea lui se ameliorase în mod simțitor, dar toți înțeleseseră de pe-acum cât se poate de clar că, de revenit, nu își va mai reveni niciodată pe de-a-ntregul. De aceea, toți se concentrau asupra clipei și niciunul nu era interesat să discute despre viitor.

La scurtă vreme, Andrew ieși din cameră. Purta o cămașă scrobită, albă, și o pereche de pantaloni negri, călcați la dungă.

Catherine și Anne se grăbiră să îl ajute.

— Vii cu noi la adunare? îl întrebă soția lui.

— Asta depinde de Thomas, răspunse Andrew, așezându-se pe banca de lângă șemineu.

— Tată, iartă-mă că ți-am ocupat locul, zise imediat Thomas, dând să se ridice.

— Te rog să nu te ridici, fiule! îl opri Andrew. Te superi dacă vin azi cu voi?

— Prezența dumitale ar fi o adevărată onoare pentru mine.

— Am impresia că știi deja hotărârea pe care o vei aduce azi la cunoștința oamenilor, spuse Andrew, cercetând atent chipul ginerelui său.

Thomas îl privi o clipă în ochi, apoi își coborî din nou privirea.

— Adevărul fie spus, cred că o știi de multă vreme ...

— Încă din ziua în care mi s-a înfățișat problema, confirmă încet Thomas.

— Bine, dar nu înțeleg! exclamă Catherine, contrariată. Dacă ai luat de la bun început o hotărâre, de ce ai avut nevoie de atâta amar de timp pentru a o aduce la cunoștința sătenilor?

— Nu el a avut nevoie de timp, ci sătenii, răspunse Andrew în locul ginerelui său.

— Dacă problema ar fi fost rezolvată numaidecât, exista riscul ca oamenii să nu îi acorde importanța cuvenită, spuse Thomas, continuând să privească spre socrul său.

— Adevărata problemă nu este ferma, zise Andrew.

— Și nici nu a fost vreodată, încuviință Thomas.

Catherine se uită năucită întâi la unul, apoi la celălalt.

— Bine, dar ...

— Căpeteniile de clan nu mi-au cerut ajutorul pentru că nu ar fi fost în stare să găsească singuri răspunsul. Au făcut-o deoarece aveau nevoie de cineva care să poată înțelege nemulțumirea și furia încercată de *ambele* părți, răspunse Thomas. Ei nu aveau nevoie de un judecător care să pună în aplicare niște legi abstracte și reci, ci de un om care are sufletul apropiat de ambele comunități, dar nu o pârtinește pe niciuna.

— Când te-au auzit predicând în biserică, au știut că au găsit omul potrivit, spuse Andrew.

Thomas clătină încet din cap.

— Aceasta a contribuit doar în parte la alegerea lor.

— La ce te referi?

Thomas se întoarse și privi spre Anne.

— Ah, desigur, murmură Andrew.

— Oamenii cunosc povestea vieții lui Anne, fetița acadiană ce a fost crescută de o familie de englezi. Probabil că englezii din comunitate au ajuns să mă cunoască prin intermediul slujbelor pe care le-am ținut în zilele de duminică. Dar căpetenia franceză a apelat la mine datorită lui Anne, pe care ei o consideră și acum drept una de-a lor.

Se lăsă o tăcere desăvârșită. Anne își roti ochii prin încăpere. Se uită la bunicul său, la Catherine, care stătea în picioare lângă balansoarul bătrânului, la Thomas și Andrew, care se priveau zâmbind, și știu că avea să își amintească această clipă pentru tot restul vieții ei.

Thomas își scoase ceasul de buzunar și se ridică în picioare. Toți ceilalți îi urmară exemplul.

— Ei bine, vom vedea ce va fi, spuse Thomas. Totul este în mâinile lui Dumnezeu.

— Amin, zise Andrew.

— Pur și simplu nu pot să rămân acasă, îi explică John Price lui Anne. Așa ceva nu ți-e dat să vezi în fiecare zi!

Andrew zâmbi în chip de aprobare și, după ce bătrânul își puse haina, ieșiră amândoi pe ușă, zicând că ei o iau cătinel înainte, ca să nu încetinească pe nimeni.

Ajunseră împreună în fața curții bisericii, apoi trecură toți cinci prin mulțime și se opriră lângă treptele lăcașului. Cei din jur se ridicară numaidecât, cedându-le locurile.

Thomas îi făcu semn tălmaciului francez, apoi urcară împreună treptele bisericii. Fermierul acadian și cel englez erau deja lângă masa prezidiului, cu pălăriile în mâini și privirile coborâte în pământ.

Anne observă că Thomas se întoarce și aruncă o privire spre Andrew. Tatăl ei clătină ușor din cap. Tânăra înțelese numaidecât semnificația acestui dialog din priviri. Thomas îl invitase pe Andrew să spună rugăciunea de la începutul procesului, dar acesta refuzase.

— Să ne plecăm cu toţii capetele, spuse în cele din urmă soţul ei şi începu a se ruga împreună cu sătenii pentru înţelepciune şi pace sufletească, fiecare frază fiind atent tradusă de tălmaciul francez.

După încheierea rugăciunii, Thomas rămase în picioare şi zise:

— Înainte de a purcede mai departe, aş dori să stabilim un lucru. Suntem cu toţii parte a comunităţii lui Dumnezeu. Nu este de ajuns să spunem aceste cuvinte. Trebuie să le trăim. În faţa lui Dumnezeu suntem cu toţii fraţi şi surori, şi orice faptă – mai mult sau mai puţin însemnată – pe care o săvârşim trebuie să oglindească acest adevăr.

Se întoarse apoi spre cei doi fermieri, pe care masa dintre ei îi despărţea acum mai mult decât aversiunea reciprocă.

— Vă rog să vă strângeţi mâinile şi să vă cereţi iertare unul altuia pentru cuvintele pe care nu ar fi trebuit să le rostiţi vreodată.

Cele două săptămâni pesemne că avuseseră un impact puternic asupra celor doi fermieri, căci aceştia se conformară fără a ezita măcar o clipă. Nimeni nu reuşi să desluşească vorbele pe care le schimbară, dar expresiile de pe chipurile lor spuneau totul.

Thomas aşteptă până când cei doi reveniră la locurile lor, apoi îşi ridică mâinile şi spuse:

— Să ne întoarcem cu toţii spre cei de lângă noi şi să ne oferim unii altora pacea Domnului nostru Isus Cristos.

Mulţimea reacţionă prompt. Toţi cei aflaţi în curtea bisericii, englezi şi acadieni, fermieri şi negustori, îşi strânseră bucuroşi mâinile şi schimbară vorbe de salut. Anne se întoarse spre familia ei şi îşi îmbrăţişă bunicul, mama şi pe surâzătorul său tată. Thomas coborî în mulţime şi strânse toate mâinile ce erau întinse spre el.

În cele din urmă, urcă din nou treptele bisericii şi le făcu semn oamenilor să îşi reia locurile. În curând, adunarea se cufundă din nou în tăcere.

— Am studiat mărturiile care mi-au fost înaintate, spuse el, privind peste mulţime, şi am luat o hotărâre.

Aşteptă să se facă traducerea, apoi zise:

— Declar că *ambii* fermieri sunt îndreptățiți să revendice proprietatea în cauză.

Un freamăt străbătu adunarea, dar nimeni nu protestă, nici măcar cei doi fermieri.

— Este, de asemenea, evident faptul că pământul aflat în dispută nu este îndeajuns de mare pentru două familii, iar împărțirea acestuia nu ar asigura nicidecum o pace de durată. Iar noi tocmai asta căutăm. O soluție care să satisfacă nu doar drepturile acestor familii, ci care să asigure și pacea. Pacea lor și a întregii comunități.

Se întoarse spre fermierul acadian.

— Domnule Laroux, aș avea o întrebare, dacă nu vă e cu supărare.

Fermierul ridică privirea și își îndreptă spatele.

— Încercați să vă amintiți ce s-a întâmplat când ați fost sughiuniți. Ferma familiei dumneavoastră a fost arsă până în temelii, nu-i așa?

— Așa este, monsieur Crowley, încuviință fermierul prin intermediul tălmaciului.

— Casa părintească a fost distrusă în întregime.

— Prefăcută în cenușă.

— Hambarele, incendiate.

— Am văzut cu ochii mei cum flăcările au înroșit cerul nopții.

— Livezile, așijderea.

— Chiar și acum îmi apare în vise coloana de fum.

— Câți ani aveați pe atunci?

— Unsprezece.

— Aceasta este o tragedie înfiorătoare, prin care nimeni nu ar trebui să treacă vreodată, și cu atât mai puțin un copil, spuse Thomas, întinzându-i mâna. Domnule, în numele întregii națiuni britanice, permiteți-mi să vă prezint scuzele mele cele mai sincere. Știu că nimic nu va putea îndepărta vreodată pata acestui eveniment sinistru. Eu, împreună cu toți compatrioții mei, ne asumăm vina acestei calamități și vă cerem cu umilință iertare.

După ce ascultă traducerea făcută de tălmaci, fermierul acadian se ridică în picioare și strânse mâna lui Thomas. Un nou murmur

străbătu mulțimea, domolindu-se doar când francezul își reluă locul și Thomas se întoarse spre fermierul englez.

— De când lucrați pământul acesta, domnule Reynolds?

— De doișpe ani încoace, răspunse acesta.

— Cum era ferma când v-ați mutat aici?

— Lăsată în paragină, domnule Crowley. Pământul era ca vai de el, plin de buruieni și bălării mai înalte ca mine.

— Totuși, știați că acesta fusese cândva un teren cultivat.

— Sigur că da. Nu încăpea îndoială că pământul fusese arat odată, în trecutul îndepărtat. Or fi fost brazdele năpădite de buruieni, dar un fermier știe lucrurile astea.

Se uită la acadian și dădu sobru din cap.

— Da, un fermier știe lucrurile astea.

— Cum de ați ales acest pământ?

— Ei bine, eu cred că el m-a ales pe mine. Când am debarcat în Halifax, m-am dus împreună cu ceilalți nou-sosiți la Registrul de cadastru și am cumpărat lotul acesta de pământ. Am semnat contractul, am cumpărat cele trebuincioase și am purces încoace împreună cu familia mea. Asta a fost tot.

— Nu știați, așadar, că pământul în cauză ar putea fi revendicat de altcineva.

— Nu știam decât că pământul e al meu și numai al meu. Asta până ...

— Da, vă rog să spuneți mai departe.

— Ei bine, adevărul este că după ce ne-am mutat, vecinii ne-au vorbit despre cele întâmplate aici. Și la primul semănat, am băgat de seamă că pământul este acoperit cu cenușă.

Își plecă privirea și adăugă pe un ton coborât:

— Era cenușă peste tot.

Fermierul acadian își ridică mâna muncită și își acoperi ochii.

— Ați ridicat o casă nouă pentru familia dumneavoastră, nu-i așa?

— Da, așa e. Mulți dintre cei adunați azi aici m-au ajutat la construirea ei.

— Dacă îmi amintesc bine spusele domnului Guy Belleveau, ați ales să vă ridicați casa departe de locul în care se aflase căminul familiei Laroux.

Se lăsă o tăcere grea. Thomas așteptă o clipă, apoi adăugă pe un ton ceva mai blând:

— Tot cenușa v-a determinat să luați această hotărâre?

— Da.

Fermierul englez rostise cuvântul cu vocea atât de stinsă, încât răspunsul său abia putu fi deslușit de cei din primele rânduri.

— Ați hotărât astfel cu gândul de a vă feri familia de o calamitate precum cea care i-a lovit pe oamenii ce au trăit aici și au muncit aceste pământuri înainte de dumneavoastră.

— Așa e.

— Ați ridicat o casă *nouă*. Ați reînsămânțat pământul și l-ați muncit cu sudoarea frunții. Ați clădit un *nou* cămin.

Fermierul își ridică privirea.

— Așa e, domnule Crowley. Am făcut toate astea și încă pe atât.

Thomas se plimbă încet în jurul mesei, apoi reveni la locul său și ridică o cană cu cidru proaspăt.

— La ultima adunare, cineva ne-a dat acest cidru pentru a avea cu ce să ne potolim setea. Cine poată să spună câte mâini au contribuit la facerea sa? Și dacă merele folosite au fost englezești sau acadiene?

Coborî până la rândul din față și își așeză mâna pe umărul lui Anne.

— Nu trece zi în care mult iubita mea soție să nu își pună aceeași întrebare. Cărei națiuni îi aparține ea cu adevărat? Celei franceze sau celei engleze? Domnule Laroux, spuse el, întorcându-se spre fermierul acadian, mi se rupe inima că trebuie să o spun, dar adevărul este că ferma familiei dumneavoastră nu mai există.

Se poate ca acadianul să fi aprobat din cap. Sau poate că acela era doar tremurul unui om care încerca să își păstreze cumpătul. Oricum, bărbatul primi vestea cu fruntea sus, privind demn în ochii lui Thomas.

— Nu vă pot cere să treceți peste cele întâmplate în trecut. Această decizie vă aparține. Tot ce vă cer este să vă gândiți la următoarea întrebare. Ce vreți să lăsați moștenire copiilor dumneavoastră și urmașilor urmașilor lor: un pământ semănat cu pizmă și vrăjmășie sau un loc pașnic și sigur, în care să își poată împlini propriile speranțe și aspirații? Iată, deci, hotărârea mea, continuă el, întorcându-se spre mulțime. Domnul Laroux va avea dreptul să își aleagă oricare dintre pământurile care zac acum în paragină. Va studia pe îndelete toate terenurile fără de stăpân și îl va alege pe cel dorit. Apoi întreaga comunitate va pune mână de la mână pentru a cumpăra acest teren pentru familia Laroux.

Un val de murmure străbătu adunarea.

— Și nu doar atât! strigă Thomas, acoperind și potolind totodată freamătul mulțimii. După ce terenul va fi achiziționat, îl vom ajuta cu toții să își ridice o casă frumoasă și trainică. O casă, hambare, țarcuri. *Cu toții* vom da o mână de ajutor, până când domnul Laroux se va declara nu doar recunoscător, ci și cu adevărat satisfăcut.

Se opri și se întoarse spre fermierul englez.

— Domnule Reynolds, sunteți de acord să dați o mână de ajutor?

— Nu una, ci pe amândouă! declară Joshua Reynolds, ridicându-se în picioare.

— Minunat! zise Thomas, după care se întoarse spre fermierul acadian. Domnule Laroux, am început această judecată spunând că hotărârea mea trebuie să fie respectată de toată lumea. Ei bine, în momentul de față vă eliberez de această obligație. Nicio ființă care a suferit atât de mult ca dumneavoastră nu ar trebui să fie forțată să accepte o hotărâre atât de grea și însemnată. Nu vă ordon, ci pur și simplu vă rog să îmi primiți propunerea, stimate domn. Făcând asta, veți clădi un viitor pentru domnia voastră, pentru familia dumneavoastră și pentru întreaga comunitate.

Acadianul se ridică în picioare și răspunse într-o engleză stricată, dar cu glasul ferm și plin de recunoștință:

— Primesc. Și vă mulțumesc.

Capitolul 39

Cu ajutorul lui Henri, Gordon pusese la cale un nou plan de aprovizionare. Majoritatea alimentelor și articolelor necesare, procurate din satele din interiorul Louisianei, erau acum pregătite să fie livrate la New Orleans. O căpetenie de clan și un negustor din sat fură trimiși la New Orleans să contacteze un armator reputat și să achiziționeze cele câteva produse pe care Gordon nu le găsise pe plan local. În felul acesta, o parte din profit urma să le revină, totuși, și sătenilor – nu doar hrăpăreților comercianți din oraș. În urma acestor măsuri, nu e de mirare că respectul comunității acadiene pentru Gordon și oamenii săi crescuse simțitor, aceștia ajungând să fie priviți ca niște binefăcători, nicidecum ca niște dușmani.

Nicole, care între timp își recăpătase puterea și vigoarea, stătea acum împreună cu Gordon pe veranda din fața casei, ea legănându-se ușor în hamac, iar el așezat pe balustradă, în speranța de a prinde o adiere de vânt.

— Le-ai spus? o întrebă el la un moment dat.

Chiar în clipa aceea, Louise păși pe verandă, ținând în mâini o tavă plină cu căni aburinde de ceai.

— Ce să ne spui? întrebă ea.

— Credeam că nu vorbești limba engleză, spuse Nicole, uitându-se lung la mama sa.

— Înțeleg atât cât trebuie. Despre ce vrei să îmi vorbești?

— Unde este papa? întrebă Nicole.

— În grădina din spate.

— Poate că ar fi mai bine să îl chemi și pe el.

Când Louise reveni însoțită de Henri, se strânseră tustrei lângă balustrada laterală, cu spatele spre stradă, dând astfel de înțeles trecătorilor că nu erau dornici de oaspeți, nici de tăifăsuială. Gordon nu li se alătură. Știa prea bine despre ce urmau să discute și nu voia să o împovăreze pe Nicole cu efortul de a-i tălmăci.

— Nu știi cum să îndulcești vestea proastă, nu-i așa? întrebă Henri cu blândețe.

— Cum ... cum de ai ghicit?

— Al șaselea simț este cea mai grea povară a unei căpetenii de clan, răspunse bărbatul, ridicând din umeri. Vorbește, copilă, te ascultăm!

Nicole simți nevoia să tragă aer în piept.

— Tata este bolnav. Foarte bolnav.

— Andrew era bolnav și când ai plecat tu din Acadia, vrei să spui, murmură Louise, strângându-și șorțul în mâini.

Nicole privi în ochii ei fără să spună nimic.

— Vorbește clar, fata mamei.

— Suferă cu inima ...

Tăcere.

— Andrew este pe moarte? întrebă într-un sfârșit Henri.

— Poate că între timp s-a ... s-a și petrecut dintre cei vii, șopti Nicole cu vocea sugrumată.

Louise sări imediat în picioare.

— Trebuie să mă duc la Catherine.

— Louise, te rog să te liniștești! spuse Henri, apucându-i mâna și îndemnând-o să se așeze la loc.

— Bine, dar ...

— Așteaptă, draga mea! Ai doar puțină răbdare, spuse Henri, după care îl strigă pe Gordon și îi făcu semn să ia loc pe un scaun.

Fata tatii, întreabă-l pe soțul tău cum putem călători în siguranță spre nord.

— Cum *putem?!* exclamă surprinsă Louise, holbându-se la soțul ei. Ai fi dispus să pleci din sat?

— Noului conducător i-ar prinde bine să nu mă aibă aproape câteva luni, răspunse Henri. Îmi caută sfatul mai des decât s-ar cuveni. Este un om de ispravă, dar trebuie să învețe să se încreadă mai mult în propria-i înțelepciune. Și tot satul odată cu el.

— Văd că te-ai gândit la toate.

— Da. Doar că voiam să aștept până se sfârșește războiul. Însă acesta este adevărul. Caut de mult un motiv pentru a mă reîntoarce în Acadia.

Uluită, Louise se lăsă pe spătarul scaunului.

— Întreabă-l pe Gordon ce părere are, o rugă Henri pe Nicole.

— Călătoria până la Boston nu reprezintă o problemă, răspunse Gordon după ce ascultă traducerea făcută de soția sa.

— Dar de acolo?

— Din moment ce americanii au avut victorii pe uscat, bănuiesc că la fel s-a întâmplat și pe mare. Britanicii nu vor să renunțe cu niciun preț la coloniile din nord. Acolo, coloniștii au fost dintotdeauna preponderent loialiști. Dacă se retrag din partea centrală a continentului, britanicii vor forma fără doar și poate un scut protector în jurul coastei Noii Scoții.

— Asta nu e bine, murmură Henri gânditor. Nu e bine deloc ...

— Totuși, ar fi o posibilitate, spuse Gordon, întorcându-se spre soția sa. Iartă-mă, draga mea, știu că ar fi trebuit să mă sfătuiesc mai întâi cu tine ...

— Vrei să înapoiezi corabia proprietarilor săi de drept, zise Nicole.

— Cum?... Știai?...

— Îmi vorbești mereu despre acest vis al tău, suspină Nicole. Totuși, pentru asta, va trebui să achiziționezi vasul și să soliciți un bilet de liberă trecere.

— Despre ce vorbiți? interveni Louise.

Nicole rămase cu privirea ațintită asupra soțului său.

— Gordon, este prea riscant! Britanicii te vor arunca în închisoare!

Soțul ei vru să clatine din cap, dar se răzgândi.

— Deși aș da orice să pot restitui personal corabia, mărturisesc că ai dreptate.

Nicole se lăsă pe spătarul scaunului, răsuflând ușurată.

— Nu ne rămâne decât să găsim un căpitan de vas și un echipaj britanic.

— Sunt sigură că vei găsi o soluție, spuse Nicole. S-ar putea să existe, totuși, o posibilitate, anunță apoi ea în limba franceză, întorcându-se spre părinții săi.

Capitolul 40

Hotărâră ca Gordon şi o parte din echipaj să pornească mai repede spre New Orleans cu două barcazuri pline ochi cu provizii, însoţiţi de un negustor local, care să îi ajute la achiziţionarea produselor de care mai aveau nevoie şi la vămuirea mărfurilor în port. Nicole, Henri, Louise şi restul marinarilor, rămaşi sub comanda lui Carter, aveau să navigheze în aval cu cel de-al treilea barcaz, însoţiţi de mai mulţi luntraşi din sat. În ajunul plecării lui Gordon, sătenii organizară o petrecere de rămas-bun. De-acum, mai toţi aveau motive să le fie recunoscători marinarilor americani.

La două zile după plecarea primelor două barcazuri, întregul sat ieşi să îşi ia la revedere de la Henri şi de la Louise. Când ambarcaţiunile o luară din loc, se vărsară lacrimi, iar o ceată veselă de copii îi petrecu, alergând de-a lungul malului, până dincolo de capătul satului.

Cu fiecare meandru, apele deveneau tot mai repezi. Pe măsură ce se apropiau de Mississippi, cea mai mare cale fluvială a noii naţiuni, curentul devenea tot mai puternic. Deja în după-amiaza celei de-a doua zile, apele râuleţului loveau prora ambarcaţiunii cu o asemenea forţă, încât Nicole fu nevoită să se prindă cu o mână de parapet şi cu cealaltă de mama sa. Era, fără doar şi poate, cea mai rapidă călătorie din viaţa ei.

Deși, din pricina uscăciunii de peste vară, mai mult de o treime din râu secase – conform spuselor luntrașului acadian care îi călăuzea – apele păreau în continuare grozav de umflate și de furioase. Între maluri era o distanță de două mile și creștea văzând cu ochii. După ce trecură gura de vărsare a râului în golf, apele se domoliră. Totuși, din cauza fluxului potrivnic, oamenii fură nevoiți să tragă vârtos la rame pentru a ajunge la locul în care erau ancorate corăbiile.

Zăriră nava lui Gordon când soarele stătea deja să asfințească.

— Ați nimerit cum nu se poate mai bine: tocmai ce-au plecat vameșii! le strigă căpitanul, aplecându-se peste balustrada dunetei. Carter, îi strigă el apoi nostromului, ce stătea în picioare în mijlocul barcazului, adu toate ambarcațiunile la bordul dinspre larg! Trebuie să descărcăm proviziile fără de zăbavă.

Când Nicole păși pe punte, Gordon îi strânse mâinile cu o nemărginită căldură, dându-i de înțeles din priviri cât de mult și-ar fi dorit să o poată strânge în brațe.

Soarele cobora spre apus și toată lumea lucra cu febrilitate. Nicole și Louise aranjau proviziile destinate echipajului, astfel încât acestea să fie cât mai la îndemână. Henri îi supraveghea de pe barcaz pe luntrașii acadieni, care săriseră să dea și ei o mână de ajutor. Toți avuseseră de-a face cu vameșii din portul New Orleans și știau că aceștia erau la fel de hrăpăreți precum negustorii locali.

După ce soarele dispăru de pe cer, la insistențele lui Gordon, continuară lucrul la lumina lunii. La un moment dat, căpitanul o chemă pe Nicole și, prin intermediul ei, îl întrebă pe Henri cât mai aveau de descărcat.

— O treime din luntrea asta și încă o barcă, răspunse Henri, ștergându-și sudoarea ce îi șiroia pe față. Dacă am avea puțin mai multă lumină, am fi gata în cel mult două ceasuri.

— Trebuie să încărcăm totul înainte de răsăritul soarelui, spuse Gordon.

Henri aprobă din cap, apoi se întoarse și le strigă acadienilor:

— Dați-i zor!

Se aprinseră torțe pentru a lumina lanțul de oameni. Produsele treceau dintr-o mână în alta, erau ridicate peste parapet, și apoi depozitate în calele de pe fundul navei. Puțin mai departe de primul troliu fu improvizat un al doilea, iar scaunul de frânghii fu folosit pentru ridicarea pachetelor mai voluminoase.

— Opriți! strigă de pe gabie marinarul de veghe. Se apropie trei nave de coastă!

— Liniște!

Tonul vocii lui Gordon îi făcu să amuțească și pe acadieni.

— Pe cine vezi la bord? îi strigă Gordon omului de veghe.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu prea deslușesc mare lucru pe întunericul ăsta ... Dar stați așa, parcă văd niște muschete! Văd muschete, domnule căpitan!

— Ești sigur?

— Da, să trăiți! E un detașament de soldați cu baionetele pregătite.

— Toată lumea la bord! răcni Gordon. Ridicați pânzele!

Henri îi strigă ceva. Gordon se întoarse iute spre Nicole.

— Zice că mai rămâne de descărcat o ...

— Spune-i tatălui tău să urce neîntârziat la bord! Carter!

— La ordin, căpitane!

— Leagă o luntre de pupa! Nicole, roagă-l pe cel mai bun dintre luntrașii acadieni să ne călăuzească până în largul oceanului. Celorlalți, spune-le să se împrăștie pe unde văd cu ochii! Ridicați ancora! strigă el, răsucindu-se spre punte. Pornim în larg și ținem drumul spre nord!

Capitolul 41

Când vestea începu să se răspândească în Georgetown, mulți înclinară să nu îi dea crezare. Știrea era prea de tot, cu implicații mult prea ample. Unde mai pui că Georgetown era în genere un focar de zvonuri. Căci veștile adevărate ajungeau atât de încet până aici, încât nu arareori cei care tânjeau după o știre din lumea de afară acceptau orice speculație, trecând-o mai departe pe post de adevăr. Din acest motiv, foarte mulți, printre care se număra și familia Harrow, preferau să nu dea atenție niciunui zvon. Era o atitudine mai sigură și mai cuminte, care ținea la distanță orice amenințare externă. Sau, cel puțin, așa se întâmplase până acum.

Totuși, acum, la două săptămâni după ce Thomas își făcuse cunoscută hotărârea în procesul dintre cei doi fermieri, umbra nesiguranței se abătuse asupra întregului târg. Practic, toți englezii din zonă erau loialiști. Până și disidenții creștini care sosiseră de curând din Anglia se considerau supuși ai Coroanei, atâta timp cât regele își onora răspunderile creștinești.

Vineri, în timpul cinei, Catherine nu se mai putu abține și atacă, nu fără oarecare șovăire, spinosul subiect.

— Andrew, știi că nu-mi stă în obicei să aduc acasă zvonuri auzite prin târg ...

Atât soțul, cât și ginerele ei se crispară la față.

— Mamă, mă bucur că ai hotărât să vorbești despre asta, interveni Anne înainte ca vreunul dintre ei să apuce să obiecteze. De nu ai fi făcut-o dumneata, aș fi deschis eu subiectul.

— De la Halifax nu a sosit nicio veste, spuse Andrew, care între timp își reluase obiceiul de a citi ziarele și gazetele aduse săptămânal de poștalion.

— Ceea ce nu ar trebui să ne mire, dacă veștile sunt rele, ripostă Catherine.

Cuvintele ei, tonul pe care le rostise și îngrijorarea care i se citea pe chip îi făcură pe toți să amuțească.

— Poate că ar fi bine să vă însoțesc mâine la târg, spuse Thomas într-un târziu.

— Ți-am fi recunoscătoare, răspunse Anne și în numele mamei sale, care încuviință din cap.

În dimineața zilei următoare, porniră tustrei spre târg. Dinspre țărmul stâncos bătea un vânt rece și plin de umezeală, ce se îmbiba treptat în mantia lui Anne, făcând-o ca de plumb. Era atât de frig, încât până și Thomas fu nevoit să-și ridice gulerul hainei. Tot verdele văratic din jur era acoperit de o negură bătută de vânt, iar în văzduh se rostogoleau, val după val, nori cenușii și amenințători.

Când ajunseră la marginea târgului, toți cei din jurul lor amuțiră, după cum se întâmpla de la adunare încoace ori de câte ori își făcea apariția Thomas. Fără a părea că observă, bărbatul își croi cu pași mari drum prin mulțime, salutându-i cu căldură pe toți cei pe care îi recunoștea. Deși încet-încet obișnuita forfotă a pieții reîncepu, cei din jurul grupului lor păstrau în continuare o liniște plină de respect.

— Privește în jur! îi spuse Thomas lui Catherine. În care dintre oamenii prezenți aici te încrezi cel mai tare?

Pesemne că femeia se așteptase la o asemenea întrebare, căci răspunse imediat:

— În Adams, negustorul de fructe și legume. Se duce cu marfă la Halifax de două ori pe săptămână.

— Domnul Adams este, de asemenea, membru al consiliului parohial, nu-i așa?

— Da, este unul dintre prezbiteri.

— Ah, da, acum știu cine este! Iată-l chiar aici! Bună dimineața, domnule Adams, zise Thomas, ridicându-și pălăria.

— Măi să fie, domnul magistrat în persoană! Și încântătoarea lui soție. Și doamna Harrow.

Negustorul se lumină la față, sfidând parcă mohorâta atmosferă a zilei.

— Mă simt onorat! Nădăjduiesc că nu vrea careva să-mi sufle locul din piață, adăugă el jovial.

— Nici vorbă de una ca asta, răspunse Thomas. Și țin să vă reamintesc că nu sunt magistrat.

— Ba pentru mine sunteți, insistă negustorul.

Se aplecă peste lăzile cu dovlecei și cartofi dulci și adăugă:

— Nu vă fie cu supărare, dar cei din Georgetown sunt norocoși să aibă un magistrat și un reverend ca domnia voastră. Mai ales în vremuri tulburi ca acestea.

— Am auzit niște zvonuri de-a dreptul uluitoare, interveni Anne în discuție.

— De-ar fi numai zvonuri, coniță, de-ar fi numai zvonuri, murmură negustorul, posomorându-se.

— Ce știți despre asta? îl întrebă Thomas.

— Eu nu umblu cu minciuni, domnul meu.

— Tocmai de aceea am hotărât să vorbim cu dumneavoastră. Am aflat că sunteți un om de încredere.

— Vă mulțumesc. Ei bine, adevărul e că, de câteva săptămâni încoace, mi-au tot ajuns la ureche una, alta. Așa că, atunci când a acostat o nouă navă în port, n-am pierdut prilejul de-a sta de vorbă cu căpitanul.

— Și ce-ați aflat?

— Am fost înfrânți, răspunse în șoaptă bărbatul.

Ambele femei încremeniră.

— Unde? întrebă Thomas, apropiindu-se de tarabagiu.

— Tocmai asta-i. Nu e vorba de o singură bătălie sau de un loc anume.

— Cu alte cuvinte, armata britanică se retrage din coloniile americane?

— Da, domnul meu. Şi nu doar armata. Flota aşijderea. S-au dat bătălii pe mare, unele în locuri de care n-am auzit în viaţa mea. Blocada din New York a fost spartă. Coloniştii au atacat Charlestown-ul, şi acum vasele americane au acces în port.

— Cu neputinţă!

— Da, aşa am zis şi eu. Doar că, vedeţi dumneavoastră, nu am auzit toate astea de la un singur om. Am vorbit cu marinarii de pe trei nave şi toţi mi-au spus acelaşi lucru. S-a răsturnat situaţia, domnule judecător. Sorţii s-au întors împotriva Coroanei. Britanicii se retrag, din Carolina şi până la Boston.

Thomas cugetă preţ de o clipă la cele auzite.

— Bănuiesc că aşa se explică faptul că ziarele au publicat atât de puţine ştiri în ultimele săptămâni, spuse el în sfârşit.

— Ultima oară când am fost la Halifax, am văzut în port două vase care au făcut parte din blocada de la Boston. Amândouă aveau bordajele atât de înnegrite de funingine şi atât de ciuruite de ghiulele, că nici nu mai puteau fi numite nave!

— Flota britanică, îngenuncheată de către colonişti? întrebă uluit Thomas.

— Da, şi eu am rămas ca trăsnit când am văzut cele două corăbii. Nu credeam să existe pe faţa pământului o forţă care să învingă vreodată flota britanică. Şi cu toate acestea, dovada era acolo, în faţa ochilor mei. Am vorbit cu unul dintre marinari. Omul mi-a spus că se pot considera norocoşi c-au scăpat cu viaţă.

— Am aflat nişte veşti care par a fi adevărate, anunţă Anne când ajunseră acasă.

Andrew dădu încet din cap.

— Este vorba despre război, nu-i așa?

— Veștile nu sunt bune, spuse Anne, întorcându-se spre soțul său.

Catherine se așează lângă Andrew.

— Nu trebuie să tragem o concluzie pripită, interveni Thomas. Este bine să auzim mai întâi și alte păreri. Totuși, situația este gravă și discuția nu mai suportă amânare.

Andrew ascultă, cu fruntea încrețită de îngrijorare, veștile aflate de la zarzavagiu.

— Da, situația este gravă, încuviință el. Totuși, nu este o noutate. Veștile acestea circulă de săptămâni, dacă nu chiar de luni întregi.

— Așa este. Și tocmai de aceea trebuie să acționăm fără de zăbavă.

— Nu înțeleg la ce te referi, zise Andrew.

Anne simți că i se pune un nod în gât. Se apropie de Thomas și îl luă de braț.

— Nici eu, murmură ea.

— Mă refer la noi, draga mea, răspunse Thomas, întorcându-se spre soția sa.

— Desigur! exclamă Catherine înfrigurată. Ai dreptate.

— Îmi pare rău! spuse Andrew, dar eu tot nu înțeleg.

— Aici nu vorbim despre pierderea unei bătălii, ci despre pierderea războiului, zise Thomas, adresându-se tuturor, dar continuând să privească în ochii lui Anne. Chiar dacă nu s-a ajuns încă acolo, asta este ceea ce se va întâmpla în viitorul apropiat.

— Așa că ...?

— Dacă vor fi învinși, britanicii nu vor pierde doar coloniile, ci și dreptul de a naviga în apele de coastă.

Thomas așteptă o clipă, ca vorbele lui să fie digerate de cei prezenți, apoi adăugă:

— Cum vom mai ajunge acasă?

— Copilașul meu! icni Anne, ducându-și mâna la inimă.

— Exact, spuse posomorât Thomas. Nu mai putem aștepta.

Capitolul 42

— Mă scuzați, stimate domn. Îl caut pe domnul reverend Collins ...

Bătrânelul își ridică ochii luminoși spre Anne și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vorbiți cu el chiar acum. Aș putea și eu să știu cu cine am onoarea?

Era exact cum îl descrisese Nicole. Privindu-l, Anne avu senzația că scrisorile surorii sale prind viață, îmbiind-o parcă să zâmbească și să savureze plăcutele amintiri. Dar nu, azi nu avea timp de ele.

Vru să se prezinte, dar pastorul i-o luă înainte.

— Măi să fie, doar nu ești cumva ...

— Poftim?

Pastorul puse tava jos și se apropie de ea.

— Să fii cu adevărat fiica lui Catherine și a lui Andrew?

— Da, domnule reverend. Dar cum de ...

Nu apucă să își ducă vorba până la capăt, căci bătrânul scoase un strigăt de încântare și o strânse în brațe cu o nemărginită căldură.

— E o bucurie și o binecuvântare să te cunosc, copilă! zise el cu ochii plini de lacrimi, eliberând-o într-un târziu din îmbrățișare. Vino, draga mea! adăugă el, luând-o de braț. Numele dumitale este Anne, nu-i așa?

— Așa este, domnule pastor. Anne Crowley.

— Desigur, desigur! Nicole mi-a vorbit despre căsătoria dumitale.

— Nicole este ... Nicole este aici?

— O, nu, draga mea! Nicole și Gordon sunt plecați într-o misiune. Comandantul garnizoanei i-a trimis în coloniile din sud.

— Da, știu, în New Orleans ... Nădăjduiam să se fi ...

Traversară împreună sala de mese și pastorul îi făcu semn să se așeze pe unul dintre scaunele de lângă fereastră.

— Cum de ați știut cine sunt? îl întrebă Anne.

— Draga mea, Nicole mi-a povestit atât de multe despre dumneata, încât am impresia că te cunosc de când lumea și pământul, râse ușor bătrânul, coborându-și pleoapele ridate. Și, la drept vorbind, aceasta nu a fost prima dată când te-am strâns în brațe. Andrew a venit aici la studii pe vremea când dumneata erai încă în fașă.

Pastorul Collins o privi din nou, înclinându-și capul într-o parte.

— Mă bucur să văd că ai rămas la fel de frumoasă.

O privea cu un surâs plin de căldură, și pe Anne o durea sufletul că nu îi poate răspunde întocmai.

— Iertați-mă, domnule pastor! Aș vrea să pot fi mai veselă cu prilejul acestei întâlniri ... Am auzit atât de multe despre dumneavoastră ... Atât părinții mei, cât și Nicole vă poartă o adâncă admirație.

— Sunt prea amabili, draga mea, prea amabili. Servești niște ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Văd că ești foarte tulburată, zise pastorul, așezându-se pe scaunul din fața ei.

— Așa este.

— Pot să îți fiu cumva de ajutor?

— Mă tem că nu, domnule pastor, dar pur și simplu nu știam încotro să o iau, la cine să apelez ...

O podidiră lacrimile.

— Vă rog să mă iertați, îngână ea, scoțându-și batista din mâneca rochiei.

— Spune-mi ce te supără, draga mea.

— Sunt atât de multe, încât nici nu știu cu ce să încep ...

— Am înțeles. Acesta este necazul cu necazurile, nu-i așa? Se adună din toate părțile și ne apasă toate deodată.

Înțelegerea și compasiunea lui o făcură să plângă și mai amarnic.

— Haide, începe prin a-mi spune ce îți apasă sufletul cel mai tare!

— Fiul meu, murmură Anne.

— Copilul dumitale și al lui Cyril? Așa se numea primul dumitale soț, sau mă înșel?

Anne înghiți cu noduri și îngăimă cu vocea tremurată:

— Cum de știți atât de multe despre familia mea?...

— Țin la Andrew ca la un fiu, iar la Nicole, ca la o nepoată, răspunse pastorul Collins. Unde se află acum fiul dumitale? întrebă el apoi, așezându-și mâinile pe genunchi, semn că era dispus să asculte atent și răbdător tot ce avea ea de spus.

— În Anglia. Tocmai aceasta este problema!

Fața bătrânului deveni gravă.

— Erați pasageri pe nava capturată alaltăieri noapte ...

— Da.

Pastorul Collins clătină încet din cap.

— Îmi pare nespus de rău, draga mea ...

Anne vru să-i relateze înfiorătoarea experiență, dar amintirea era atât proaspătă și de înspăimântătoare, încât nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Știu că s-a deschis focul asupra corabiei, spuse reverendul, clătinând din cap. Nici nu pot să-mi închipui ...

Cu gândul că în curând avea să-l strângă din nou la piept pe micul John, Anne adormise cu sufletul împăcat în patul ei de sub punte, legănată de scârțâitul ușor al pereților de lemn ... când, dintr-odată, tăcerea nopții fusese spintecată de bubuituri și de țipete. Prima salvă de tun doborî catargul central, care se prăbuși cu un zgomot infernal de-a curmezișul punții. Thomas o smulse atunci din pat, o aruncă pe podeaua de scânduri și apoi o acoperi cu trupul său.

Deasupra, pe punte, se auzeau țipete de panică, durere și spaimă, ca de sfârșit de lume.

De pe cele patru nave americane, care așteptau la o depărtare considerabilă, li se strigă că, dacă nu se predau numaidecât, corabia va fi scufundată. Mirosul de pulbere și de lemn ars făcea ca sfârșitul să pară iminent.

Amintirea o făcu să se cutremure.

— Dormeam în cala centrală, când, dintr-odată, totul a fost cuprins de flăcări ...

— În cală? Iartă-mă, dar nu înțeleg ... Dumneata ești moștenitoarea contelui de Sutton sau greșesc cumva?

— De fapt, fiul meu este moștenitorul de drept. Oricum, eu și Thomas am folosit nume false atunci când am pornit spre Noua Scoție, iar soțul meu a socotit că ...

— ...ar fi înțelept să procedați așijderea și la întoarcere. Să călătoriți în condiții modeste, precum restul pasagerilor.

După ce rosti ultimele cuvinte, pastorul făcu ochii mari.

— Îți dai seama că acesta a fost salvarea voastră? șopti el, aplecându-se spre ea.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Draga mea, dacă ar fi știut cine sunteți cu adevărat, americanii v-ar fi luat prizonieri și ar fi pus un preț pe capetele voastre.

Anne își coborî, descumpănită, capul în piept.

— Bine, dar eu trebuie să mă întorc ...

— La ce han ați tras? întrebă pastorul.

— La Patru Trandafiri.

— Ar fi mai sigur să veniți la seminar. Aici este mai mic riscul de a vi se descoperi adevărata identitate. Odăile sunt modeste, ce-i drept, dar curate.

— Credeți că ... ne puteți ajuta să găsim locuri pe o navă?...

— Din nefericire, draga mea, în momentul de față nu mai pornește nicio navă spre Anglia, spuse pastorul, ridicându-se în picioare. Am să rog un seminarist să vă ajute la aducerea bagajelor.

Anne abia găsi puterea de a se ridica.

— Doamne, ce să mă fac?...

O podidi din nou plânsul.

— Cine știe, poate va avea loc o minune, zise reverendul Collins pe un ton ce sună mult mai puțin încrezător decât ar fi vrut el. Am să mă rog împreună cu voi. Dar, înainte de toate, să ne îngrijim de siguranța voastră. Soțul dumitale se numește Thomas, nu-i așa?

Capitolul 43

La scurtă vreme după ce ieși din Strâmtoarea Floridei și pătrunse în apele mai reci ale Atlanticului, corabia se încrucișă cu trei nave de război americane, cu care Gordon făcu un troc, dând doi saci de fructe de mango proaspete în schimbul ultimelor noutăți de pe front și a unei lăzi cu găini ouătoare.

La cina din acea seară, Gordon împărtăși informațiile aflate cu Henri și cu Louise.

— Am câștigat douăzeci de bătălii pe uscat și aproape la fel de multe pe mare. Britanicii bat în retragere, din Florida și până în Georgia. Încă țin cu dinții de Carolina de Sud și Carolina de Nord, dar generalul american zis „Vulpea mlaștinilor" și armata sa vor avea grijă ca situația aceasta să nu mai dureze mult.

— Deci totul se întâmplă așa cum ai prevăzut dumneata, zise Henri după ce ascultă traducerea făcută de Nicole. Războiul acesta nu se câștigă printr-o singură victorie.

— Nu. Totuși, situația a fost răsturnată în favoarea americanilor.

— Da, dar lupta și suferința au să mai țină câteva săptămâni sau chiar luni bune.

— Mă tem că da, răspunse Gordon.

Îi făcu semn marinarului de serviciu să strângă masa, apoi adăugă, clătinând din cap:

— Cine ar fi crezut vreodată că redutabila flotă britanică va fi îngenuncheată tocmai de navele unor coloniști?

Nicole știa că în momentul acesta soțul ei avea sufletul împărțit: nu putea să nu îi admire pe americani, dar simțea totodată o strângere de inimă când se gândea la foștii săi confrați.

În cele trei săptămâni ale călătoriei lor spre nord, nu văzuseră niciun vas britanic, dar se încrucișaseră de încă două ori cu vase americane care navigau în formație de atac. De fiecare dată, căpitanii acestora urcaseră la bord, cercetaseră cu atenție documentele corabiei și abia apoi îi lăsaseră să-și vadă de drum. Vântul continuă să bată cu putere, întâi din tribord și apoi aproape direct dinspre sud. Acum, că blocada britanică fusese spulberată, nava lor înainta lin spre nord, de-a lungul coastei americane.

Pe parcursul voiajului, Nicole le povestise părinților ei despre cele întâmplate în anii pe care îi petrecuseră departe unii de alții, iar ei îi vorbiseră despre frații ei, despre familiile lor și despre sătenii din Acadia copilăriei sale.

Într-un târziu, Nicole găsi puterea de a-i întreba despre Jean, bărbatul care îi cucerise cândva inima, dar care apoi o îndepărtase prin sălbăticia lui.

— Nu s-a mai întors în Louisiana, răspunse Henri după o lungă tăcere. Se zvonește cum că ar fi fost acuzat de trădare și că ar fi și acum la închisoare ...

Poate că Henri ar fi spus mai multe, dar Nicole deja nu mai auzea vorbele lui. Privind departe, peste apele albastre ale Atlanticului, își aminti înfiorătoarea faptă a lui Jean, trădătorul care, folosind numele tatălui ei, îi trăsese pe sfoară pe americani și pe britanici deopotrivă ...

— Și totuși, s-ar putea ca într-o bună zi Jean să se reîntoarcă în rândul nostru, murmură ea ca pentru sine.

— Ce te neliniștește, fata tatii? întrebă Henri.

Întrebarea lui o luă prin surprindere.

— Of, papa, suspină ea, tare multe ar mai trebui să-i ierți ...

— Cu atât mai mare binecuvântare mă așteaptă dacă voi reuși să iert totul, răspunse senin Henri.

— De ce ești atât de tăcută? o întrebă Gordon când rămaseră singuri în cabină.

— E greu de explicat ...

— Te rog, totuși, să încerci.

— E ca și cum aș începe să văd totul cu alți ochi.

— Pentru că aștepți un copil.

— Copilul *nostru*.

— Da.

— Este adevărat, simt că mă schimb pentru că voi deveni în curând mamă. Dar nu este vorba numai de asta. Adevărul e că în ultima vreme, și în modul cel mai neașteptat cu putință, am început să găsesc răspunsuri la întrebările care m-au frământat toată viața.

Gordon dădu din cap, așteptând ca soția lui să continue.

— Întrebări privitoare la căminul meu, la copilăria mea ...

— Ce fel de întrebări?

— Niciodată nu am avut sentimentul că aparțin unui loc anume. Niciodată nu am avut un loc care să fie cu adevărat al meu.

— Și acum?

— E ciudat ... Deși căminul la care speram s-a dovedit a fi o casă arsă până în temelii, înconjurată de pământuri lăsate în paragină și de o națiune răvășită de război, eu mă simt împăcată. Ba chiar mai mult – mă simt *fericită*. Da, simt că sufletul meu și-a găsit, în sfârșit, căminul.

Îi venea greu să descrie în cuvinte ceea ce simțea, și totuși, continuă.

— Iar acest cămin nu este legat de loc anume. Cred că Dumnezeu m-a binecuvântat cu darul de a mă simți fericită, de a mă simți acasă oriunde aș merge. Atâta vreme cât te am pe tine alături.

Capitolul 44

Louise privi cu ochii mari spre port și apoi spre orașul ce se înălța pe coasta stâncoasă din partea opusă.

— Nici n-am visat să văd vreodată un loc ca acesta! murmură ea fascinată.

— Unii susțin că Boston-ul este cel mai magnific oraș american, zise Nicole. Alții consideră că acest titlu i s-ar cuveni mai degrabă orașului Philadelphia.

— Iar eu am impresia că tu nu ești de acord nici cu unii, nici cu alții, spuse Henri, privind-o printre gene.

— Eu nu mă dau în vânt după orașele mari, răspunse Nicole, fără pic de maliție în voce.

Privi visătoare în jur. Dinspre mare sufla o briză răcoroasă, ce atenua în mod plăcut dogoarea soarelui de după-amiază. Odată cu fluxul intraseră în port alte trei nave, dublând numărul vaselor ancorate. Chiar și așa, întinsele ape portuare păreau goale, iar cheiul, eliberat de puhoiul de nave de război, se vedea liber de la un capăt la altul.

Interpretând greșit tăcerea lui Nicole, Gordon o trase la o parte și o întrebă în șoaptă:

— Te doare ceva, iubita mea?

— Nu, dragul meu, mă simt bine, doar că sunt copleșită de atâtea emoții ...

— Ce fel de emoții?

— Ei bine, în primul rând cred că am simțit pruncul mișcându-se.

— Este prima dată când simți asta?

— Cred că da ... Nu sunt sigură.

— Și în al doilea rând?

— Sunt fericită. Se pare că războiul se apropie de sfârșit și coloniștii – americanii – și-au câștigat libertatea. *Noi* ne-am câștigat libertatea, adăugă ea numaidecât.

Gordon îi cercetă preț de o clipă chipul, încercând să înțeleagă ce se petrece în sufletul ei, apoi își ridică privirea și ascultă cu atenție.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nicole.

Atât Gordon, cât și tatăl ei se întorseseră și priveau acum cu atenție spre vest.

Nicole își duse mâna streașină la frunte și mijii ochii pentru a se feri de razele soarelui. Întâi se auzi țipătul purtat de vânt, apoi, în zare, pe fondul roșiatic al înserării, se contură o siluetă subțire, care o luă la goană de-a lungul cheiului, înspre corabia lor.

— *Anne!* exclamă Nicole.

La sfârșitul modestei cine servite împreună la seminar pentru a sărbători bucuria reîntâlnirii, pastorul Collins se rezemă cu coatele de masă și exclamă, tot numai un zâmbet:

— Parcă nici acum nu-mi vine să cred! Fiicele lui Andrew, *amândouă*, aici, la masa mea ... Dumnezeu este cu adevărat mare și bun!

Anne își încleștă degetele pe mâna lui Nicole. Încă nu-i venea să-și creadă ochilor. Nicole era chiar aici, lângă ea. Nicole, cea dintotdeauna caldă și înțelegătoare. Ce ușurare! Când aflase că sora ei se alăturase taberei coloniștilor, Anne se simțise îngrozită, derutată, ba chiar trădată. Se întrebase cum va reacționa dacă se vor reîntâlni vreodată. Mai erau surori de suflet sau războiul le făcuse să se înstrăineze una de alta?

Aceste gânduri continuaseră să o frământe și aici, la seminarul din Boston, și, de aceea, în momentul în care aflase că nava

trimisă la New Orleans – navă la bordul căreia știa că se află Nicole împreună cu soțul ei – urma să sosească în port, pur și simplu nu știuse ce să facă. O parte din ea ar fi vrut să alerge numaidecât la chei pentru a le ieși în întâmpinare, dar cealaltă parte se temea de posibilele urmări ale unei asemenea întâlniri. Nicole habar nu avea că Thomas și Anne se aflau în Boston. Probabil că nici nu aflase că fuseseră în Noua Scoție. Poate că nu era pregătită să o revadă ... Sau poate că nu voia să o mai revadă vreodată ... Poate că o va respinge ...

Totuși, deruta ei nu durase decât un moment și, în cele din urmă, ascultând chemarea inimii, Anne își pusese boneta și capa și pornise într-un suflet spre port. Inima, care îi bătea mai-mai să-i iasă din piept, îi spunea că la bordul acelei nave nu se afla o persoană din tabăra coloniștilor, ci sora ei. Sora ei!

Când o strigase pe nume și Nicole îi răspunsese cu iubirea pe care i-o arătase mereu, Anne începuse să plângă de ușurare. Da, erau în continuare surori ... În ciuda depărtării, a războiului, a faptului că acum făceau parte din tabere opuse, ea și Nicole erau în continuare surori și nimic, dar absolut nimic, nu avea să schimbe asta vreodată. Acum ardea de nerăbdare să se ridice de la masă și să discute între patru ochi cu Nicole. Aveau atât de multe să își spună!

În cele din urmă, Nicole fu cea care le spuse comesenilor:

— Cu permisiunea dumneavoastră, eu am să mă retrag în odaie. A fost o zi foarte lungă, simt nevoia să mă odihnesc.

Toți bărbații de la masă se ridicară imediat în picioare. Gordon întinse mâna spre brațul soției sale, scuzându-se din priviri că nu se gândise mai devreme la confortul ei. Nicole se întoarse spre el și îi zâmbi.

— Nu vreau să vă întrerup conversația, dragul meu. Stai liniștit, mă va însoți Anne până în cameră.

Gordon voi să protesteze, dar înțelegând numaidecât mesajul din ochii ei, se mulțumi să dea tăcut din cap.

— Am să vin și eu cât de curând, o asigură el.

— Te-ai descurcat de minune, îi șopti Anne după ce ieșiră din sala de mese. Adevărul este că întotdeauna ai știut să obții tot ce dorești în modul cel mai grațios cu putință.

Nicole râse ușor.

— Ardeam de nerăbdare să stau de vorbă cu tine, zise ea. Dacă mai trebuia să îndur mult discuțiile lor despre război, zău că aș fi explodat!

— Și eu la fel. Of, Nicole, mi-a fost atât de dor de tine!

Drept răspuns, Nicole îi apucă mâna și i-o strânse.

— Îmi place soțul tău, spuse ea, dând o nouă turnură conversației. Pare foarte ... profund.

— O, da, Thomas este un om foarte înțelept, care trăiește în armonie cu Dumnezeu.

Trebui să-și controleze impulsul de a spune mai multe pe această temă. Nu de alta, dar ar fi putut să vorbească ore în șir despre Thomas.

— Și mie îmi place soțul tău, zise Anne. Are un aer de conducător, cazon, dar totodată ... blând.

Nicole zâmbi. Anne reușise să descrie perfect atitudinea demnă și impunătoare a soțului ei.

— O, avem atât de multe să ne spunem! exclamă ea entuziasmată când ajunseră în odăița pe care o împărțea cu Gordon. Dar înainte de toate, vreau să îmi spui ce mai fac mama, tata și bunicul Price. Boala tatei este, într-adevăr, gravă?

Anne se posomorî. Din păcate, nu toate veștile pe care urma să i le împărtășească surorii sale erau bune.

— Domnul comandant vă așteaptă.

Gordon era îmbrăcat în uniforma de gală. Când Nicole se opri să îi aranjeze reverul hainei, bărbatul zâmbi fâstâcit și îi oferi brațul.

— Să mergem, draga mea. Nu se cuvine să ne lăsăm așteptați.

Generalul le ieși în întâmpinare.

— Bun venit, căpitane! îi spuse acesta lui Gordon, întinzându-i mâna. Bine ați venit acasă!

Acasă. Cuvântul aduse numaidecât zâmbetul pe buzele lui Nicole. Generalul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Văd că sunteți bucuroasă să vă aflați din nou aici, stimată doamnă.

— Așa este, domnule general. Nici nu aș putea descrie în cuvinte fericirea pe care o simt.

— Mă bucur să aud asta. Nu de alta, dar tânăra noastră națiune are mare nevoie de oameni ca dumneavoastră. Vă rog să poftiți înăuntru!

În birou aștepta o ordonanță, care se grăbi să le umple cești le cu ceai.

— Ați auzit ultimele știri?

— Da, domnule general, răspunse Gordon. Parcă nici acum nu-mi vine a crede.

— Ba s-o crezi, căpitane, ba s-o crezi! Britanicii se retrag. De pe apă și de pe uscat!

— Asta înseamnă că războiul se apropie de sfârșit? întrebă Nicole.

Generalul luă o înghițitură de ceai, apoi îi făcu semn ordonanței să se retragă.

— Așa nădăjduim cu toții, dar de știut, numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla.

— Vă rog să îmi spuneți părerea dumneavoastră sinceră!

— Britanicii i-au înaintat generalului Washington o serie de propuneri, dar niciuna acceptabilă.

— Totuși, faptul că britanicii sunt dispuși să cadă la învoială este o izbândă în sine, spuse Gordon.

— Tocmai asta e, domnul meu. Britanicii nu vor să ne recunoască victoria. Ne consideră în continuare niște coloniști și speră că, dacă ambele părți se învoiesc asupra unui acord de pace, vom deveni din nou vasalii Coroanei. Dar aici se înșală amarnic! Lucrurile au ajuns prea departe. Noi vrem să ne câștigăm independența și nu ne vom

mulțumi cu nimic mai puțin de atât. Washington le-a spus-o verde în față.

— Și ce se va întâmpla acum? întrebă cu glasul stins Nicole.

— Va avea loc o mare bătălie, răspunse franc generalul. Acum sau la anul. Una sau poate două ciocniri decisive. O lovitură de grație, care să îi îngenuncheze definitiv pe britanici și să-l facă pe Cornwallis să se retragă cu coada între picioare.

Nicole își așeză dezamăgită ceașca pe masă. Sperase din suflet că totul va lua sfârșit în cel mult câteva luni ...

— Aducem vești bune, domnule general, spuse Gordon.

— Am văzut deja lista cu mărfurile încărcate pe corabie. Ați adus o cantitate remarcabilă de provizii. Și acum avem nevoie de ele mai mult ca niciodată. Vara aceasta, multe câmpuri au rămas necultivate. Majoritatea fermierilor sunt pe front și mă tem că mulți dintre ei nu se vor mai întoarce niciodată acasă.

— Și nu este vorba doar despre acest trasport, continuă Gordon șirul veștilor îmbucurătoare. Se poate să fi pus bazele unei noi căi de aprovizionare.

Generalul își puse ceașca pe masă și se aplecă spre el.

— Măi să fie! Asta chiar că e o veste grozavă!

Gordon îi povesti cât de mult le dăduseră de furcă negustorii și vameșii din New Orleans, îi vorbi despre călătoria în interiorul ținutului, despre ostilitatea cu care îi priviseră la început acadienii și despre cum, treptat, au fost totuși acceptați de întreaga comunitate.

— Să înțeleg că acești acadieni vor continua să ne aprovizioneze și de acum încolo?

— Asta mulțumită soției mele și familiei sale. De n-ar fi fost ei, m-aș fi întors cu mâna goală.

— Atunci permiteți-mi să vă mulțumesc încă o dată, stimată doamnă! îi spuse generalul lui Nicole, după care se întoarse din nou spre Gordon și îi aruncă o privire sfredelitoare. Iar acum sunt pregătit sufletește să aud și prețul.

— Nu există un preț propriu-zis, domnule general. Nu avem nicio pretenție, doar o rugăminte.

— Poftim? Nu înțeleg ...

— Este vorba despre corabie, îl lămuri Gordon. Nava mi-a fost încredințată de niște comercianți din Southampton, iar eu doresc să le-o înapoiez.

— Vrei să îți dau o navă capturată pe timp de război?

— Nu pe degeaba, domnule general, spuse Gordon. Sunt sigur că proprietarii acesteia ar fi dispuși să vă despăgubească după cuviință.

Generalul își trecu uluit privirea de la unul la celălalt.

— Să văd dacă am înțeles bine. Ne asiguri aprovizionarea cu cele necesare, pe toată durata războiului și nu numai, iar în schimb, vrei doar să poți păstra această corabie.

— Nu vreau să o păstrez, ci să o restitui proprietarilor săi de drept, specifică Gordon.

— Vom continua să vă ajutăm, indiferent dacă aprobați sau nu restituirea vasului, spuse Nicole. Aveți cuvântul de onoare al tatălui meu.

— Henri Robichaud este un om de onoare, un om cum rar mi s-a întâmplat să întâlnesc, interveni Gordon. Puteți fi sigur că va face tot ce este omenește cu putință pentru ca armatei să nu îi lipsească niciodată cele necesare.

Generalul se ridică, se duse la una dintre ferestrele înalte ale biroului și privi îndelung panorama scăldată de soare, legănându-se încet de pe vârfuri pe călcâie. Cizmele îi scârțâiau la fiecare mișcare. Într-un târziu, își încleștă mâinile la spate și, fără a se întoarce, zise:

— Chiar dacă ți-aș da corabia, nu te pot lăsa să o duci înapoi în Anglia. Am nevoie de dumneata aici. Iar apoi, s-ar putea ca britanicii să te ia prizonier, indiferent de bunele dumitale intenții. În fond și la urma urmei, ai trecut de partea inamicilor Coroanei.

— Sunt conștient de asta, răspunse Gordon.

— Și ai găsit vreo soluție la această problemă? întrebă generalul, răsucindu-se spre el.

Gordon ezită preț de o clipă, apoi spuse:

— În închisoarea garnizoanei trebuie să se găsească și niște ofițeri din Marina britanică.

— Vrei să încredințezi nava unor prizonieri de război?! exclamă generalul, ridicând surprins din sprâncene.

— Chiar dumneavoastră ați spus că războiul se va sfârși în curând. Puneți-i să jure că nu vor lua parte la luptă, că se vor întoarce cu corabia în Anglia și că o vor restitui proprietarilor săi de drept.

— Și dumneata crezi că și-ar respecta jurământul?

— Domnule general, ofițerii britanici sunt oameni de onoare. E drept că nu mai fac parte din tabăra lor, dar am încredere că oricare dintre ei și-ar respecta cuvântul dat.

— Și dacă nu găsim îndeajuns de mulți marinari?

— Corabia ar putea opri în Halifax, răspunse numaidecât Gordon. Bănuiesc că mulți dintre matrozii englezi din Noua Scoție caută să se înroleze pe o corabie care să îi ducă înapoi acasă. Și, cum nava este britanică, vor putea naviga nestingheriți până în Anglia.

— Văd că te-ai gândit la toate, spuse generalul dând încet din cap. Îți voi comunica răspunsul meu înainte de asfințit.

— Vă mulțumesc, domnule general! spuse Gordon.

Atât el, cât și Nicole se ridicară în picioare.

— Ar mai fi ceva, spuse generalul.

Șovăi preț de o clipă, apoi se întoarse la biroul său.

— Dumneata crezi în Dumnezeu, căpitane?

— Cu toată ființa mea! răspunse imediat Gordon. Dar de ce?...

— Am descoperit că niciun om nu este îndeajuns de puternic în fața războiului. Că fiecare are nevoie de o forță care să fie mai presus de a sa. Ei bine, astăzi am văzut această forță manifestându-se mai clar ca niciodată.

Dădu la o parte hârtiile împrăștiate pe biroul său și puse mâna pe un teanc de plicuri legate cu șnur.

— După cum știți, navele noastre au repurtat mai multe victorii răsunătoare. Cea mai recentă a fost capturarea unui vas comercial

venit din Portsmouth. Corabia abia ce a intrat în port aseară. Printre documentele de la bordul ei s-au găsit ... ei bine ...

Desfăcu legătura, ridică plicul de deasupra și i-l întinse lui Nicole.

— Această scrisoare vă este adresată dumneavoastră, stimată doamnă. În ceea ce mă privește, este un adevărat miracol că acest plic, găsit pe o navă capturată, a ajuns pe biroul meu chiar în dimineața întâlnirii noastre. Mă tot întreb ce sarcină măreață și cutremurătoare mi-o fi hărăzit Dumnezeu, de a fost nevoie de o asemenea minune ...

Nicole simți că îi sare inima din piept. Când se uită la plic, i se înmuiară genunchii. Se întoarse spre Gordon și, abia putând să-și miște buzele din cauza șocului, murmură:

— Este din partea unchiului Charles.

— În dimineața aceasta am primit și o altă scrisoare, continuă generalul. O scrisoare prin care mi se solicită o navă care să-l ducă pe trimisul generalului Washington la Londra. Nu pot să cred că totul este o simplă coincidență. Nu, aceste evenimente au fost rânduite de o Mână mult mai sigură decât a mea.

Nicole acceptă scrisoarea și se uită îndelung la numele său, scris cu litere îngroșate pe spatele plicului. Doamne dă să nu fie vești rele! se rugă tânăra în sinea ei.

Între timp, generalul continua să vorbească.

— În pachet mai erau și alte scrisori, dar ...

Oftă.

— Din păcate, sunt prea puține șanse ca ele să ajungă vreodată la destinație, continuă el, trecându-și ochii peste restul plicurilor și clătinând din cap. Nu știu cum aș putea să le trimit la adresele indicate.

Nicole era prea adâncită în propriile-i gânduri pentru a mai auzi ce spune generalul.

— Vă rog să îmi scuzați îndrăzneala, domnule general, interveni Gordon, dar pe plicul de deasupra nu scrie cumva Georgetown?

Auzind numele satului, Nicole tresări.

— Georgetown? Ba da. Hm, așezarea aceasta nici măcar nu este pe coasta americană. Teritoriul în cauză se află încă sub guvernare britanică. Slabe șanse să ...

— Poate că nu e totul pierdut. De fapt, dacă am reușit să intrăm în portul Halifax, noi chiar sperăm să mergem până în Georgetown. Acolo trăiesc rudele soției mele.

Generalul își înălță capul și se uită la el cu ochii mari.

— Poftim? Ați putea să duceți scrisorile în Georgetown? Credeți că ați putea cumva să-i găsiți pe destinatari?

— Ne vom da silința. Este un sat mic. Cred că îi vom găsi cu ușurință.

Pe chipul generalului se citea ușurarea. Și uimirea.

— În circumstanțele de față, mă temeam că aceste scrisori nu vor ajunge nicicând la destinație. Toate trei trebuie să ajungă în Georgetown.

Ridică scrisorile și le studie.

— Hm, ce straniu!.. Se pare că, pe toate trei, scrisul este identic cu cel de pe plicul pe care îl ține în mână soția dumitale.

Nicole reuși cu greu să își înfrâneze pornirea de a-i smulge scrisorile din mână.

— Către domnul și doamna Harrow, citi generalul pe un ton indiferent.

— Să fi auzit bine? exclamă Gordon cu vocea gâtuită de aceeași emoție pe care o încerca Nicole. Aceștia sunt părinții soției mele!

Generalul își ridică privirea și se uită prostit la el, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Părinții doamnei Nicole?

— Da, domnule general. Andrew și Catherine Harrow.

Generalul își scutură buimac capul. Când își recăpătă în sfârșit graiul, își trecu privirea peste celelalte scrisori și întrebă:

— Să fie, oare, posibil să îi cunoașteți și pe destinatarii acestora? Pe domnul John Price, de pildă?

— Este bunicul ei.

Generalul îi întinse ambele scrisori.

— Și mai este una pentru domnul și doamna Crowley.

— Sora soției mele, răspunse prompt Gordon, fără a mai acorda niciun fel de atenție faptului că Nicole și Anne nu erau, de fapt, rude de sânge.

— Atunci te rog să te asiguri că și aceasta ajunge în Georgetown, spuse comandantul, clătinând năucit din cap.

— Nu va fi nevoie, domnule general, răspunse Gordon, râzând ușor. Sora soției mele se află aici, în Boston. Va primi scrisoarea în mai puțin de un ceas.

— De necrezut! murmură generalul, înmânându-i și cel de-al treilea plic. Mă temeam că scrisorile acestea vor zăcea aici și se vor umple de praf. Dar iată că Dumnezeu v-a trimis în calea mea și acum toate vor ajunge la destinație. Cineva, undeva, pesemne că se află în grațiile Celui de Sus.

Nicole simți adevărul acestor cuvinte până în adâncul sufletului, dar nu putu decât să aprobe din cap. Inima îi bătea nebunește. Ce conțineau aceste scrisori, de făcuse Dumnezeu o minune pentru ca ele să ajungă la destinație? Numai să fie vești bune!...

Capitolul 45

Ştiind că Nicole arde de nerăbdare să afle conţinutul scrisorii, Gordon se întoarse spre ea de îndată ce ieşiră din clădirea comandamentului.

— Hai să ne aşezăm pe gardul de colo, draga mea. Poţi să stai pe haina mea, de vrei.

— Vai, cât de bine mă cunoşti! exclamă Nicole recunoscătoare. Îţi mulţumesc, Gordon, dar nu am nevoie de haină. Rochia mea este deja plină de praf. Însă ai dreptate, abia aştept să citesc scrisoarea!

Traversară drumul până la gardul scund de piatră, apoi Gordon şterse praful de pe piatră şi se aşezară amândoi la umbră. Nicole desfăcu nerăbdătoare plicul şi începu a citi cu voce tare. În timp ce citea, ochii îi zburau deja, temători, peste rândurile următoare. Din fericire, în curând se dovedi că temerile ei fuseseră complet nefondate. Era o simplă scrisoare cu veşti despre familie, în care Charles şi Judith îi spuneau cât de mult le lipseşte şi că se roagă zi de zi pentru ea. Îi povesteau despre micul John şi despre pasiunea lui pentru pian. O asigurau că se simt amândoi cât se poate de bine – ba chiar întineriţi, acum că aveau printre ei un copilaş. Se întrebau dacă o fi, oare, cu putinţă ca Nicole să îi întâlnească pe Anne şi pe Thomas. Îi dădeau noutăţi despre săteni şi despre cei pe care îi cunoscuse când fusese în Anglia. Scrisoarea se încheia astfel:

Nădăjduim ca aceste rânduri să te găsească sănătoasă și fericită.

Cu drag,
Charles și Judith

Nicole își înfrână cu greu lacrimile. Era o binecuvântare ca, după atâta amar de vreme, să primească, în sfârșit, vești din partea celor dragi.

Împături la loc scrisoarea, o puse înapoi în plic și se ridică în picioare.

— Să mergem, zise ea zorită. Trebuie să mă duc numaidecât la Anne. Știu că așteaptă cu sufletul la gură vești despre micul John.

— Te simți în stare să faci drumul singură? o întrebă grijuliu Gordon, deși, având în vedere faptul că Nicole părea gata să o zbughească, răspunsul era cât se poate de clar. Nu de alta, dar trebuie să trec pe la închisoarea garnizoanei. Dacă mă ajută Dumnezeu, poate găsesc câțiva oameni pentru echipajul corabiei. În lumina celor întâmplate adineauri, parcă mă simt mult mai încrezător. Cine știe, poate Dumnezeu mai face o minune, spuse el zâmbind.

Nicole îi răspunse, la rându-i, printr-un surâs.

— Trebuie să împărtășesc acest miracol cu Anne, spuse ea, fluturând scrisorile pe care le ținea în mână.

Gordon îi atinse brațul și apoi o lăsă să plece, dar nu înainte de a-i atrage încă o dată atenția să nu meargă prea repede.

Scrisoarea destinată lui Anne se dovedi a fi foarte asemănătoare cu cea primită de Nicole, dar cuprindea mult mai multe informații despre copil. Judith umpluse cu scrisul ei mărunt nu mai puțin de patru foi de hârtie străvezie. Anne sorbea cu nesaț fiecare cuvânt. Nicole o lăsă să termine de citit și să își recapete cumpătul. Simți pruncul mișcând și își puse mâna pe abdomen. Deja o iubea din tot sufletul pe această mică făptură ce creștea într-însa. Nici nu își putea închipui ce trebuie să fi fost în sufletul lui Anne de când fusese nevoită să se despartă de scumpul ei copil.

— Avem și alte vești minunate! spuse ea când simți că Anne era din nou pregătită să o asculte. Gordon are să vă explice totul când se întoarce. Este ... este de necrezut. Dumnezeu a făcut minuni! Adevărate minuni. Da, nu există alt cuvânt pentru asta.

Anne își ridică privirea. În ochii ei, deși roșii și umflați de plâns, apăruse o nouă strălucire.

— Și mai multe vești minunate? Nu cred să existe ceva mai minunat decât asta, spuse ea, ridicând scrisoarea pe care o ținea încă în mâini. John, copilașul meu, odorul meu, îmi scrie că mă iubește. Uite, chiar a desenat un pupic pe foaie. Și, prin bunica lui, îmi transmite că, atunci când mă voi întoarce acasă, îmi va cânta un cântec la pian. Îți închipui? Copilașul meu știe să cânte la pian ... Și îmi spune că are să mă aștepte cu prăjitură cu prune, adăugă ea cu un surâs tremurat.

Nicole dădu din cap. Într-adevăr, ce ar putea să fie mai minunat decât asta?

În după-amiaza aceea, Nicole și Gordon își expuseră planul în fața întregii familii. După o discuție lungă și chinuitoare, cei doi hotărâră să îi însoțească pe ceilalți până în Noua Scoție, indiferent de pericolele pe care o asemenea călătorie le presupunea. Nicole își dorea cu ardoare să îl revadă pe Andrew și nu putea rata prilejul unic de a face acest lucru împreună cu Anne și cu Louise. Dacă nava avea să fie acostată de către britanici, bineînțeles că Gordon și cu Nicole trebuiau să rămână sub punte.

Existau, de bună seamă, numeroase riscuri, dar acum, după ce se rugaseră în tăcere la Dumnezeu, știau amândoi că aceasta este calea pe care trebuie să o urmeze. După încheierea ostilităților, aveau să se întoarcă pentru a vedea dacă prietenul lor Jackson va fi reușit să repună pe picioare domeniul Harrow, din partea de vest a coloniei Massachusetts.

Henri, Louise, Anne și Thomas primiră toți vestea cu nespusă bucurie.

— Dacă Gordon va fi rechemat la datorie de către forțele americane, s-ar putea să rămân în Georgetown până se naște copilul, continuă Nicole.

În momentul acela, un seminarist bătu respectuos în tocul ușii. Când i se dădu permisiunea de a vorbi, acesta anunță că Gordon este așteptat la intrare de către un trimis al comandamentului. Gordon sări imediat în picioare și părăsi în grabă încăperea. Nu trecu mult și se întoarse, cu o expresie triumfătoare pe față.

— Am reușit! exclamă el, fluturând o foaie de hârtie. Domnul general este de acord ca nava să fie trimisă înapoi în portul Portsmouth! Ba mai mult, în închisoarea garnizoanei s-a găsit un căpitan cu experiență, care și-a dat cuvântul de onoare că va respecta condițiile impuse de noi și tot de acolo va lua un echipaj complet care să ne ducă până în Noua Scoție și apoi, pe voi, Anne și Thomas, până în Anglia.

— Suntem salvați! exclamă Thomas, sărind în picioare. Și toate mulțumită dumitale, adăugă el, întinzându-i recunoscător mâna.

— Rugile noastre au fost ascultate, murmură emoționată Anne.

Nicole se uită la sora ei. Cât de greu trebuie să-i fi fost să stea luni întregi departe de copilașul său!... Nu e de mirare că veștile din scrisoare erau atât de însemnate pentru ea. Înțelegându-i durerea de mamă, Nicole simți că i se pune un nod în gât.

Anne moștenise privirea părinților ei naturali. Acum, când stătea între Henri și Louise, pe față i se citeau sentimentele cele mai adânci, iar în frumoșii ei ochi negri scăpăra o imensă tărie sufletească. Da, în pofida constituției sale delicate, Anne avea o fermitate de neclintit și un suflet care, pus la grele încercări, se dovedise a fi puternic.

— Nici nu știți cât sunt de fericită la gândul că în curând am să-mi revăd copilașul! șopti ea, clipind pentru a-și înfrâna lacrimile.

Se întoarse apoi spre Louise și repetă cuvintele în limba franceză. Femeia își trecu brațul pe după mijlocul subțire al fiicei sale și o trase mai aproape. Cine să înțeleagă durerea lui Anne mai bine decât ea?

Capitolul 46

Deși era o zi plăcută și caldă, cu doar câțiva norișori răzleți care de-abia pătau verdele infinit al sfârșitului de vară, Catherine simțea deja suflul iernii. Nu atât în obraji, cât în suflet.

În ultima vreme își făcuseră un obicei din a ieși tustrei la plimbare în fiecare după-masă. Deși niciunul dintre ei nu ar fi recunoscut, cu toții știau că aceasta s-ar putea să fie ultima vară pe care o petreceau împreună.

Catherine își potrivea pasul după Andrew sau după John Price – de fiecare dată după cel care mergea mai încet – tânjind în sinea ei după pașii mai vioi și inimile mai puternice ale fetelor ei ce erau acum mult prea departe.

Dincolo de piața din centrul satului, drumul urca ușor. Astăzi, bătrânul Price urca din cale afară de greoi, gâfâind și lăsându-se cu toată greutatea pe brațul fiicei sale.

Nu de puține ori se întâmpla să parcurgă întreaga distanță fără să scoată o vorbă. Asta deoarece pur și simplu nu aveau nevoie de cuvinte. Fiecare dintre ei savura cu nesaț aceste clipe prețioase, încercând să le păstreze intacte în memorie, pentru a avea cu ce să își mângâie sufletul în zilele reci de iarnă.

La început, Catherine crezu că sunetul fusese scos de o pasăre.

— Ce-a fost asta? întrebă în șoaptă Andrew, oprindu-se din mers.

Când se răsuci, razele soarelui îi căzură pe față și aproape că trebui să își închidă ochii.

— Vântul, răspunse John Price.

Totuși, se întoarse și el să vadă.

— Nu este cu putință, murmură Catherine.

Sunetul acela straniu făcuse să-i sară inima din piept.

Apoi auzi din nou același lucru. Trei glasuri ce păreau să se împletească într-un râs îngeresc.

— Mamă! exclamă o voce.

— Catherine! strigă o alta.

— Mămico! străbătu distanța un al treilea glas.

Catherine își apucă poalele rochiei și începu să alerge.

— Nicole! Anne! Louise!

Cele trei femei o așteptau cu brațele întinse. Când ajunse la ele, Catherine nu știu pe cine să îmbrățișeze mai întâi, așa că le dădu ocol de trei ori, plângând și râzând în același timp. Urmă un amalgam frenetic de cuvinte rostite cu o nemărginită bucurie, care în engleză, care în franceză. Henri, John Price, Andrew, Thomas și Gordon se salutară, la rândul lor, cu mare entuziasm. Da, Catherine îi vedea îmbrățișându-se și îi auzea râzând, dar parcă tot nu îi venea să creadă că este adevărat.

Într-un târziu, se dădu cu un pas în spate, ținându-și în continuare brațul strâns pe după mijlocul Louisei.

— Nu-mi vine să cred!... Cum ați ajuns aici?... De unde veniți?... Nimeni și nimic nu trece de liniile inamicului.

— Vorbește în limba franceză, mamă, îi spuse Nicole râzând.

Catherine râse și ea cu poftă, apoi începu să turuie în franceză.

Făcând uz de un șuvoi de cuvinte, Louise îi povesti pe scurt cum se întâlniseră și cum au pornit împreună spre Noua Scoție. Amănuntele mai puteau să aștepte. Vor avea timp mai încolo să-și povestească totul pe îndelete.

— Veniți! le spuse Catherine. Să intrăm în casă. Am pus deja ceainicul pe foc. Cred că sunteți frânte.

— Astăzi nu putem să zăbovim mult, îi explică Louise în timp ce se îndreptau braț la braț spre casă. Îți promit că vom petrece nenumărate clipe împreună, dar nu azi. Tocmai ce ne-am întâlnit cu Guy. Venise în Georgetown pentru că e zi de târg. Îți închipui cât de mult ne-am bucurat cu toții? Nu ne-am văzut de când a plecat din Lousiana. Îl strângea pe Henri în brațe ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Ne-a invitat acasă la el, iar noi ne-am învoit să îl însoțim când își termină treburile la târg. Ne va aduce înapoi dimineață. Vai, și că veni vorba, nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am intrat în târg și i-am văzut pe francezi vânzându-și marfa alături de englezi, tarabă lângă tarabă. N-am mai văzut în viața mea așa ceva! Cum de este cu putință o asemenea minune?

Catherine aruncă o privire spre Thomas. După părerea ei, meritul pentru actuala stare a lucrurilor îi revenea, în mare parte, ginerelui său. Dar acum nu avea timp să îi explice prietenei sale toată daravera. Se întoarse spre fiicele sale – căci da, ea simțea că amândouă sunt fiicele ei – și spuse:

— Anne, draga mea, dă o fugă până în cămară și adu niște smântână dulce, iar tu, Nicole, fii bună și adu niște dulceață de căpșuni din pivniță.

Din momentul acela, se porni o petrecere răsunătoare. Toată lumea vorbea, glumea, râdea. Aproape că era greu să îți auzi gândurile. *Cum de încape atâta bucurie și iubire într-o casă atât de mică?* se minuna în sinea ei Catherine. Chiar și obrajii palizi ai lui Andrew prinseseră culoare, iar ochii îi căpătaseră o nouă strălucire. Deși, pe de o parte, era bucuroasă să îl vadă atât de fericit, Catherine se temea că trupul lui slăbit s-ar putea să nu suporte niște emoții atât de puternice. Totuși, în clipa imediat următoare, lăsă toate grijile de-o parte. *Dumnezeu a făcut cu putință această reîntâlnire, deoarece știa că aveam cu toții nevoie de ea. Cu toții, și mai cu seamă Andrew. Așa că soțul meu merită să se bucure pe deplin de ea.*

În cele din urmă sosi și Guy, parcă mult prea devreme. Catherine își făgăduise că nu va încerca să îi rețină pe Henri și pe Louise. În fond și la urma urmei, familia lui Guy era mult mai îndreptățită să se bucure de compania lor. Îi servi acadianului o cană cu ceai și o felie de pâine cu dulceață, răstimp în care Louise își strânse lucrurile și își schimbă șalul.

— Mă întorc curând, îi promise ea lui Catherine, sărutând-o pe obraz. Până atunci, te las cu fetele noastre. Aveți multe să vă povestiți.

— Așa este, încuviință Catherine.

Era, într-adevăr, nerăbdătoare să petreacă puțin timp doar cu cele două tinere. În agitația revederii, abia de apucaseră să schimbe câteva cuvinte.

După ce oaspeții plecară, Catherine începu să strângă masa. Anne apucă un șorț și se îndreptă spre ligheanul de spălat vase, iar Nicole i se alătură, înarmată cu un ștergar. Câtă vreme trecuse de când nu se mai adunaseră tustrei în aceeași bucătărie!

Totuși, nu reușiră nici măcar să spele vasele în liniște, deoarece Gordon alesese tocmai acest moment – când conversația din sufragerie începea să lâncezească – pentru a scoate din desagă două scrisori.

— Domnul a făcut să ne aflăm în locul potrivit, la momentul potrivit! Generalul garnizoanei din Boston mi-a încredințat aceste scrisori, iar eu i-am făgăduit că am să le înmânez personal destinatarilor.

Catherine înțepeni cu cănile în mâini. Corespondența ajungea atât de rar până aici, încât fiecare scrisoare primită constituia un adevărat miracol. Gordon îi înmână un plic lui Andrew, și pe celălalt lui John.

— Este din partea lui Charles, îi spuse Andrew lui Catherine.

— Din partea lui Charles? Înseamnă că are vești noi, spuse soția lui, pornind grăbită spre el.

— Nu neapărat. Poate că este doar o scrisoare obișnuită.

— Ce fel de veşti aşteptaţi? întrebă Nicole din pragul bucătăriei.

— Şi noi am primit o scrisoare de la Charles şi Judith, interveni Anne. A fost minunat să primim veşti de la ei după atâta amar de vreme! Mie mi-au scris mai mult despre micul John.

— Dar voi ce fel de veşti aşteptaţi? insistă Nicole.

Atât ea, cât şi Anne se întoarseră în sufragerie.

— Charles încearcă să dea de urma surorii mele, răspunse John Price. De urma surorii mele vitrege.

— Nu ştiam că ai o soră vitregă, spuse Nicole, mai mult curioasă decât contrariată.

Cât de multe nu ştia încă Nicole despre bunicul Price! realiză Catherine.

— Nimeni nu a ştiut, spuse John Price. Până de curând, nu am vorbit nimănui despre asta. Ca să fiu cinstit, ani la rând nu am vrut să recunosc nici măcar faţă de mine că am o soră.

Nicole se uită întrebătoare la Anne, iar aceasta o rugă din priviri să aibă răbdare şi să dea dovadă de înţelegere.

— Nu am cunoscut-o niciodată, continuă John Price, jucându-se cu plicul pe care îl ţinea în mână. Tata a mai fost căsătorit o dată înainte de a se însura cu mama. Prima lui soţie a rămas în Franţa.

— În Franţa?! exclamă şocată Nicole. Prima lui soţie era franţuzoaică?

John Price aprobă din cap.

— Şi crezi că s-ar putea ca unchiul Charles să o fi găsit pe sora dumitale? întrebă Nicole dintr-o suflare, cuprinsă de înflăcărare.

— Nu pe ea. Charles a aflat că sora mea a murit. Dar una dintre fetele ei este în viaţă. Nu ştim dacă ...

— Deschide plicul, bunicule! îl îndemnă Nicole, îngenunchind la picioarele lui. Să vedem dacă unchiul Charles a găsit-o pe fiica ei.

John Price rupse sigiliul plicului. Mâinile îi tremurau mai tare ca de obicei. O fi din cauza emoţiilor, se gândi Catherine.

Anne se apropie de ei şi se aşeză încet în faţa căminului, strângând în mâini tivul şorţului. Până şi Gordon şi Thomas amuţiseră.

John desfăcu scrisoarea și își trecu ochii înlăcrimați peste primele rânduri.

— A găsit-o, murmură el.

Urmă o avalanșă de întrebări.

— Și unde se află ea acum?

— Ești bun să ne citești și nouă?

— Ce spune Charles?

John ridică mâna, cu autoritatea unui ofițer ce își cheamă soldații la ordine. Toți tăcură.

— De găsit, nu a găsit-o în adevăratul sens al cuvântului. Dar a aflat cum se numește, adăugă el imediat.

— Citește-ne scrisoarea, bunicule! îl zori din nou Nicole.

John Price își coborî privirea spre mijlocul paginii și începu a citi, cu vocea tremurândă:

> *Omul meu de legătură a descoperit în sfârșit numele nepoatei domniei voastre. Nu știu dacă ați primit precedenta mea misivă, în care vă scriam că am intrat în posesia unor noi informații ce confirmă, dincolo de orice dubiu, faptul că persoana în cauză este fiica surorii dumneavoastră. Numele ei de față este Céleste Louise Evangeline Belleveau și din acte rezultă că ...*

— Dar acesta este numele mamei! icni Nicole, devenind dintr-odată albă la față.

— Ce coincidență stranie!... Nu este un nume comun, nu-i așa? întrebă Catherine, adăugând în sinea ei: *Oare ce să însemne toate acestea?*

Inima îi bătea cu putere.

— Un nume comun? Nu, nu cred, spuse Nicole. Nu toate cele trei nume de botez la un loc.

— Credeam că numele mamei este Louise, interveni Anne. Nu am știut niciodată de celelalte două prenume.

— A fost botezată Céleste după bunica ei, dar au ales să îi zică Louise, murmură Nicole.

— Habar nu aveam de asta, spuse Anne, clătinând din cap.

John Price își întoarse din nou atenția asupra scrisorii și continuă să citească în tăcere. Brusc, se opri. Pe fața lui se citea o nemărginită uimire și tulburare.

— Ascultați aici, spuse el cu vocea răgușită.

Numele ei de fată este Céleste Louise Evangeline Belleveau și din acte rezultă că s-a măritat la nouăsprezece ani. A trăit cu familia ei într-un sat din Noua Scoție, într-o comunitate care a fost exilată de către britanici. De aici încolo nu se știe ce s-a întâmplat cu ea. Acadienii au fost împrăștiați în cele patru zări. Nu știm dacă femeia a murit sau dacă mai trăiește.

Se lăsă o tăcere de mormânt. Nicole se așeză în genunchi. Uluită, Anne simți nevoia să se sprijine de gura căminului. Andrew se aplecase atât de tare înainte, încât mai era puțin și cădea de pe scaun.

Catherine se uita pierdută la tatăl său. Să fie, oare, adevărat? Precis că nu auzise ea bine. Precis că era o neînțelegere la mijloc.

— Oare nu visez? întrebă ea și scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să împrăștie ceața ce o împiedica să gândească limpede.

După ce John Price citi încă o dată pasajul cu voce tare, întreaga încăpere fu cuprinsă de freamăt.

— Nepoata dumitale nu este nimeni alta decât mama mea, Louise Belleveau Robichaud! strigă Nicole. Sunt sigură de asta!

Anne se ridică în picioare și, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, își aruncă brațele în jurul gâtului lui John Price.

— Am știut dintotdeauna că sunt sânge din sângele tău, bunicule! suspină ea. Dintotdeauna.

Catherine rămase încremenită, privind ca prin ceață agitația ce se iscase în jurul ei. Să fie oare adevărat? Ea și Louise erau verișoare? Dar așa ceva nu era cu putință ... Ba da, era, îi dădu de înțeles Andrew, luând-o de mână.

— Noi, britanicii, i-am surghiunit pe cei cu care împărțim același sânge, spuse el cu ochii umeziți de lacrimi. Dacă nu i-am fi regăsit niciodată?

Nicole și Anne dansau prin cameră, ținându-se strâns de mâini și fluturându-și una șorțul, iar cealaltă, ștergarul pentru vase. Pe Catherine o podidiră lacrimile. Ce descoperire nemaipomenită! Ea și Louise, verișoare. Iată de ce se împrieteniseră atât de ușor una cu cealaltă. Iată de ce prietenia lor dăinuise de-a lungul atâtor ani de zile. *Of, Doamne, Dumnezeule, ce fericire!* murmură ea. *Ce fericire imensă!*

— Vai, trebuie să îi spun numaidecât mamei! exclamă Nicole. Nu pot să aștept până dimineață. Pur și simplu nu pot! Oare cum am putea să ajungem până la casa lui Guy?

Se răsuci spre Gordon.

— Precis că putem tocmi o căruță de la cineva, spuse ea pe un ton rugător. Sunt sigură că vom găsi ceva.

Gordon se ridică în picioare și îi zâmbi înțelegător.

— Ei bine, dacă ești sigură ...

— O, da, sunt foarte sigură! Abia aștept să-i spun. Abia aștept!

Gordon dădu din cap și se duse să își ia pălăria.

— Vin cu dumneata, îi zise Andrew.

Cei doi bărbați porniră imediat, urmați până în stradă de râsetele și voia bună ce răzbeau din căsuță.

Gordon și Andrew se întoarseră repede. Andrew găsise un căruțaș liber, care îi asigurase că, dacă pornesc numaidecât, au să ajungă la destinație înainte de căderea serii. Trebuiau, însă, să caute găzduire peste noapte, îi avertizase acesta. Pentru el nu era o problemă, căci avea neamuri în sat.

O altă despărțire, se gândi Catherine în timp ce privea cum Nicole se pregătește grăbită de drum. Totuși, tristețea ei nu fu nici adâncă și nici de lungă durată. Aveau viitorul înainte. De astă dată Nicole va rămâne alături de ei mult mai multă vreme. Parcă o auzise spunând că nu va pleca înainte de nașterea copilului ... Da, Catherine avea toate motivele din lume să se simtă fericită. Singurul ei regret era că nu va fi de față atunci când Louise va afla vestea.

Îi însoțiră pe Nicole și pe Gordon până la căruță, copleșiți cu toții de emoție la gândul vâlvei pe care o va stârni uimitoarea veste. Apoi Anne se întoarse la spălatul vaselor, iar Catherine încercă să își adune gândurile – pentru că în curând trebuia să pregătească masa de seară.

— Cred că am nevoie de un mic răgaz pentru a-mi trage sufletul, spuse Andrew întorcându-se spre Thomas. Fiule, ești bun să mă conduci până în dormitor?

Bătrânul Price recitea scrisoarea, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce citise prima oară.

— Louise este fiica surorii mele, îl auzi Catherine murmurând.

Încă îi venea greu să creadă.

— Bine v-am găsit! strigă căruțașul în limba franceză.

Nicole văzu mai multe fețe apărând la fereastră. Erau primele ceasuri ale amurgului și, deși drumul era încă luminat de ultimele raze ale soarelui, în casă se aprinseseră deja câteva lumânări, ale căror flăcări pâlpâitoare desenau umbre în spatele siluetelor înghesuite la geam.

Ar fi sărit din căruță, dar Gordon o ținea strâns de braț. După ce soțul său o ajută cu grijă să coboare, nemaiputându-se abține, Nicole țâșni spre casă.

— Mamă!

Louise deschisese ușa înainte de a auzi strigătul fiicei sale.

— S-a întâmplat ceva cu Andrew?... murmură ea, făcându-se albă la față.

— Mamă, am venit să-ți dau o veste uimitoare! exclamă Nicole în limba franceză. N-are să-ți vină să crezi! Ar fi mai bine să te așezi înainte să-ți spun.

Louise refuză invitația, făcând cu mâna un gest de nerăbdare.

— Din moment ce Andrew este bine, nu am niciun motiv să mă așez. Am înfruntat la viața mea destule vești proaste stând în picioare.

În spatele lor se adunase o mică mulțime și toți ascultau discuția cu o vădită curiozitate. Nicole își puse mâinile pe umerii Louisei și se uită adânc în ochii ei.

— Mama Catherine și cu dumneata sunteți verișoare.

Louise făcu ochii cât cepele.

— Cum mă vezi și cum te văd! Sunteți verișoare primare.

Louise strânse din buze în semn de neîncredere.

— Catherine, franțuzoaică? Ei, aș! Doar îl cunosc pe tatăl ei și știu că este englez.

— Așa este. Și dumneata ești înrudită cu dânsul.

Reacția femeii nu fu nici pe departe cea la care se aștepta Nicole. Louise se făcu albă ca varul și își încleștă, furioasă, fălcile.

— Taci, copilă, nu mai spune asemenea grozăvii, murmură ea printre dinți. Eu sunt franțuzoaică. N-am nici în clin, nici în mânecă cu de-alde englezii ...

— Mamă! exclamă Nicole, neputând să-și creadă urechilor.

— Mama și tata au fost amândoi de nație franceză, ripostă cu hotărâre Louise. Și niciunul dintre ei n-a fost neam cu John Price.

Nicole încremeni de groază și, preț de o clipă, nu știu ce să spună.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă, bâigui ea într-un târziu. Ești bună să vii cu mine în grădină? Tată, Gordon, vă rog să veniți și voi.

Louise, Nicole, Henri și Gordon discutară în grădină preț de un ceas. Între timp, Guy și familia lui se retraseseră în casă, așteptând nerăbdători să afle ce o fi însemnând toată tărășenia aceasta. Când, într-un târziu, cei patru se întoarseră în casă la căldură, Louise părea să își fi recăpătat, cât de cât, stăpânirea pe sine.

— Este adevărat, îi anunță ea pe un ton resemnat pe cei adunați înăuntru. Tatăl mamei mele a fost englez. Mama nu mi-a vorbit niciodată despre asta ... Probabil că pur și simplu nu a vrut să știu.

Pe vremuri, o asemenea mărturisire ar fi dus, fără doar și poate, la marginalizarea sa, dar acum, spre surprinderea ei, cei prezenți nu păreau a fi deloc oripilați de veste. Privi în jur. Nu, nimeni nu părea să fie câtuși de puțin deranjat de cele auzite.

— Păi, dacă vă curge sânge englezesc prin vine, atunci ați putea să-mi faceți rost de un loc nițel mai bun la târg! exclamă binedispus Guy.

— Tanti Louise, ai putea să mă înveți graiul lor? întrebă tânărul Michael.

— Îi plac tinerele englezoaice de la târg, spuse sora mai mică a băiatului. Cred că vrea să le facă curte!

Louise clătină din cap. Nu, cunoștințele ei despre englezi și despre graiul lor erau la fel de sărăcăcioase cum fuseseră și în urmă cu o oră. Nici acum nu putea să îi înțeleagă pe englezi. Nici acum nu putea să îi ierte pe deplin. Nici acum nu se vindecaseră adâncile răni trupești și sufletești pe care i le lăsaseră britanicii. Avea nevoie de un răgaz. Pentru a-și pune gândurile în ordine. Pentru a se ruga.

Totuși, asta înseamnă că sunt înrudită cu Catherine, cugetă ea. Pe Catherine o considerase dintotdeauna prietena ei, fără să se gândească vreodată că este englezoaică. *Este o onoare să fiu verișoară cu Catherine*, conchise ea, oprindu-se în fața ferestrei și strângându-și brațele în jurul corpului.

Capitolul 47

Catherine se retrase în dormitor, epuizată de noianul de emoții de peste zi. Încă nu îi venea să creadă că este adevărat. Ambele ei fete se întorseseră acasă. Și Louise împreună cu ele. Le avea din nou alături pe toate trei. Unei asemenea fericiri abia de-i putea face față trupul ei istovit, darămite inima slăbită a lui Andrew. Evenimentele de peste zi îl sleiseră de puteri pe soțul său. Când îi servise cina la pat, mâinile bărbatului tremurau atât de tare din cauza oboselii, încât fusese nevoită să îi ducă ea lingura la gură. Își făcea griji în privința lui. Andrew părea tot mai vlăguit pe zi ce trecea.

Dar acum, că fetele lui se întorseseră acasă, era fericit. Nespus de fericit. Poate că oboseala trupească nu era, la urma urmei, un preț atât de mare pentru o asemenea fericire.

Gândurile lui Catherine zburară apoi la Louise. Deja Louise trebuie să fi aflat secretul pe care John Price nu îl împărtășise nimănui atâta amar de vreme. Misterioase sunt căile Domnului ... Era un adevărat vis să afle că tânăra cu care se întâlnise din întâmplare pe o pajiște în urmă cu ani și ani de zile era, de fapt, verișoara ei.

Cât de mult tânjise după o prietenă! După o soră. Și în tot acest timp avusese una, fără ca măcar să știe. De acum încolo, va prețui fiecare clipă petrecută împreună cu Louise.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi știut adevărul de la bun început? Dacă John Price ar fi știut la vremea surghiunului că Louise este nepoata lui? Oare atunci familia Louisei ar fi fost salvată? Sărmana Louise!... Cât a avut de suferit din cauza britanicilor, biata de ea ...

Brusc, Catherine încremeni. *Doamne, Dumnezeule!* Oare cum o fi reacționat Louise când a primit vestea? Oare se va fi simțit mândră sau furioasă să afle că în venele ei curge sânge englez? Poate că acum se va îndepărta de ea ... Catherine simți că o trece un fior de groază. Poate că, în loc să le apropie, această dezvăluire le va despărți pentru totdeauna.

Din cauza frământărilor, Catherine nu reuși să închidă un ochi toată noaptea. În zori, încă se foia neliniștită în pat. Se opri doar pentru că îi era teamă să nu îl trezească pe Andrew. Își înfoie perna, apoi o strânse și și-o îndesă sub grumaz, dar tot nu reuși să adoarmă. Începu să se roage, dar îi venea greu chiar și să găsească vorbele potrivite. În fond și la urma urmei, ce voia să Îi ceară lui Dumnezeu? O minune. Da, încă o minune. Nu voia să apară vrajba între fetele ei. Nu voia ca Louise să sufere; suferise deja destul. Nu voia să o piardă pe cea pe care abia o găsise. „Facă-se voia Ta, Doamne!", își încheie ea ruga plângând.

Catherine, care aștepta cu auzul încordat încă de când se trezise, auzi prima zornăitul hamurilor și huruitul ușor al roților. Căruța înainta încet pe alee. Da, ei erau. Bine, dar care „ei"? Nicole și Gordon se întorceau singuri sau însoțiți de Louise și de Henri?... Catherine rămase țintuită locului, incapabilă se traverseze încăperea și să se uite pe fereastră.

— Au sosit! exclamă Anne bucuroasă.

— Cine a sosit?

— Nicole.

— Doar Nicole?

— Nu, desigur că nu. Mă îndoiesc că Gordon ar lăsa-o singură chiar și o clipă, zise Anne râzând.

— Doar ei s-au întors?

Anne privi din nou pe fereastră, apoi exclamă:

— O, iată-i și pe Henri și Louise! Credeam că are să îi aducă unchiul Guy când se întoarce la târg, dar probabil că au hotărât să se întoarcă toți patru împreună. Deși nu știu cum de-au încăput în căruța asta mititică ... Se pare că bărbații au ...

Dar Catherine nu o mai asculta. Louise era acolo. Oare cum va reacționa? Să îi iasă, oare, în întâmpinare, sau să aștepte în casă? Vru să o întrebe pe Anne cum arăta Louise, dar își dădu seama numaidecât că fiica sa nu avea cum să înțeleagă o astfel de întrebare. Își șterse mâinile de șorț și porni spre intrare.

În clipa imediat următoare, ușa se dădu în lături și Louise se năpusti înăuntru, cu brațele întinse spre ea. Catherine scoase un chiot de bucurie și se grăbi să o îmbrățișeze.

— O, Catherine! strigă Louise, strângând-o în brațe. Îți vine să crezi? În vinele noastre curge același sânge! Dar n-am știut noi, oare, dintotdeauna lucrul acesta?

Catherine izbucni în lacrimi. Dumnezeu îi ascultase ruga și făcuse o minune!

Când își recăpătă în sfârșit graiul, făcu un pas înapoi și zâmbi printre lacrimi.

— Nu știam cum ai să primești vestea, mărturisi ea. Mă temeam că nu ai să fii deloc bucuroasă să afli că în venele tale curge sânge englez ...

— Hai să stăm de vorbă afară! răspunse Louise, ieșind în grădină.

După ce se așezară pe băncuța rustică rezemată de peretele casei, Louise îi apucă mâna și spuse:

— Sinceră să fiu, la început vestea m-a zguduit nițel. Am avut nevoie de un răgaz pentru a-mi pune gândurile în ordine, pentru a mă ruga Celui de Sus. Am vorbit toată noaptea cu Dumnezeu și, până în zori, am ajuns să înțeleg multe lucruri. În primul rând, este o onoare să fiu înrudită cu tine. Catherine, îți dai seama? Suntem verișoare! Ne unește nu doar o prietenie, ci și o *legătură de sânge*.

Şi-apoi am înţeles încă un lucru, ceva ce mi-a umplut sufletul de o bucurie fără de margini. Îmi venea să râd şi să cânt – şi chiar aş fi făcut-o dacă nu m-aş fi temut că am să trezesc toată suflarea din casă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi inima de recunoştinţă, când am înţeles că Dumnezeu, în înţelepciunea şi mărinimia Lui, a făcut ca fetiţa mea suferindă să rămână în grija *verişoarei mele*. Îţi dai seama, Catherine? Dintre toţi oamenii din Acadia, Dumnezeu te-a ales pe tine. Şi pe Nicole, scumpa făptură pe care am crescut-o ca pe *propriul meu copil*. Chiar aşa, ca pe propriul meu copil. Căci am iubit-o din tot sufletul, chiar fără să ştiu că este sânge din sângele meu. Cine altul decât Dumnezeu ar fi putut aranja lucrurile într-un chip atât de miraculos?

— N-ai vrea să mă însoţeşti până pe promontoriu? îl întrebă Anne pe Thomas.

Nu era o invitaţie neobişnuită. De când se aflau în Georgetown, făcuseră deja numeroase plimbări până acolo. Totuşi, privind chipul soţiei sale, Thomas intui că aceasta nu avea să fie o simplă plimbare. Anne părea preocupată. Cufundată în gânduri. Ştia că soţia lui obişnuia să se ducă pe promontoriu atunci când voia să mediteze, când căuta un răspuns la o dilemă sau când voia să îşi pună ordine în sentimente. Aprobă din cap, apucă un şal subţire şi i-l puse pe umeri.

Era o zi superbă, nici prea caldă, nici prea rece. Printre copaci adia un vânticel blând, făcând să le foşnească uşor frunzele. În apropiere se auzea viersul melodios al unei păsări ce îşi striga perechea. Thomas se simţi ispitit să laude frumuseţea perfectă a dimineţii, dar se abţinu. Soţia lui va deschide discuţia atunci când va fi pregătită. Până atunci, el îi va respecta tăcerea.

Anne se aşeză pe buşteanul ei preferat şi îşi petrecu privirea peste pajişte, apoi se ridică şi scrută depărtările. Dintr-odată, ca prin minune, i se destinse faţa şi se aşeză, învăluită de un calm inexplicabil.

— Veneam adesea aici, spuse ea cu privirea ațintită departe, la o mică barcă de pescuit ce se legăna ușor pe apele golfului.

Thomas dădu din cap, așteptând ca soția lui să continue.

— Aveam sufletul răscolit de atâtea și atâtea întrebări ...

Thomas îi apucă mâna și începu să îi mângâie blând degetele subțiri.

— Mă întrebam întruna: cărei națiii îi aparțin eu, englezilor sau francezilor? Cine sunt eu cu adevărat?

Soțul ei nu spuse nimic nici de această dată. Anne se întoarse spre el.

— Știi ... n-am mărturisit nimănui acest lucru până acum ... Dar a fost o vreme în copilăria mea când îmi doream cu naivitate să cred că poate totul era o greșeală. Că schimbul de prunci nu avusese niciodată loc sau că fiecare dintre cele două mame își recăpătase fetița și că eu sunt, *cu adevărat*, fiica lui Andrew și a lui Catherine. Ei erau părinții mei, iar eu voiam să fiu fiica lor. Nu voiam să cred că sunt copilul unor oameni pe care nici nu îi cunoșteam ... Ba chiar eram ...

Șovăi preț de o clipă, apoi cuvintele veniră șuvoi, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să scape de povara mâniei:

— Ba chiar eram supărată că Louise m-a adus pe lume. Că a adus pe lume un copil pedepsit cu o moștenire franceză. Eu voiam ... îmi doream cu ardoare să fiu de sânge englez, ca mult iubiții mei părinți. Și această vrajbă pe care o purtam în suflet mă făcea să mă simt josnică, păcătoasă. Și vinovată. Aveam conștiința atât de încărcată, încât mi-era teamă că Dumnezeu are să mă pedepsească. Apoi am căzut în extrema cealaltă. Voiam să fiu franțuzoaică. Eram supărată că mama Catherine m-a salvat de la moarte, ducându-mă la acel medic englez. Ar fi fost mai bine să mă fi lăsat să mor, socoteam eu, decât să trăiesc despărțită de familia mea. Îmi doream din tot sufletul să o cunosc pe cea care îmi dăduse viață. Pe adevărata mea mamă! Să fac parte din comunitatea franceză. Din adevăratul meu popor ... Nu înțelegeam cum de Dumnezeu a lăsat să se întâmple

una ca asta. Eram supărată și pe El. Uneori mă speria ... intensitatea mâniei mele. Ușurința cu care cădeam dintr-o extremă în alta. Și, în tot acest timp, nu am putut să înțeleg cine și ce sunt eu cu adevărat. M-am frământat ani la rând înainte de a fi în stare să accept realitatea. Aceea că totul nu era din vina părinților mei – nici a părinților mei francezi, nici a celor englezi – sau o pedeapsă de la Dumnezeu, ci că pur și simplu așa a fost să fie ...

Thomas, care o ținea în continuare de mână, văzu cum i se încordează mușchii feței în încercarea de a găsi cuvintele potrivite.

— Uneori soarta poate fi extrem de cruntă, spuse ea într-un târziu, cu ochii ațintiți asupra apelor de sub promontoriu. După ce am înțeles acest lucru, am știut că nu are niciun rost să căut vinovați, și că trebuie să Îl las pe Dumnezeu să îmi călăuzească pașii. „Ascultă-L pe Dumnezeu", îmi spuneam eu întruna. „Ascultă-L și într-o bună zi, El va îndrepta toate nedreptățile." Și așa am reușit, în sfârșit, să accept situația. Să găsesc pace sufletească. Și totuși, încă nu mă simțeam pe deplin împăcată. Mă tulburam ori de câte ori mă năpădeau vechile gânduri ... Simțeam că o părticică din mine încă lipsește ...

Se întoarse spre Thomas și se uită în ochii lui. Soțul ei dădu tăcut din cap. Se temea că Anne are și acum sufletul răvășit de acele vechi neliniști și nu știa cum să o ajute.

Totuși, acum privirea lui Anne era senină. Calmă. Mâna nu-i mai tremura, ci o strângea cu căldură pe a lui. Anne surâse ușor și continuă pe un ton triumfător:

— Și iată ce mi-e dat să descopăr: că în vene îmi curge sânge francez și englez deopotrivă! Parcă nici acum nu-mi vine a crede! Vai, dragul meu, nici nu-ți poți închipui fericirea pe care o simt! În sfârșit, în sfârșit, Dumnezeu m-a ajutat să descopăr cine sunt cu adevărat!

Thomas simți că ochii i se umplu de lacrimi fierbinți. Își coborî pleoapele. De ce plângea? Nu era un bărbat care plânge ușor, dar acela era un moment fericit. Extrem de fericit. Răspunsul pentru

care se rugase ani la rândul iubita lui soție. Un moment în care chiar și un bărbat varsă lacrimi de bucurie.

Își trecu ușor brațul după mijlocul lui Anne și o trase mai aproape. Lăcrimând la rându-i, ea își lipi obrazul de al lui. El își strânse brațul în jurul ei și rămaseră multă vreme așa, savurând intimitatea acelei clipe minunate.

Într-un târziu, Anne se desprinse din îmbrățișare și se rezemă de umărul lui. Nu o văzuse niciodată atât de senină.

— Iubești ținutul acesta, nu-i așa?

Nu ar fi fost necesar să o întrebe, căci știa foarte bine răspunsul.

Anne oftă și își trecu privirea peste întinderea de ape.

— Cred că este cel mai frumos loc din lume ...

— Totuși, el a adus multă suferință în viețile voastre, îi reaminti el.

— Nu pământul a fost cel care ne-a făcut să suferim, răspunse Anne gânditoare, ci lăcomia, setea de putere și ... și frica. Da, frica mai mult decât toate. Englezii se războiesc cu francezii de când e lumea și pământul. Cred că nici nu ar mai ști cum să conviețuiască în pace. Copiii au fost învățați de mici să dușmănească celălalt neam. Când au sosit aici, într-un ținut populat de coloniști francezi, al căror număr îl depășea cu mult pe al lor, britanicii au căutat întâi să îi transforme în vasali. Văzând că nu e putință, li s-a făcut frică. Știau că nu au nicio șansă de izbândă dacă Franța va trece prima la atac și acadienii se vor alătura armatei franceze. Așa că au făcut ceea ce au socotit că trebuie să facă. I-au surghiunit pe acadieni. I-au încărcat, ca pe niște animale, pe corăbii și i-au împrăștiat în cele patru zări ...

Thomas rămase tăcut preț de o clipă, apoi spuse:

— Frica îi îndeamnă pe oameni să comită fapte înfiorătoare, necugetate. Este un cerc vicios, în care fiecare se grăbește să atace primul, pentru a se apăra de atacul celuilalt. Și niciuna dintre tabere nu stă să se întrebe dacă tabăra opusă are cu adevărat de gând să atace. Dușmanul sufletelor noastre se folosește de fricile oamenilor pentru a amăgi și pentru a distruge. Frica se numără printre cele mai de temut arme ale sale, căci de fiecare dată, fără excepție, ea dă

naştere urii. Mesajul ascuns este: „Atacaţi, prădaţi, subjugaţi!". Ura este un lucru înfiorător, care înveninează sufletul. Să ne ferească Domnul pe toţi de veninul ei!

Se opri preţ de o clipă, apoi adăugă zâmbind:

— Uite că am ţinut o adevărată predică!

Râseră amândoi.

— În fiecare zi Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-a lăsat pradă urii şi furiei, zise Anne cu glasul şoptit. Că mi-a dat puterea de a ierta răul făcut familiilor mele. Ura şi înverşunarea sunt o povară mult prea grea, chiar şi pentru cei puternici. Indiferent de răul care ni s-a făcut, dacă nu ştim să iertăm, nu ne vom găsi niciodată pacea sufletească.

Se opri şi îşi trecu din nou privirea peste vasta întindere de pământ şi apă ce se deschidea în faţa lor. Se auzi ţipătul unui pescăruş, urmat imediat de cel al unui fârtat de-al său ce plutea, sigur pe el, deasupra valurilor domoale de sub promontoriu.

— Nu, pământul nu are nicio vină, spuse Anne, cuibărindu-se la pieptul lui Thomas. Pământul este minunat! Dumnezeu a făcut tot ceea ce ne înconjoară, adăugă ea, făcând un gest larg, circular, cu mâna, şi a văzut că toate erau bune. Şi sunt bune în continuare ... Acest pământ încă mai poartă urma mâinii lui Dumnezeu. Ori de câte ori vin aici, este de ajuns să privesc valurile, să aud ţipătul pescăruşilor sau să simt mângâierea brizei pe obraz, pentru a şti că Dumnezeu este aproape. Şi, de fiecare dată, convigerea asta mă umple de o pace adâncă. Voi purta în suflet pacea acestei dimineţi, oriunde ar dori Domnul să îmi călăuzească paşii. Iar dacă El va hotărî ca într-o bună zi să mă ... să ne întoarcem aici, Îi voi primi hotărârea ca pe un dar ceresc.

Gordon se trezi din somn şi observă că Nicole nu era lângă el. Dar de ce? După emoţiile copleşitoare de peste zi, soţia lui ar fi trebuit să fie în pat, odihnindu-se. Oare nu s-o fi simţind bine? Sau poate că se întâmplase ceva cu Andrew? Sau cu bunicul Price?...

Se ridică în cot și scrută odaia întunecoasă. Nicole stătea în dreptul ferestrei deschise, privind visătoare în noapte.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el încet. Te simți bine?

Nicole își întoarse fața spre el. Deși camera era cufundată în semiîntuneric, bărbatul își dădu imediat seama că nu durerea – fizică sau sufletească – o făcuse pe soția lui să se dea jos din pat.

— Da, dragul meu, stai liniștit! îi răspunse Nicole în șoaptă. Adevărul este că mă simt mai bine ca niciodată. Mai bine ca niciodată!

Acum, că ochii i se obișnuiseră cu întunericul, Gordon o vedea mai bine. Nicole își pusese mâna pe abdomen și își mângâia pruncul nenăscut. Bărbatul dădu așternuturile la o parte, se duse lângă ea și o strânse în brațe.

— Este o noapte superbă! șopti Nicole în timp ce Gordon își petrecea brațul pe după gâtul ei. M-a umplut o ... o pace atât de adâncă, încât nu am putut să adorm.

Râse ușor. Lumina mătăsoasă a lunii pline se răsfrângea în umbre lungi peste grădină.

— Da, știu că sună caraghios, continuă ea, încrețindu-și jucăușă nasul, dar ăsta-i adevărul. Mă simt atât de plină de recunoștință și ... și de iubire, și de pace, încât pur și simplu nu m-a lăsat inima să mă culc. Aveam impresia că trebuie să rămân trează, să mă bucur de lumea creată de Dumnezeu. De binecuvântările Lui. O, Gordon!...

Bărbatul își strânse brațul în jurul umerilor ei.

— Am fost – și sunt – atât de binecuvântată!... Să-ți spun drept, atunci când am descoperit că sunt englezoaică, m-am necăjit amarnic. Pentru că asta însemna că nu sunt înrudită cu Louise. Dar uite că sunt! Parcă nici acum nu-mi vine să cred ... Chiar dacă în venele lui nu va curge sânge francez, copilașul nostru va avea, la rându-i, rude printre francezi. Iar eu voi avea un motiv cât se poate de întemeiat pentru a-l învăța graiul copilăriei mele.

Se opri preț de o clipă și trase perdeaua la o parte.

— Dar nu e vorba numai de asta. Descoperirea înrudirii cu Louise mă face să privesc viitorul cu speranță. Poate că pilda noastră

le va arăta și celorlalți că se poate. Că oamenii de culturi diferite *pot* trăi în pace și armonie, respectându-se unii pe alții. Că lumea nu trebuie să fie răvășită de ură, suferință și războaie. Vai, Gordon, mă rog la Dumnezeu ca fiul nostru să trăiască într-o astfel de lume! Și văd în el un nou început. Viitorul depinde de noi. Gordon, îl putem învăța pe fiul nostru să caute pacea și să își iubească aproapele, oricare ar fi semnția acestuia. Și poate că el îi va învăța pe alții, și aceste învățături vor fi date mai departe, până când nu va mai fi ură și vrajbă între oameni. Nu ar fi un lucru minunat?

— Cu adevărat minunat! încuviință Gordon, îndepărtându-i șuvițele lungi de pe obraz și sărutând-o pe frunte. Iar tu pari cât se poate de sigură că vom avea un băiat, o tachină el.

Nicole zâmbi.

— Sau o fetiță, zise ea, ridicându-și mândră bărbia.

Tăcură amândoi preț de o clipă, apoi Nicole continuă.

— Iubirea înseamnă speranță. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc, iar noi suntem răspunzători să răspândim iubirea până când ea va cuprinde întregul pământ. Fiecare dintre noi – eu, tu și toți ceilalți – va trebui să cultivăm iubirea ca pe o grădină și să avem grijă de ea.

— Și să ținem buruienile la distanță, adăugă gânditor Gordon, trecându-și ușor bărbia peste pletele ei mătăsoase.

— Da, să ținem la distanță buruieni precum înverșunarea, invidia, ura și lăcomia ...

— Și să o hrănim cu rugăciuni, adăugă Gordon.

— Da, acesta este secretul pe care nu trebuie să îl uităm niciodată.

Se întoarseră amândoi spre fereastră și priviră afară. Un iepure țâșni din umbră și începu să ronțăie o frunză de nap. Rujele de toamnă își înclinară capetele sub adierea brizei, angajându-se, parcă, într-o conversație foșnitoare. Sub lumina diafană și liniștitoare a lunii, totul era pace și armonie. Deși restul lumii era încă răvășit de război și frământare, pentru Nicole și Gordon, viitorul părea plin de speranță.

Alte cărți apărute la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Locul femeii, de Lynn Austin
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun și Paul Hattaway
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămașa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
- *Locul de întâlnire* (vol. 1)
- *Binecuvântatul ținut* (vol. 2)
- *Moștenirea* (vol. 3)
- *Un far călăuzitor* (vol. 4)

Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

În curs de apariție:

Scorpionul roșu, de Rami Kivisalo și Marko Joensuu
O perlă în nisip, de Tessa Afshar